

VINDECAREA DEFINITIVĂ A UMANITĂȚII

Copyright 2003 e Bedri Cag Cetin

Traducere: Beatrice-Virginia Tuhari

· - *Nicio Ființă Umană nu va fi vreodată satisfăcută până când nu-L găsește Dumnezeu ca fiind Adevărul Ființei Sale.*

· - *Vindecarea este Completitudine și niciodată nu există Completitudine atunci când Tu trăiești singur în zona fizică, energetică sau mentală. Tu ești întreg ca Spirit-una cu Dumnezeu. Trăirea în Conștiința Conștientă a Acesteia te conduce spre Vindecarea Definitivă.*

Observație pentru Cititor:

Acest articol constituie un rezumat pe larg al viitoarei mele cărți, intitulată „Vindecarea definitivă a umanității”, carte ce va fi trimisă spre publicare. Drepturile de autor se impun numai pentru a nu exista vreun conflict cu urmări în procesul editării. Nu mai este nevoie să spun că dacă în acest articol cititorul vede înțelepciune, această înțelepciune nu-mi aparține mie, Ea este disponibilă Oricui, fără nicio restricție-*Bedri.*)

Întrebare

Care este diferența dintre Vindecarea Fizică, Vindecarea Energetică, Vindecarea Energetică și Vindecarea Spirituală? Va exista vreodată o vindecare sau un sfârșit al tuturor bolilor?

Răspuns

Am intrat într-o eră ce este martora mariajului dintre Știință și Spiritualitate, acestea două unindu-se pentru a deveni un întreg reunit și pentru a dezvălui Lumina unui Adevăr reunit.

Aceasta este o cercetare în interiorul sursei tuturor bolilor și e în interiorul naturii sinelui. Așadar, textul trebuie citit ca pe un roman de aventuri. Nu sunt necesare cunoștințe științifice sau filosofice.

Pentru a înțelege mai bine diversele modalități de vindecare, să aruncăm o primă privire asupra diverselor zone în care ele există.

Realitatea pare să existe în patru zone distincte, care

sunt:

1. Zona Fizică
2. Zona Energiei
3. Zona Mentală și
4. Zona Spirituală

Toate aceste zone se impun unele altora, în sensul că ele nu există independent, ci mai curând coexistă ca diferite interpretări ale aceleiași Realități bazate pe avantajul uneia sau pe perspectivă.

Înainte de a trage vreo concluzie, să privim aceste zone în mod individual și să analizăm modul de vindecare asociat lor.

1) Zona Fizică și Vindecarea Fizică (sau Medicina)

În zona fizică, boala se manifestă ca o disfuncție a unui organ din corp, ea fiind determinată de modificările biologice din acel organ și urmată de modificări chimice. Un astfel de dezechilibru chimic poate fi corectat recurgându-se la medicină, dar aceasta, totuși, nu vindecă boala, ci doar îi tratează simptomele.

O investigație detaliată a cauzelor bolii ne arată că boala se manifestă ca fiind un rezultat al „reacției la stres”, stare ce goleşte organul de energie vitală, cauzându-i modificări biologice și chimice ce conduc la disfuncția și boala sa.

Reacția la stres apare atunci când persoana care s-a identificat cu corpul său (identitate fizică) merge în interiorul minții și pentru a obține fericirea se agață de o identitate mentală pe care o consideră sinele său, pe care apoi îl apără de o percepție (un gând sau un eveniment) ce-l amenință. Spre deosebire de apărarea pe care o face corpul, care de obicei este scurtă durată, tipul de apărare ce are ca scop protejarea sinelui mental este întotdeauna prelungit și determină o perpetuă gândire defensivă, emoții negative excesive, precum și contracții (sau tensiune) în corp.

Tensiunea determinată de reacția la stres goleşte de energie vitală organul sensibil respectiv, energie ce în mod normal ar fi folosită de structura sa internă pentru o

funcționare sănătoasă. Treptat, lipsa de energie vitală induce modificări biologice și disfuncții (precum dezechilibru chimic) și astfel în acel organ se dezvoltă o boală.

Identitatea mentală ce susține că persoana se apără este constituită din credințe nefundamentate și din suporturile lor (amintirile evenimentelor) care au adus starea emoțională. Astfel de credințe și de amintiri sunt identificate ca fiind sinele personal, presupunându-se că ele vor aduce fericirea-dar de fapt niciodată nu o fac. Prin urmare, în timp ce pentru a obține fericirea ne agațăm de o astfel de identitate mentală, trăim într-o continuă stare de apărare, stare confirmată de dorințe de realizare fără conținut și de o constantă teamă de a pierde, stare ce este sursa întregii noastre suferințe.

Dacă pentru identitatea noastră agățarea de falsele credințe ale societății ne creează reacția la stres și boala în corp, atunci trebuie să ne întrebăm cum au apărut aceste credințe și cum pot fi ele eliberate, lăsate să plece! Numai Adevărul va arăta răspunsul și numai Adevărul va elibera neadevărul (falsele credințe), revelându-ne așadar Adevărata noastră Identitate și Sursa Adevăratei noastre Fericiri.

Poate ea, zona fizică, să ne spună ceva despre Adevărata noastră Identitate, despre Adevăratul nostru Sine, astfel încât să lase să plece falsa noastră identitate, sinele mental ce este format din false credințe? Pentru a răspunde la această întrebare, să ne îndreptăm atenția spre a cerceta calitățile fundamentale ale aceste zone.

Zona fizică este zona „obiectelor separate”. Fiecare obiect pare solid și diferit de celelalte-există sensul diversității. În acest sens obiectiv al realității, ne considerăm pe noi înșine ca trup (identitatea noastră fizică), și la fel facem și cu credințele identificate și cu suporturile lor-amintirile realizărilor noastre-care în mod aparent sunt localizate în creier. Aceasta ne formează identitatea noastră mentală. Deoarece identitatea noastră fizică și mentală devine sinele nostru, noi ne apărăm fără

încetare acest sine de orice îl amenință. Trăim într-o lume a separării, lume divizată de noțiunea noastră de sine și non-sine.

Pe de altă parte, Fizica Cuantică arată că atât lumea obiectelor, cât și mediul timpului și spațiului în care apar astfel de obiecte, sunt în întregime iluzii sau false interpretări ale creierului, bazate pe simțul nostru fizic limitat. Teorema „non-localizării în spațiu” (sau teorema lui Bell) susține că totul este interconectat „dincolo de spațiu”, și că spațiul este o iluzie. „Principiul de incertitudine al lui Heisenberg” extinde această conectare a tuturor lucrurilor „dincolo de timp”, arătând că însuși timpul este o iluzie.

Mai mult, natura probabilistică a „ecuației lui Schrödinger” din Mecanica Cuantică afirmă că obiectele nu sunt nimic altceva decât unde – precum aparențele ce nu au un anumit spațiu sau caracteristici de timp, dar ele există într-un continuum, libere de orice granițe ale separării-interconectate unele cu altele ca o țesătură de bijuterii.

Pe scurt, separarea ce pare să existe în zona fizică nu este nimic altceva decât o iluzie a simțurilor noastre fizice. Câtă vreme zona fizică nu poate reflecta Adevărul, ea însăși fiind lipsită de orice substanță, pentru a înțelege Adevărul nu se poate avea încredere în această zonă.

În concluzie, zona fizică este o falsă interpretare a Realității, bazată pe simțul fizic. Deci, nu poate fi găsit în această zonă niciun răspuns adevărat la întrebarea referitoare la ce este Adevărata noastră Identitate și cum pot fi eliberate falsele noastre credințe.

Se impune o cercetare mai profundă într-o zonă mult mai fundamentală și această cercetare ne conduce în Zona Energiei.

2) Zona Energiei și Vindecarea Energetică (sau Vindecarea cu Chi/Energia Universală)

Celebra formulă a lui Einstein ce implică că „toată materia este pură energie ce ia formă fizică sau aparență”, este întărită în continuare de descoperirile așa-numitei

„Teoreme a superstringurilor” din Fizica Modernă.

Conform acestei teoreme, inițial Universul a avut zece dimensiuni. Odată cu Big Bang-ul, a avut loc o imensă explozie și patru din cele zece dimensiuni s-au expandat, creându-se astfel iluzia spațiului și cea a timpului. Pe de altă parte, celelalte șase dimensiuni s-au contractat în mod violent la o mărime infinitezimală și au continuat însă să vibreze sub formă de coarde unidimensionale (numite „superstringuri”) - asemănate metaforic cu coardele unidimensionale ale chitarei.

Inițial, energiile erau incredibil de înalte. Treptat, s-a dezvoltat un spectru de energie ce a permis să existe superstringuri ale energiilor mai joase cu vibrații mai joase. Din aceste vibrații mai joase au ieșit atomii... și în cele din urmă a apărut materia. Diversele vibrații ale acestor superstringuri ne apar ca materie diferită-crcând astfel iluzia diversității.

Mai mult, teorema susține că superstringurile nu sunt fizice, ci sunt coarde virtuale (nereale sau fictive). Ele se răspândesc în afară și vibrează în spațiu ca unde de energie, formând așadar un Câmp de Energie Universală interconectat. Întreaga materie este constituită din aceste unde virtuale-sau superstring-uri-ce vibrează cu frecvențe diferite, dar de cele mai multe ori cu frecvențe joase.

Intensificarea (sau slăbirea) acestor unde cu vibrații joase ne apare ca materie solidă, ceea ce de fapt nu este nimic altceva decât o iluzie creată de simțurile noastre. Creierul și simțurile noastre, fiind construite din aceleași superstringuri cu vibrații joase, percep (sau filtrează) în mod fals aceste unde ca materie solidă.

Toate aceste descoperiri confirmă iluzia că o realitate obiectivă apare în spațiu și în timp real și nu dovedesc „realismul” bazat pe astfel de noțiuni.

În rezumat, întregul Univers-inclusiv corpurile noastre-este realizat din forme sau aparențe ale Câmpului Unic de Energie Universală ce vibrează la nesfârșit și conectează totul. Zona fizică este o manifestare/interpretare iluzorie a acestei zone a energiei

în care nu există nicio separare. Corpurile noastre sunt manifestările Câmpului Unic de Energie Universală care-și transformă perpetuu inerentele sale energii în complexe și pline de înțeles expresii de viață.

Noi știm și poate chiar am și experimentat o altă componentă a Câmpului de Energie Universală, componentă invizibilă simțurilor noastre. La vibrații foarte înalte, această „Energie Universală subtilă” hrănește cu energia vitală necesară celulele corpului nostru constituit din vibrații mai joase.

Această energie, numită și „chi”, suplimentează energia pe care o necesită organele noastre față de cea obținută din alimente. Câmpul de energie grosier al corpului nostru este înconjurat și întrețesut prin acest câmp de energie subtilă, fără formă și atotpătrunzător, câmp ce conectează și hrănește toate formele de existență.

În timpul încărcării cu reacția la stres, în corp se întrerupe fluxul natural al Energiei Universale subtile (chi), iar cel care este angajat în apărarea identității sale mentale își direcționează toată energia primită spre o gândire excesivă și spre acțiune, pentru a se agăța de falsul sine bazat pe credințe nereale. Așadar, atât energia chi cât și cea primită din hrană, sunt folosite pentru contracțiuni (sau tensiune) în creier și în corp, aceasta fiind natura caracteristică tuturor formelor emoționale de apărare.

Altfel spus, energia vitală de care este mare nevoie pentru a ține în viață organele este folosită eronat pentru a păstra o identitate mentală (o colecție de credințe) și pentru a crea în afara ei un sine fictiv, în ideea că acest sine este cel ce ne va aduce fericirea. Astfel atât energia personală cât și energia divină chi sunt folosite în mod greșit pentru supraviețuirea unui sine fals și separat.

În zona energiei, vedem din nou că atât boala fizică cât și cea psihică se formează ca rezultat al menținerii unei false identități ca sinele nostru, identitate bazată pe credințe plictisitoare și fără niciun fundament. Mai mult chiar, boala se formează ca rezultat al folosirii Energiei

Universale (grosieră și subtilă) pentru a hrăni acest sine, în loc să-i permită acestei energii să dea viață, iubire și conștiință. Acest lucru se întâmplă atunci când Adevărul este folosit pentru o minciună.

O cale eficientă de tratament ce se bazează pe descoperirile noastre din această zonă a energiei este „Vindecarea prin Energia Universală”. Această formă de tratament are ca scop distrugerea efectelor negative pe care reacția la stres le are asupra corpului, prin canalizarea conștiinței a Energiei Universale subtile (chi) spre zonele (organele) golite anterior de energie vitală datorită tensiunii.

Un „vindecător prin energie” lucrează ca un intermediar între subtila Energie Universală și persoana ce necesită vindecarea, prin punerea mâinilor sale pe corpul bolnav și direcționând fluxul de energie chi spre zonele blocate sau întrerupte de la fluxul natural de energie. Conștiința conștiinței a existenței energiei chi, la fel ca și conectarea non-localizată (dincolo de spațiu) dintre vindecător și persoana ce necesită vindecarea permite vindecătorului să canalizeze în corpul celui de vindecat înalte nivele ale Energiei Universale.

În vreme ce vindecătorul își afirmă într-o scurtă meditație intenția de a vindeca persoana bolnavă, înainte sau la începutul ședinței de vindecare (numită și „acordaj”), el se acordează la Sursa de Vindecare-rămânând așadar în conștiința conștiinței a Energiei Universale. Atunci când începe ședința, această intenție atrage în mod natural atenția vindecătorului spre zona bolnavă a persoanei de vindecat, iar energia curge acolo unde i se îndreaptă atenția.

Energia Universală subtilă transmisă prin vindecător poate ajunge acum la organele bolnave ale persoanei de vindecat și le poate hrăni, reinstaurându-le așadar în mod miraculos structura lor sănătoasă și funcția.

Acordajul ce precede ședința de tratament, care este un act de abandonare, garantează că în timpul ședinței de vindecare vindecătorul se află în afara reacției la stres (sau

gândirea defensivă (temătoare), astfel că energia chi nu este direcționată pentru o cauză greșită; asta este, a aproba o altă identitate mentală-acum cea a vindecătorului. Cu alte cuvinte, este împiedicată orice implicare personală din partea vindecătorului cu privire la vindecare, ca de exemplu interesul, teama sau mândria.

Fluxul de Energie Universală poate fi indus fie prin punerea palmei sau a degetelor chiar pe zona afectată a corpului sau în imediata apropiere. În acest timp este posibil ca mâinile vindecătorului să se încălzească sau ca acesta să simtă furnicături ce confirmă curgerea liberă a energiei chi. În mod obișnuit ședința se sfârșește după un timp pe care vindecătorul îl știe intuitiv-fie prin intermediul unei voci interioare, fie prin simptome fizice (de exemplu, supraîncălzirea mâinilor sau o stare de disconfort) - el știe că ședința și-a atins scopul și prin urmare s-a încheiat.

„Chakra” este o noțiune folosită în mod obișnuit în timpul tratamentului cu Energie Universală și se referă la un punct specific transformării energiei. Chiar dacă orice punct din corp poate fi indicat ca fiind o chakră-datorită inerentului său contact cu energia chise consideră că există șapte chakre majore.

Se cunoaște că cele șapte chakre majore sunt localizate pe partea din spate a corpului, paralel cu coloana vertebrală, aliniate cu glandele endocrine. Aceste glande (ca de exemplu tiroida, pancreasul și suprarenalele) produc substanțe chimice ce joacă un important rol în obținerea energiei din hrană, dar care și pregătesc corpul pentru reacția la stres.

Pentru o vindecătoare mai cuprinzătoare, un terapeut își poate pune ambele mâini pe chakrele majore și în mod suplimentar pe zonele locale afectate. Energia vindecătoare trimisă acestor centri permite glandelor endocrine-care în timpul reacției la stres sunt golite de substanțe chimice (posibil bolnave) - să fie hrănite cu energie vitală, astfel restabilindu-li-se sănătatea. În aceeași ședință se poate folosi orice combinație de chakre

(sau toate) și de zone locale afectate, astfel că vindecătorul își ține un anumit timp mâinile pe o pereche de puncte, după care le mută pe altă pereche.

De asemenea, este posibilă vindecarea cu Energie Universală și la distanță, datorită conectării non-localizate a întregii existențe. Un vindecător se poate afla la mare depărtare de persoana de vindecat și poate direcționa energia „chi” spre corpul acesteia, prin simpla vizualizare (sau simțire) a prezenței sale sau prin folosirea ajutorului vizual al razelor imaginare de lumină a Energiei Universale, raze ce-i penetrează și-i vindecă organele și corpul.

În absența unui ajutor exterior, o persoană bolnavă poate apela la „autovindecare”, preluând rolul de vindecător și canalizând energia „chi” spre propriul său corp. În acest caz, se poate folosi partea din față a corpului, fie pentru zonele locale afectate, fie pentru chakrele majore (paralele cu punctele din spate). Autovindecarea este posibilă numai dacă în timpul ședinței persoana nu este implicată în reacția la stres (gândirea defensivă) și se află într-o stare de relaxare a minții și de încredere-fără vreo teamă sau interes de vreun fel.

În rezumat, în zona energiei noi devenim conștienți de Energia Universală (Divină) ce curge în mod constant și care dă viață și sănătate corpului uman, corp făcut din nivele dense ale aceleiași Energii. Tratamentul cu Energie Universală permite acestei energii subtile să curgă spre zonele corpului unde energia a stagnat, acest lucru datorându-se păstrării unei identități mentale sub forma tensiunii fizice. Pe măsură ce organele sunt hrănite cu energie vitală, li se reinstalează funcționarea sănătoasă și starea de boală este abandonată.

Întrebarea importantă ce se pune aici este următoarea: „Este definitivă vindecarea?”

Vindecarea este definitivă (finală), numai dacă s-a îndepărtat miezul cauzei bolii; altfel aceeași cauză poate reîntoarce aceeași boală sau poate lua alte forme! *Miezul cauzei bolii este identificarea noastră cu corpul și cu*

credințele asociate lui, credințe pe care le luăm drept sinele nostru și cu care noi ne apărăm permanent de lumea exterioară, sub falsul pretext că acest sine ne va aduce fericirea. Numai Adevărul ne va arăta Adevărata noastră Identitate și va face ca Lumina să strălucească peste falsele identități, făcându-ne așadar liberi.

Deci, ne întrebăm dacă zona energiei reprezintă Adevărul în plenitudinea sa sau dacă este necesară o cercetare profundă în interiorul naturii Adevărului!

În zona energiei, identitatea noastră pare să fie un corp de energie ce are o aparență fizică. Și chiar dacă acest corp de energie este conectat cu orice altceva prin intermediul Energiei Universale din care este alcătuit, identificarea noastră cu un sine este încă finită-fiind constituită dintr-o formă densă de energie. Acest fapt ne dezleagă de identificarea cu corpul fizic, dar nu eliberează total simțul nostru al separării și greșita noastră identificare cu un sine fals. Prin urmare, identitatea noastră mentală-alcătuită dintr-un set de false credințe construite pe baza acestei identități fizice-nu este eliberată.

În concluzie, chiar dacă tratamentul cu Energie Universală poate fi de succes pentru organul afectat, furnizându-i acestuia energia vitală ce-i lipsește, câtă vreme ne agățăm de un sine fals, vom fi prinși într-o mai mare apărare și în reacția la stres, ceea ce induce o mai mare tensiune, mai puțină energie vitală și mai multă boală și suferință.

Cu alte cuvinte, direcționând energie spre un organ afectat, acest lucru nici nu îndepărtează tensiunea deja existentă în corp, nici nu împiedică apariția în viitor a unei tensiuni mai mari datorată reacției la stres, asociată cu apărarea unui fals sine. Și chiar dacă tratamentul cu Energie Universală poate folosi organului afectat tratându-l, până când nu pare a fi eliminată prima cauză a tuturor bolilor, este necesară o profundă cercetare în interiorul naturii sinelui.

Întorcându-ne la Fizica Cuantică, să recapitulăm

Teorema superstringurilor, teoremă despre care am vorbit mai devreme, punând accent pe lanțul formării unei serii de evenimente pe care le denumim „cauzalitatea posterioară”.

Conform acestui model, Hiperspațiul cu zece dimensiuni (sau Universul în forma sa originară) a început să vibreze odată cu Big Bang-ul. Patru din aceste dimensiuni s-au expandat creând așadar iluzia timpului și a spațiului, pe când celelalte șase s-au contractat, formând superstringurile ce vibrează-sau undele virtuale de energie. Înalta energie inițială a Universului a dat treptat drumul unui spectru de energie, permițând astfel existența atât a vibrațiilor, respectiv a energiilor înalte, cât și a celor joase.

Ca energii relativ înalte, superstringurile și-au menținut natura lor subtilă. Aceasta este viața și vindecarea pe care o dă energia chi dezvăluită anterior, în urma tratamentelor cu Energie Universală.

Pe măsură ce li s-a permis energiilor mai joase cu vibrații mai joase să apară, superstringurile au apărut ca materie densă. Cu alte cuvinte, pe măsură ce vibrațiile au devenit mai dense, în afara superstringurilor s-au manifestat primii cuarci. Mai târziu, au apărut în afara cuarcilor particule subatomice. Și apoi, în afara acestor particule s-au manifestat atomii și moleculele. Chiar și energiile mai joase au permis materiei să apară în afara atomilor, materie ce părea să fie chiar mult mai complexă, ca exemplu, copacii, animalele, oamenii etc. Pe scurt, complexitatea s-a născut din simplitate, așa cum noile ierarhii s-au născut pe baza sistemelor mult mai simple ce interacționează ca o rețea.

În mod asemănător, funcționarea colectivă a grupurilor de molecule a dat curs unui nou fenomen „celulele”; ele au format corpul și neuronii ce au format creierul. Funcționarea colectivă a neuronilor a apărut ca ceva nou, ca o trăsătură și mai complexă: „gândurile”. În sfârșit, în afara complexului gândirii, „mintea” sau „conștiința” a apărut ca abilitatea de a percepe lumea

exterioară, în timp ce ea are simțul sinelui (identitate).

În rezumat, în concordanță cu „cauzalitatea posterioară” bazată pe descoperirile din zona energiei, evoluția creației existenței a provenit din următorul curs:

- 1) mai întâi apărut timpul și spațiu.
- 2) superstringurile au apărut în timp și în spațiu.
- 3) energia chi (energiile înalte) au apărut în afara superstringurilor.
- 4) materia (energiile joase) s-a format tot în afara superstringurilor.
- 5) corpul și creierul s-au format ca materie complexă.
- 6) gândurile au apărut din creier; și în final.
- 7) mintea sau conștiința a apărut din complexul gândirii

Aici am fost prinși într-un conflict sau într-un paradox!

Investigația noastră în interiorul naturii Realității în zona energiei susține că mintea este produsă de creier. Totuși, noi știm din experiență că mintea este non-localizată (se află dincolo de spațiu și timp) și este non-fizică, așa că are acces la întregul Univers. Creierul, pe de altă parte, a apărut în spațiu și timp ca un organ fizic, fiind așadar localizat și fizic.

Cum ar fi posibil ca finitul și localizatul creier să producă infinita și non-localizata minte? Nu ar putea! Este chiar invers. Creierul trebuie să fi apărut în afara minții. Zona energiei dă greș în a explica acest lucru.

Câtă vreme zona energiei nu reprezintă Realitatea în totalitatea sa, ea nu poate indica spre Adevărata noastră Identitate sau spre Adevăratul nostru Sine. Așadar, ea nu ne poate ajuta să ne vedem identitatea (falsă) bazată pe credințe, să o eliberăm și să eliminăm cauza originară a tuturor bolilor.

Ca Lumina să strălucească în întuneric este necesară o profundă investigație în interiorul naturii Adevărului și aceasta ne conduce în zona mentală. Vom vedea că și zona energiei se bazează pe falsă noastră interpretare a Realității, care s-a născut datorită greșitei identificări a

minții cu creierul și datorită falselor credințe asociate-cum că gândurile sunt create de creier și că alte obiecte (unde de energie) există în afara noastră.

3) *Zona Mentală și Vindecarea Psihică*

Din experiențele noastre directe, ca de exemplu gândirea intuitivă (revelațiile spirituale), telepatia (conectarea a doua minți) și precogniția (informația despre evenimentele viitoare), știm că mintea nu este limitată la creierul fizic și că ea are acces la toate punctele din spațiu și timp, fiind deci non-localizată (în afara spațiului și timpului).

Fizica Cuantică ne confirmă încă o dată experiențele noastre directe, enumerate mai sus. De exemplu, „Teorema non-localizării” susține că două particule (sau unde de energie) sunt conectate dincolo de spațiu, astfel încât putem vedea o corelație sau o conectare între comportamentele lor chiar în absența unei conectări fizice. Totuși, această teoremă nu explică ce conectează cele două particule. Pentru a obține răspunsul să ne întoarcem la „Funcția undei probabilistice a lui Schrödinger” din Mecanica Cuantică.

„Funcția undei probabilistice a lui Schrödinger” presupune că nu există nicio particulă înainte de observația noastră și că particula apare în afara funcției de undă numai în timpul observației. Acest fenomen este numit „colapsul funcției de undă”. Cu alte cuvinte, mintea observatoare (sau conștiința) este cea care produce particula în afara unei funcții de undă fictivă, prin acțiunea sa de colaps (sau făcând-o densă). Altfel, înaintea observației (prezența minții), particula chiar că nu există decât ca potențial.

Această descoperire împreună cu teorema amintită afirmă că „particulele sunt conectate în afara spațiului, dar această conectare trebuie să existe prin intermediul minții non-localizate ce transcende spațiul și timpul și care produce și corelează (sau conectează) particulele ce apar în spațiu și timp”.

Prin urmare, toate „particulele” descoperite sau

„materia” din univers nu sunt nimic altceva decât „unde de energie” în zona energiei, ele fiind de fapt „gânduri” dense în minte! mai mult, mintea este non-localizată sau în afara spațiului și timpului și acesta este mediul în care corpul/creierul, ca de altfel întregul Univers perceput, apare în interiorul manifestării. Orice lucru în Univers este conectat non-localizat numai datorită acestei minți non-localizate.

Să rezumăm acest lucru într-o simplă ecuație: obiecte = unde de energie = gânduri.

Această revelație este confirmată în continuare prin „teorema complementarității corpuscul/undă” din Fizica Modernă, teoremă bazată pe observația că același „lucru” acționează în unele experimente ca o undă și în altele ca o particulă în funcție de ce dorește să perceapă și să măsoare experimentatorul. Altfel spus, particulele și undele (unde de energie) sunt aspecte complementare ale aceluiași lucru-gândurile în mintea non-localizată.

Un gând, ce este și el o undă de energie, apare în mințile noastre ca un gând normal la vibrații joase; și el apare ca un obiect, la vibrații mai înalte (mai dense).

De exemplu, obiectul „măr”-pe care îl vedem cu ochii noștri fizici-este de fapt o formă de gând ce se naște în mintea noastră. Singura diferență întrevederea unui „măr” ca obiect și ca un gând obișnuit despre măr este aceea că primul este un „gând mult mai dens” decât cel de-al doilea.

Altfel spus, în timp ce mintea non-localizată produce în afara ei un gând normal, ea poate de asemenea forma un gând foarte dens prin păstrarea și energizarea lui. Atunci când creierul privește acest gând dens (sau undă de energie densă) prin simțurile fizice, el îl percepe ca pe un obiect solid. Împreună cu acest simț al Realității, mintea își interpretează apoi gândul ca pe un obiect diferit și depărtat de corp, creând astfel atât iluzia unui „obiect separat”, cât și iluzia „spațiului și timpului” în care apar obiectele.

În concluzie, noțiunea unei lumi obiective ce există separat de minte este o iluzie; lumea se naște în mod

subiectiv în mintea noastră.

Dacă nu există obiecte decât sub formă de concept, concept dat de greșita noastră percepție, și dacă toate așa-numitele obiecte fizice nu sunt nimic altceva decât gânduri intensificate (sau dense) în mintea noastră non-fizică și non-localizată, atunci trebuie să ne întrebăm de ce este amăgită mintea că există obiecte?

Răspunsul se află atât

1) în natura dualistică a minții, ce percepe separația cu gândurile și cu obiectele pe care le formează

2) cât și în identificarea acestei minți non-localizate cu creierul localizat.

Mai explicit.

1) Iluzia separării este inițiată prin natura dualistică a minții, care percepe gândul pe care-l formează ca fiind separat de ea. Așadar, mintea devine subiectul sau gânditorul acelui gând. Aceasta este creația dualității iluzorii dintre gânditor și gând (sau iluzia subiectivității).

2) Separarea de mai sus este mai departe întărită atunci când mintea interpretează acel gând prin intermediul simțului (mecanismul corp/creier) și percepe greșit acel gând ca pe un obiect. Aceasta este creația dualității iluzorii dintre subiect și obiect (sau iluzia obiectivității).

O bună analogie pentru punctul 2) ar fi mișcarea aparentă a soarelui atunci când soarele este observat de pe pământ. Înainte de revoluția lui Copernic, aproape toți oamenii credeau în ideea că „soarele se învârtea în jurul pământului”, deoarece aceasta părea să fie realitatea atunci când au ținut seama de simțurile lor fizice. Totuși, Galileo Galilei a știut că era exact pe dos și că: „pământul se învârtea în jurul soarelui”, dar omenirii i-a trebuit mult timp ca să accepte această Realitate ce se afla într-o aparentă opoziție cu perspectiva fizică.

În mod asemănător, atunci când mintea se identifică cu mecanismul corp/creier, ea vede totul din punctul de vedere al creierului și își pierde adevărata perspectivă. Atunci mintea crede că este o parte localizată sau un

obiect (corp/creier) în mijlocul unui infinit Univers constituit din mai multe alte obiecte, fără însă să-și dea seama că toate obiectele percepute în întregul Univers de fapt sunt produse prin, și apar în mintea sa non-localizată.

Pentru același motiv oamenii în mod fals cred că ei gândesc cu creierul. De fapt, creierul nu creează gândurile noastre obișnuite; el numai reacționează la ele. Toate gândurile, obișnuite sau dense, sunt formate de mintea non-localizată.

Pentru a rezuma această secțiune, conchidem că întregul Univers apare în mintea noastră ca o serie de gânduri, percepții ale obiectelor și senzații ale corpului, însă în realitate toate acestea nu sunt nimic altceva decât gânduri cu diferite vibrații (sau energii) proiectate de mintea noastră non-localizată.

Această descoperire referitoare la zona mentală ne transformă descoperirile despre „cauzalitatea posterioară” din zona energiei pentru le lăsa cu totul în urmă și produce „cauzalitatea anterioară”. Înțelegem că:

- 1) Mai întâi, există mintea non-localizată.
- 2) În această minte, întregul univers apare ca gânduri (sau unde de energie) cu diferite vibrații.
- 3) Gândurile vibrațiilor dense formează undele dense de energie ale aparatului creier/corp.
- 4) Atunci când apare creierul/corpul, odată cu acesta vin în manifestare toate celelalte obiecte și timpul și spațiul.

Așa cum vedem, cursul evenimentelor (sau evoluția) în zona mentală este exact opus față de cum apare în zona energiei.

Aceasta este o Revoluție în minte-cel puțin la fel de puternică în înțelegere ca și revoluția lui Copernic de acum 500 de ani.

Se pare că mintea este atotputernică. Ea poate reține un gând și-l poate face să se manifeste într-un obiect! Pentru efecte locale, mintea poate folosi corpul și creierul. În plus, aceeași minte își poate folosi puterea sa non-localizată pentru efecte îndepărtate, ca de exemplu

aducând o idee sau o dorință într-o manifestare obiectivă. Minte face acest lucru doar pentru că își poate folosi manifestarea pentru ea însăși, pentru a produce în afara ei un sine și pentru a se identifica cu acesta în vederea obținerii fericirii-deși această fericire ce depinde de formă nu este niciodată de durată.

Aceasta este puterea minții non-localizate, minte ce nu este conștientă de acest lucru atunci când crede că este doar un mecanism corp/creier.

Dar ce este exact mintea și în concordanță cu ce principiu produce ea un gând și formează obiecte?

Minte este un sistem de credințe identificat și formează toate gândurile pe care sistemul le gândește și toate obiectele pe care le vede în afara acestuia, ca proiecții ale sistemului de credințe.

Altfel spus, un sistem de credințe identificat (minte) proiectează și formează un gând și atunci când mintea se agață de acel gând ea îl energizează și experimentează gândirea serială sau defensivă. O agățare mai mare poate chiar conduce la experiența credinței fundamentale ce se manifestă ca un obiect sau eveniment.

Un sine se naște în afara totalității minții și a manifestărilor sale identificate, ca de exemplu corpul și amintirile experiențelor sale. Prin urmare, un sine este o identitate ce este creată mai întâi prin identificarea cu mintea (credințele), și apoi prin identificarea cu manifestările acelei minți.

În concordanță cu extinderea identificărilor, mintea urmează trei pași evolutivi distincți:

1) Ego-ul ori mintea ego-ului sau credința în conceptul „eu”.

Acesta este miezul credinței în separare (nașterea conceptului „eu”, concept crezut din plin), și luarea unui sine separat în ideea că există valoare în separare și că aceasta poate aduce fericirea.

Cu acest miez al credinței în separare se întăresc toate celelalte alte credințe conectate cu separarea, precum: credința în dizarmonie, limitări, boală; și alte

credințe fără substanță, că orice din această lume poate aduce fericirea, ca de exemplu: realizările, faima, banii, puterea și așa mai departe. Toate aceste credințe sunt universale și apar în momentul în care este acceptată credința în ego. Ego-ul caută completitudinea în zona separării. (Nu o va găsi niciodată.)

2) Mentea individuală.

Aceasta este o întărire suplimentară a separării minții ego-ului, care are ca scop să-și individualizeze credințele sale universale prin transformarea „simțului său de a fi separat” într-un „simț al sinelui”. Este identificarea ego-ului cu credința că a avea un corp separat îți poate aduce fericirea. Mentea se va agăța acum de acest gând, înainte ca el să se manifeste.

Această credință este cea care formează în final corpul (identitatea fizică), care nu este nimic altceva decât o serie de percepții și senzații proiectate sau formate în afara acestei credințe.

Mentea individuală, împreună cu identificarea sa ulterioară cu corpul, conduce la formarea ego-ului bazat pe un sine individual, centrat în jurul identității fizice. Acest sine este conceptul de „eu” al ego-ului care se atașează de el însuși atât în „credința de a avea un corp separat” cât și în „percepția corpului”. Acest sine individual este acum susținut de credința iluzorie că „eu sunt un corp, am control și pot fi întreg”.

Drumul supraviețuirii este un mecanism biologic înnăscut, amplasat de acest sine pentru a-i proteja de amenințări exterioare identitatea sa fizică. Aceasta duce la infama luptă sau la reacția de fugă.

Curând după ce mintea individuală ia o aparență trupească, ea va forma mintea umană individuală (mente personală).

3) Mentea umană individuală (sau mintea personală).

Aceasta este chiar o întărire suplimentară a separării minții individuale, care acum încearcă să obiectivizeze (sau să personalizeze) aceste credințe subiective în zona fizică.

Ca minte individuală ce ia o formă umană și care

lucrează într-o lume fizică aparentă, ea își dă seama că a avea un corp separat nu este suficient pentru completitudine și fericire.

Atunci, persoana (vorbind în mod figurat) își părăsește corpul și merge spre această minte, se ascunde în gânduri, crezând că aceasta este calea spre completitudine și fericire. Toate aceste gânduri (sau percepții) sunt centrate în jurul corpului uman și se referă la o experiență obiectivă.

Mintea individuală (pe scurt, mintea personală) apare atunci când mintea individuală se identifică cu un set de credințe lipsite de substanță și pentru propria ei fericire realizează un sine în afara lor. Este formarea unei identități mentale bazate pe un set de credințe ale ego-ului și pe declarațiile lor (manifestări), ca de exemplu „eu cred că pentru a fi fericit trebuie să arăt bine și toți să mă admire pentru cum arăt”, sau „eu cred în succes și am o reputație pentru realizările mele”, și așa mai departe.

Pe măsură ce conceptul „eu” își extinde atașamentele sale față de corp, față de toate credințele în legătură cu corpul, sinele bazat pe ego crește. Acum el se agață de o identitate mentală în plus față de identitatea sa fizică-și face acest lucru pentru a se simți bine și va încerca să se apere cu tot prețul de orice amenințare externă.

Acest tip de apărare conduce la o gândire defensivă, prelungind emoțiile negative și tensiunea în corp; aceasta este notoria” reacție la stres”.

În concluzie:

Orice lucru pe care îl vedem în jurul nostru, toate obiectele pe care le percepem în Univers și toate evenimentele pe care le experimentăm, inclusiv toate gândurile pe care le gândim și emoțiile pe care le simțim în ciuda felului în care apar-ele nu vin din afara noastră. Din contra, toate sunt proiecții spre exterior și forme în interiorul minții noastre personale, minte bazată pe un set de credințe ale ego-ului.

Atât mintea individuală, cât și cea personală sunt în mod inerent „non-localizate”, și au prin urmare toată

puterea de a-și manifesta visele (dorințele).

Pentru fericirea noastră, noi formăm (sau creăm) în afara credințelor noastre „Universul în care trăim” și cu care ne-am identificat ca fiind sinele nostru. Universul se naște în mintea noastră-și în afara minții noastre non-localizate-bazată pe credințele universale.

Motivul pentru care două persoane, atunci când ele se află împreună, sunt de acord cu ceea ce văd și cu ce experimentează, nu este pentru că ar exista o lume obiectivă în afară, ci doar pentru că ele gândesc cu aceeași minte non-localizată bazată pe ego. Cu alte cuvinte, motivul pentru care noi toți vedem un Univers asemănător (corelat) este că noi gândim și ne proiectăm realitatea cu mințile personale corelate, minți ce se bazează pe aceleași universale credințe ale ego-ului.

Singura diferență dintre două minți personale poate fi identificarea lor cu set diferit din aceste credințe universale. De altfel, toate mințile personale împărtășesc în mod subconștient aceleași credințe universale și pot crede total în ele (sau se identifică cu ele în mod conștient) la un moment dat sau la altul.

Atunci când mintea personală caută fericirea într-o lume fizică aparentă aparținând propriei sale structuri, ea nu o găsește niciodată. Deci, atunci când părăsește corpul (moartea fizică), se reîntoarce la mintea individuală, dar încă va căuta continuitatea unei identități fizice și mentale prin luarea unei alte existențe corporale-și din acest motiv se naște iluzia „reîncarnării”. Aceasta este continuitatea așa-zisului „suflet”, care nu și-a înțeles complet Adevărul Ființei Sale.

Să observăm că „sămânța separării sufletului” este plantată prin identificarea ego-ului dar ea este cultivată sau reîntărită odată cu formarea minții individuale, minte care de cele mai multe ori trăiește într-o existență subiectivă înainte de a lua forma corpului. Mai mult, sămânța separării se maturizează și înflorește prin formarea minții personale, minte ce trăiește într-o lume obiectivă aparentă, constituită din corp/creier și din

amintirile realizărilor sale (identitatea amintirilor).

Astfel se naște iluzia unui sine personal și obiectiv în afara credințelor universale ale ego-ului. Mai mult, acesta este modul în care se manifestă ego-ul și el își întărește credința iluzorie în separare, într-o încercare de a face această credință „să pară reală”. Este o strădanie uimitoare, de proporții uriașe-care însă la sfârșit întotdeauna dă greș.

Am văzut natura minții și realitatea subiectivă pe care ea o formează și acum ne aflăm pe poziția de a explica mult mai clar cum se manifestă reacția la stres și boala:

Atunci când ființa umană creează un sine în afara credințelor și proiecțiilor sale, acest lucru s-a stabilit mai întâi prin „păstrarea” în minte a acestor credințe. Câtă vreme persoana este identificată cu aceste credințe, această agățare este subconștientă, astfel că nu este conștientă de ele. Ce s-a construit pe baza acestor rețineri așteaptă proiecțiile (manifestările) acestor credințe care sunt corpul și identitatea amintirilor cuiva (experiențe ce au adus odată ușurare), păstrate și ele în mod subconștient ca parte a aceluiași sine.

„Agățarea” înseamnă „a da Timp, Energie și Atenție, (pe scurt, ne vom referi la aceasta ca „servirea ceaiului – TEA”. (NT: *tea* = *ceai*). Agățarea de credințe este subconștientă deoarece persoana-deși nu în mod curent-le-a servit în trecut „ceaiul” TEA, le-a ținut vii și energizate. Prin urmare, înainte ca ele să fie activate de vreo amenințare, astfel de credințe sunt adormite.

Pe măsură ce un gând sau o percepție a vreunui eveniment (care este un alt gând) amenință acest sine, mintea persoanei va apăra acest sine prin agățarea conștientă de acel gând nedorit, dar chiar și numai prin agățare îl poate modifica. (Sinele bazat pe ego speră că numai atunci gândul modificat nu va mai fi o amenințare și credințele sale sunt afirmate și restabilite.) Însă, câtă vreme acel gând îi amenință credințele, reacționând la el printr-o agățare conștientă cu scopul de a-și apăra credințele, aceasta nu face decât să întărească numai

agățarea sa subconștientă de credințele sale și le energizează chiar mai departe (le tratează cu mai mult „ceai” TEA). Deci prin tratarea acestui gând nedorit cu „ceai” TEA, persoana își slujește de fapt propriile sale credințe.

De-a lungul unei astfel de apărări prelungite, pe măsură ce în minte sporește agățarea și îi servește credințelor mai mult „ceai” TEA, aceasta se extinde mai departe ca agățare de corp/creier și de identitatea amintirilor sale, deoarece acum toate acestea vor fi folosite pentru apărare și pentru a menține împreună întreaga structură a sinelui. În termeni fizici se traduce ca tensiune (sau contracții) în corp și în creier, experimentate ca emoții negative prelungite și gândire defensivă. Noi știm că o astfel de tensiune se hrănește cu energia vitală a organelor, conducându-le treptat la boală.

Vedem că este folosită puterea minții non-localizate pentru a da energie unor credințe bazate pe ego, pentru a crea un sine separat (ca un „eu” separat”) în afara lor. Așadar, mintea bazată pe ego își va folosi întotdeauna energia pentru a se agăța, a stagna și a separa, mai degrabă decât a curge, a da viață și a crea întregul (A Vindeca).

Ceea ce nu înțelege mintea bazată pe ego este că așa-numitul eveniment „extern”, persoană sau gând „exterior” care îi amenință identitatea nu vine din afară. Din contra, astfel de evenimente nu sunt nimic altceva decât „gânduri” energizate, proiectate sau formate (create) prin propriile sale credințe.

Reacția la stres este întotdeauna creată în interior. Să clarificăm acest lucru:

Toate credințele apar în dualitate în perechi opuse și sunt aparențe dualistice ale aceluiași lucru-un concept, precum cele două fațete ale monedei.

De exemplu, crezi că a fi „de succes” este în folosul fericirii tale și mai crezi în posibilitatea absenței succesului, care este „eșec”; crezi că eșecul te va face nefericit. Însă succesul și eșecul coexistă în zona mentală

ca fațete opuse ale aceleiași concept și nu poți avea unul fără celălalt.

În clipa în care o credință lipsită de substanță se transformă în realitate, atunci și perechea sa opusă devine aparent reală. Pe măsură ce mintea personală se identifică cu o astfel de credință dualistică, ea creează gânduri și evenimente în afara celor două fațete ale credinței.

În exemplul de mai sus, credința în „succes”, care este aceeași cu credința în „eșec” proiectează acum gânduri/evenimente în asemeneaa sa, astfel că persoana mai întâi va avea gânduri de eșec și mai târziu (după ceva agățare și după servirea „ceaiului” TEA) experimentează evenimente ale eșecului. Tot timpul își va apăra sinele de astfel de gânduri/evenimente, fără să-și dea seama că acesta este sinele său pe care l-a tratat cu „ceaiul” TEA și care este ceea ce a creat eșecul-eșecul nu a venit din afară.

Una din fețele credinței este întotdeauna în conflict cu fața sa dualistică în care ai crezut și întreaga credință are puterea de a crea. Atunci când nu ai crezut, întreaga credință nu este nimic altceva decât un concept neutru, un gând fără nicio putere.

În rezumat, sinele bazat pe ego care s-a identificat cu o fațetă a credinței pe care a transformat-o într-o realitate pentru el, acceptă ca realitate și fațeta opusă a credinței, chiar dacă respinge orice experiență asociată cu acea fațetă. Întreaga credință este nereală și falsă și totuși pentru fericirea sa el crede într-o singură fațetă a acestei credințe. Aceasta dă energie (sau o realitate aparentă) ambelor fațete și formează gânduri și evenimente ce sunt proiectate la fel de bine prin fațeta opusă nedorită. Pe măsură ce-și apără de amenințări o fațetă, nu-și dă seama că de fapt se luptă cu cealaltă fațetă, pe care el însuși a creat-o prin identificarea sa inițială.

Aceasta este lupta părților opuse și este singura luptă ce există.

Vorbind la figurat, ego-ul arată numai fațeta atractivă a monedei și spune: „pentru fericirea ta, agață-te!” Ego-ul

ascunde inteligent faptul că te agăți de o monedă ce are două fețe și cea opusă, pe care inițial nu o vezi, este gata să-ți aducă multă nefericire.

Sinele bazat pe ego nu-și seama de acest lucru, deoarece:

1) el nu mai este demult conștient de credința cu care deja s-a identificat, care acum lucrează în mod subconștient, și

2) atunci când a ales să transforme o falsă credință în realitate și o identitate neadevărată în sine, el și-a pierdut Conștiența marelui tablou (Adevărul) sau adevărata perspectivă a lucrurilor.

Lupta nu se dă în afară ci întotdeauna în mintea noastră. Singurul câmp de luptă este mintea divizată, împărțită între părțile opuse ale propriei sale creații („eu” și „non-eu”). Întotdeauna inamicul este creat înăuntru.

Ego-ul sau credința în separare conduce la dualitate (sau părți opuse în credință). Această dualitate conduce mai întâi la o falsă identitate, apoi la un conflict între părțile opuse și în final la apărarea acestei identități (sau războiul între părțile opuse). Acest conflict și această apărare sunt factorii ce determină reacția la stres în corp, tensiunea și boala.

Prin urmare, ego-ul-credința în separare-este miezul cauzei tuturor bolilor, a tuturor limitărilor, a dizarmoniei și suferinței. Ego-ul încearcă să dividă Realitatea în „eu” și „non-eu”, și apoi se ascunde sub „eu” ca să nu fie observat, în vreme ce își îndreaptă atenția spre războiul tuturor perechilor opuse înrădăcinate în „eu” și în „non eu”. Acest război nu se sfârșește decât atunci când ego-ul și dualitățile lui ulterioare sunt anihilate. Dar cum? Aceasta este următoarea noastră cercetare.

Cu toate acestea, mai întâi să vedem dacă în zona mentală poate fi făcută orice vindecare.

Am văzut că gândurile obișnuite se pot manifesta ca obiecte atunci când sunt păstrate în minte și energizate. Dar ce se poate spune despre „gândurile intuitive” care apar spontan atunci când cineva nu gândește! Sunt ele de

asemenea produse ale acelorași credințe ale ego-ului? Răspunsul este „Nu, ele nu sunt!”

Gândurile intuitive vin din „Completitudine” și indică spre Completitudine, pe când celelalte gânduri obișnuite și gânduri-obiect vin din iluzia separării și atunci când sunt văzute în separare, ele ne duc într-o mai mare „separare”.

Gândurile intuitive sunt sursa întregii activități creative, precum descoperirile geniale, arta inspirată și vindecările miraculoase. Ele sunt o formă a energiei ce dă viață și vindecă.

De fapt, un gând intuitiv ce se naște în zona mentală este interpretat ca subtila și vindecătoarea Energie Universal (chi), pe care am văzut-o în zona energiei. Așadar, gândul intuitiv ce intră în mintea dualistică are efecte similare cu energia chi ce intră în corpul bolnav.

Ca și energia chi, care are vibrații mai înalte (sau energii) decât vibrațiile obiectelor sau cele ale gândurilor obișnuite din zona energiei, gândurile subtile intuitive au vibrații mai ridicate decât obiectele (gândurile dense) și decât gândurile obișnuite din zona mentală. Așadar, ele pot energiza și trata corpul.

Mai mult, gândurile intuitive pot atinge mintea și îi pot da Lumină întunericului ei, permițându-i persoanei să vadă că păstrează neadevărul și ademenind-o să-l lase să plece, astfel încât Adevărul să poată intra în totalitatea Lui. Deci, gândurile intuitive ajută atât la vindecarea minții cât și a corpului. Acesta este un avantaj revelat în zona mentală și care nu este disponibil în zona energiei.

Dacă mintea este destul de puternică să determine boala în corp, poate fi de asemenea folosită puterea ei pentru a trata corpul? Răspunsul este: „Da”, și ne duce la vindecarea „psihică” sau „mentală”.

Un „vindecător psihic” este cineva care a înțeles natura non-localizată a minții sale personale și puterea pe care aceasta o are, de a forma și influența obiectele. Câtă vreme știe că boala din corpul persoanei de vindecat este de fapt un gând (dens) în mintea lui, el are ca scop să influențeze și să înlocuiască acest gând negativ prin

agățarea de un gând pozitiv (obișnuit) cu puterea minții sale non-localizate.

Prin urmare, în „vindecarea psihică” vindecătorul folosește afirmații sau vizualizări pentru a manifesta gândul de sănătate într-o aparență fizică, înlocuind astfel aparența bolii.

De exemplu, vindecătorul poate repeta în minte următorul gând (afirmație): „organul bolnav este reumplut cu energia sa vitală, bolnavul este restabilit și este deja sănătos”; sau poate vizualiza în minte că acest lucru de fapt se întâmplă.

O cale de tratament alternativ sau complementar ar fi de a-i da persoanei bolnave o tehnică similară de afirmații sau vizualizare și de a-i cere să-și folosească propria putere a minții non-localizate.

Vindecarea psihică face posibil tratamentul la distanță și nu este întotdeauna necesar contactul fizic dintre vindecător și persoana de vindecat, datorită naturii non-localizate (dincolo de spațiu și timp) a minții ce realizează tratamentul.

Vindecarea psihică poate fi eficientă în tratarea unui organ bolnav, prin reinstaurarea energiei sale vitale. Ea mai poate îndepărta și simptomele asociate bolii, dar nu poate vindeca o boală, altfel spus, nu poate garanta o vindecare de durată, deoarece nu este capabilă să îndepărteze centrul cauzei tuturor bolilor-ego-ul. De ce?

Aceasta se întâmplă deoarece, cu toate că mintea personală non-localizată are putere să influențeze și să trateze corpul, câtă vreme ea este înrădăcinată în credințele bazate pe ego nu are putere să dezrădăcineze ego-ul. Cu alte cuvinte, ego-ul nu se poate distruge pe el însuși.

Mintea bazată pe ego - chiar dacă este non-localizată nu poate aduce vindecarea sau completitudinea din cauza bazei acestei minți-ego-ul este fondat pe separare. Completitudine și separarea nu se pot întâlni.

Vindecătorul psihic, dacă el însuși nu s-a eliberat de întreaga dualitate și dacă nu a înțeles Adevărul despre

Ființa sa, ar putea încă lucra în zona dualității și „gândurile sale de vindecare” pe care încearcă să le manifeste se află în perchi opuse, fiind astfel la fel ca „gândurile sale de boală”. Așadar, încercarea sa de a vindeca poate în cel mai bun caz să conducă la vindecarea psihică dar nu la Adevărata Vindecare-Vindecarea Spiritului.

Mai mult, cât timp mintea non-localizată a vindecătorului psihic se agață pentru a vindeca de un gând (o afirmație), indiferent cât de multă energie îi dă acelui gând, manifestarea lui va fi în concordanță cu ego-ul lui bazat pe credințe și cea mai mare parte din energia sa va fi folosită pentru a-i alimenta falsele credințe ale dualității. Aceasta se întâmplă deoarece afirmațiile păstrate și repetate în minte sunt gânduri obișnuite ale ego-ului bazat pe intelect și sunt de natură dualistică; ele nu sunt gânduri intuitive non-duale ce vin dintr-o profundă înțelegere a Adevărului.

De exemplu, chiar dacă un vindecător poate fi capabil să trateze cu succes corpul celui de vindecat, mintea bazată pe ego-ul vindecătorului ar putea folosi această manifestare (de succes) pentru a-și reîntări falsa sa identitate sau imaginea sa ca vindecător și asta pentru a se mândri cu sinele său și pentru a se simți bine cu el. Deci energia ar putea fi folosită nu pentru a realiza întregul, ci pentru a separa (pentru a întări un sine separat) și pentru a intensifica dualitatea dintre vindecător și lumea sa. Prin urmare, gândurile de „reținere” a unui tip de energie nu pot copia identic efectul vindecării adevărate pe care-l are unu „gând intuitiv” spontan ce vine direct din Completitudine și care poartă o energie de tipul „lasă să plece”.

În concluzie, mintea bazată pe ego nu poate avea acces la energia chi sau la gândurile intuitive și deci nu poate face o vindecare adevărată. În cel mai bun caz poate trata corpul și poate îndepărta simptomele unei boli prin puterea minții sale non-localizate, însă acest efect nu este deloc diferit de crearea unui vis în afara falselor credințe

și ale dorințelor ego-ului. Un vis-fiind bazat pe neadevăr-el nu are substanță și nu durează. Așdar puterea folosită în crearea unui astfel de vis nu este adevărata putere și nu poate conduce la Adevărata Vindecare, Adevărata Completitudine și Adevărata Fericire.

(Totuși, vom vedea în următoarea secțiune că un „vindecător psihic” devine un „Vindecător Spiritual”, atunci când el își golește mintea și lasă să plece atașarea sa de rațional sau de gândurile obișnuite, capitulând în fața gândurilor intuitive, pentru a realiza Adevărata Vindecare.)

Câtă vreme baza zonei mentale este fondată pe „dualitate” și cât timp Vindecarea Adevărată și Definitivă este Unitate, nu poate fi aflată Vindecarea Adevărată în această zonă. Este necesar să facem investigații într-o zonă în care nu există dualitate și aceasta ne conduce în Zona Spirituală-Zona Spiritului și a Unității, unde vom vedea că puterea minții non-localizate nu este „putere reală” atâta vreme cât mintea se află în dualitate.

4. Zona Spirituală și Vindecarea Spirituală

(Observați că în această secțiune Adevărul, Dumnezeu, Spiritul, Conștiința și Ființa sunt toate folosite ca sinonime cu „Creatorul”. De asemenea, Conștiința și Inima Spirituală sunt sinonime cu „eterna Creație.”)

Când am părăsit zona psihică, am părăsit și noțiunea de „realism”, noțiune care pretinde că există obiecte reale independente de observator în afară, în spațiul și timpul real. Din contra, în zona energiei am văzut că toate obiectele sunt aparențe iluzorii ale undelor virtuale de energie, și chiar timpul și spațiu sunt o iluzie.

Când mai târziu am părăsit zona energiei, am părăsit și noțiunea de „materialism”, noțiune ce susține că mintea apare din obiecte sau din creier. Din contra, în zona mentală am înțeles că toate obiectele-incluzând corpul/creierulsunt gânduri dense în minte și că întregul Univers-incluzând gândurile noastre obișnuite și obiectele-gânduri se nasc în mintea noastră non-localizată, minte ce se află dincolo de spațiu și timp.

Totuși, în zona mentală noi ne-am blocat în dualitatea dintre minte și proiecția să-universul. Cum a apărut această dualitate dintre gânditor și gând? La această întrebare încă se așteaptă răspuns!

Mai mult, în zona mentală, atunci când mintea se agață de un gând, există experiența unei gândiri seriale sau cauzale (gândirea defensivă) în legătură cu gândul inițial, dând astfel naștere iluziei „cauzalității”. Totuși, dacă „cauza și efectul” nu sunt o realitate (referindu-ne la „gândurile intuitive”), atunci cum apare această cauzalitate în zona mentală?

Răspunsul la aceste întrebări vine atunci când ne facem o profundă și onestă auto-investigare. Cea din urmă întrebare este „Cine sunt eu?”

„Eu nu pot fi corpul, deoarece există un eu' care este conștient de corp (sau un martor)”. Este acest „eu” mintea? „Ea nu poate fi, pentru că eu sunt de asemenea conștient de mintea mea și de gândurile mele!” Atunci „Cine sunt eu?”

O cercetare onestă ne arată că acest „eu” care m-a luat în primire, nu este de găsit nicăieri. El nu există. El este o totală imaginație, o ficțiune, o minciună pe care am crezut-o ca fiind adevăr. Dacă acest „eu” pe care-l folosesc nu este real, atunci cine sunt eu?

Mai mult, există experiența de „a fi conștient” de „eu”. Această Conștiență nu poate fi negată, chiar dacă „eul” poate fi nereal. Atunci cine este conștient de acest „eu”?

„Eu-ul” pe care-l folosesc, care nu există în realitate, este ego-ul. Ego-ul formează falsul sine.

Adevăratul Sine este Conștiența Impersonală și Universală. Este conștiența de Sine. De asemenea, se pot vedea toți falșii „eu” și li se poate cunoaște nerealitatea lor.

Adevăratul Nostru Sine se cunoaște pe Sine în mod direct, fără a fi necesar vreun intermediar, ca de exemplu un gând sau o percepție, pe când toți falșii sine au mai întâi nevoie să gândească și să simtă pentru a-și afirma

existența. Infama afirmație „Eu gândesc, deci exist!” ilustrează falsa credință și perspectiva unui astfel de sine ce s-a identificat în mod greșit cu mintea. În Adevăr, „Eu sunt, deci gândesc!” exprimă în mod corect Adevăratul Sine.

Chiar dacă înțelegerea acestui lucru poate fi la început pe undeva intelectuală, înțelegerea directă și completă a acestui Adevăr vine atunci când „abandonăm” falsul nostru sine Adevăratului nostru Sine, în fiecare zi a vieții noastre în fiecare clipă.

„Abandonarea” începe cu o totală lipsă de satisfacție față de lucrurile din lume, de care noi am fost mai înainte dependenți pentru fericire. Abandonarea noastră Adevărului se dezvoltă cu Lumina Spiritului care aduce Lumina în interiorul iluziilor noastre, astfel încât putem vedea tot ce nu este real și să lăsăm iluziile să plece pentru a deschide un spațiu mai larg pentru ceea ce este Adevărat. Aceasta este mai departe întărită de străfulgerările noastre ocazionale în interiorul naturii Adevărului (gândurile intuitive), precum o onestă auto-investigare-așa cum s-a demonstrat mai sus.

Conștiință, (Spiritul, Ființa, Adevărul sau Dumnezeu) creează etern, deoarece este în natura Sa să o facă. Infinita Sa Creație este Conștiința și creațiile sale finite sunt conceptele care sunt umbre finite sau aparențe limitate ale Adevărului nelimitat.

Conștiința sau Inima Spirituală este Cine Ești Tu în Realitate. Conștiința este o Ființă infinită, eternă, nemuritoare și non-localizată.

Conștiința nu este nici individuală și nici personală. Ea este un indivizibil Unu, Impersonal și Universal. În mod inerent, Ea este necondiționată-liberă de toate credințele ego-ului și de modelele mecanice, nu are identitate și nici sine separat.

În Realitate, Conștiința (Spiritul sau Creatorul) și Conștiința (Creația) sunt non-duale-una și Aceeași. Nu există nicio diferență între Creator și Creație în înțelepciune, Putere și Iubire. Conștiința este Cine suntem

Noi; și Spiritul-Creatorul nostru-tainicul nostru Centru interior.

Mai mult, chiar nu există nicio dualitate între Spiritul infinit și conceptele finite; totuși, atunci când astfel de concepte sunt văzute independent de Spirit, ele sunt nereale. Când sunt văzute independent de Adevăr, conceptele devin credințe; și credințele devin gânduri și obiecte separate, creând astfel iluzia formei apărând din Fără Formă. Forma este realizată din mintea bazată pe ego; ea nu este Adevărata și Eterna Creație a Spiritului. Spiritul a Creat o Conștiință non-duală, Una cu EL Însuși, care este Adevărată și Eternă.

Totuși, Conștiința non-duală-cine suntem noi-poate alege să meargă în interiorul dualității.

Conștiința poate alege să se afle numai într-una din aceste două stări diferite:

1) Poate alege să fie Una cu Creatorul Său-Conștiința (Spiritul sau Adevărul). Atunci Conștiința este Ființa Onestă și Adevărată. În Adevăr, Ea știe că Ea este întregul și Fericirea ca Ființă și nu are nevoie să gândească pentru A Fi întregul. Acesta este Adevăratul nostru Sine și Starea noastră Naturală. Ceea ce noi suntem este atunci „Mintea Unică Universală”, care este Fundamentul întregii existențe.

2) Sau poate alege să nu fie onestă și să creadă că Ea este Separată de Creatorul Ei, chiar dacă această separare nu este Adevărată. Aceasta este nașterea iluzoriului „ego” sau a „fictivului eu”. Este de asemenea nașterea miezului dualității-dualitatea dintre Conștiință și Creatorul Ei (Conștiința), în afara căreia s-au născut toate celelalte dualități și cauzalități pe care le-am văzut mai înainte-ca iluzii, formate de această iluzie-miez.

Aceasta se întâmplă atunci când Conștiința intră într-un vis și va gândi și va face ceva pentru a fi „cineva” separat. Acum Conștiința Impersonală și Universală pretinde că este separată, individuală și personală și devine o minte personală cu un corp.

Aceasta este Puterea Alegerii noastre.

Este important de observat că nu există nicio altă alegere decât cea de mai sus. Nu există nicio alegere în zona fizică, energetică sau mentală. În astfel de realități limitate, noi doar reacționăm la gândurile spontane ce apar din falsele noastre credințe identificate și atât gândirea noastră cât și acțiunile corpului sunt reacții condiționate mecanic, dictate de astfel de credințe ale ego-ului. Experiența „liberului nostru arbitru” este o iluzie a ego-ului-o capcană ce ne ține în minciună și care ne face să credem că suntem liberi.

Singura noastră alegere începe atunci când vedem Lumina Adevărului. Ea este singura alegere între a te afla în Adevăr sau a te afla în vis. În interiorul visului, nu există nicio alegere și nicio libertate-totul este interpretat de credințele universale ce apar ca fiind personalizate. În Adevăr există Libertate: Libertatea de a fi Adevărat și de a fi liber de tot neadevărul.

Dar mai exact, cum intră într-un vis „Conștiința Impersonală” și formează o minte personală?

Conceptul „separării” promite Conștiinței o realizare și un avantaj, acela de a fi separată de Sursa Sa. Atunci când Conștiința se agață de acest concept nereal, Ea îi dă acestui concept energie și îl transformă într-o realitate pentru Sine, chiar dacă conceptul este nereal.

Atunci când Conștiința crede din plin în acest concept Ea lasă în spate Realitatea (Conștienta) și se identifică cu conceptul ca noul său sine. Acesta este modul în care este creată în afara unui concept o credință care este o aparență finită și nereală. De asemenea este nașterea „eului”, a ego-ului sau a miezului dualității, în afara căruia apar toate celelalte dualități.

Cu alte cuvinte, atunci când Conștiința își transferă propria Sa Realitate unui concept nereal al separării, acest concept câștigă o realitate aparentă și devine o credință. În momentul în care conceptul separării devine pentru Conștiință o realitate, devin o realitate aparentă și toate celelalte concepte dualistice centrate în jurul acestui concept-miez.

Aceasta amplasează toate credințele ego-ului centrate în jurul ego-ului, ca de exemplu credința în boală, limitare, dizarmonie, moarte, precum și credința că orice din această „lume a formei” poate aduce fericirea. Conștiința fundamentată pe ego, în cele din urmă crede totalmente în aceste credințe și se identifică cu ele, făcând dintr-un astfel de set de credințe fără substanță sinele său, luând așadar o identitate mentală.

Conștiința se ascunde acum într-un set de concepte în care a crezut și cu care s-a identificat fără Conștiința Adevăratului Său Sine. Ea uită Realitatea Ființei, trăiește și se mișcă într-o lume a visului pe care singură a creat-o. Când se întâmplă acest lucru, Conștiința nu mai creează în afara Adevărului, ci creează în afara unui neadevăr-un set de credințe. Acest neadevăr în afara căruia Conștiința proiectează gânduri și formează Universul pe care Ea îl percepe, este mintea personală non-localizată însă dualistică, pe care am văzut-o în zona mentală.

Așadar, mintea personală și dualistică nu este nimic altceva decât Conștiința Universală, Impersonală și Non-duală identificată cu un sistem nereal de credințe. Altfel spus, atunci când Conștiința non-duală întâlnește conceptele și le transformă în credințe, lăsând astfel Conștiința în spate, ea creează în afara acestor credințe o minte dualistică. Această minte devine identitatea personală a Conștiinței Impersonale, care a părăsit Zona Spirituală și a intrat în zona mentală.

În zona mentală, Conștiința acționează în concordanță cu ce Ea gândește sau simte, în loc să acționeze în concordanță cu ce Ea știe că este adevărat. Pe măsură ce gândurile Ei îi spun că Ea nu este Completă, Ea caută completitudinea într-o lume mentală plină de dorințe și nevoi fără de sfârșit, tocmai pentru a ajunge din urmă identitatea corectă, dar nu o găsește niciodată. Toate iluziile nu fac decât să o ducă spre deziluzia finală.

Pe măsură ce Conștiința, care a devenit acum o minte, este conștientă de gânduri și de obiecte într-un mod dualistic, aceasta creează nu numai și mai multă separare,

dar și un război între părțile dualistice opus-între sine și non-sine. Câtă vreme Ea s-a identificat cu mintea ca fiind sinele Său, Ea trebuie să-și apere acest sine de toate gândurile și obiectele/evenimentele/persoanele nedorite. Deci Ea se împarte între temeri și dorințe, apărare și reacție la stres, în tensiune, boală și suferință-toate fiind propria Sa creație.

Conștiința impersonală și universală se ascunde mai întâi în ego-ul universal (conceptul „eu”); mai târziu încearcă să se personalizeze prin ascunderea într-un sine separat (mintea personală) realizat dintr-un set de credințe, în timp ce este înrădăcinat într-o formă densă a mecanismului corp/creier. În acest fel, Ea se luptă în mod perpetuu cu credința Sa în separare și încearcă să facă separarea Sa nereală să pară reală.

Însă Ea nu este niciodată satisfăcută, deoarece nu poate găsi Completitudinea și Fericirea într-o zonă a conceptelor separate de Sursă și deoarece „Ea știe în profunzimea sa interioară că Ea nu este și nu poate fi separată CEu și cu tatăl Una suntem”).

În rezumat, o Conștiință nereală sau divizată transformă conceptele în credințe, creează o minte în afara acestor credințe, se ascunde în minte și formează apoi gânduri proiectate prin acea minte. Când aceste gânduri sunt păstrate, ele sunt energizate și prin urmare se pot manifesta ca obiecte sau evenimente. Aceasta permite ca mai departe Conștiința să se identifice cu manifestările minții Sale.

În acest fel, o Conștiință neadevărată formează în afara conceptelor un întreg Univers. Cu cât Ea adună mai multe concepte pentru a se identifica cu ele, cu atât este mai aproape de Completitudine-gândește Ea. Însă acum trebuie să-și folosească toată energia pentru a păstra și proteja tot ce-a pus laolaltă cu neadevărul. Deci se descoperă într-o perpetuuă apărare, trăind într-o închisoare de modele și cu promisiunea realizării/libertății din viitor. Niciodată nu va ajunge la destinație, deoarece destinația nu există.

Am mai văzut că „miezul dualității” este aparenta dualitate dintre Conștiință și Creator-Spiritul, Conștiința sau Adevărul; pe câtă vreme „miezul conflictului” se află între „ceea ce în tăcere, profund interior, Conștiința cunoaște a fi Adevărat”, și „ceea ce Ea alege să creadă a fi adevărat”, atunci când urmează credințele, gândurile și sentimentele.

În concluzie, miezul dualității (ego-ul) dă naștere iluziei dualității în credințe și creează și o minte dualistică ce proiectează gânduri și evenimente în afara unor astfel de credințe. Așadar, sursa tuturor dualităților și conflictelor pe care le experimentează cineva este miezul dualității și miezul conflictului asociat cu ego-ul. În mod similar, păstrarea unui gând face să apară iluzia unei gândiri seriale sau cauzale, care nu este nimic altceva decât modificarea acelui gând în conformitate cu credința fundamentală-asta este, este același gând care ia o altă aparență.

Prin urmare, am aflat că iluzia întregii dualități și cauzalități se află în ego-care miezul dualității, și astfel am răspuns la cele două întrebări puse la începutul acestei secțiuni.

Nu poate exista nicio Integralitate în separare. Aceasta este punctul de întoarcere pentru Conștiință-o călătorie spre Acasă. (În Adevăr, Conștiința nu a plecat niciodată de Acasă, însă crede că a făcut-o.)

În Lumina acestor descoperiri, să ne întoarcem la cercetarea noastră inițială pe care o facem în interiorul principalei cauze a tuturor bolilor.

Știm deja că ego-simțul separării-este principala cauză a tuturor bolilor, a suferinței și a morții. Mai mult, în această secțiune vedem că ego-ul a fost creat printr-o alegere a Conștiinței-prin dorința Conștiinței de a fi separată de Creatorul Ei; altfel, ego-ul chiar nu există.

Câtă vreme Conștiința este Cine suntem Noi, Noi suntem creatorul ego-ului și prin urmare responsabilul de bază pentru toate bolile, pentru suferință și moarte. Dar nu este ceva „rău” sau ceva care să ne facă să ne simțim

vinovați, deoarece nu este o greșeală pe care am comis-o, ci numai o „alegere mai mică”. Cu cât ego-ul nu are putere și realitate, el este șters împreună cu toate consecințele sale negative în clipa în care am ales Adevărul. Într-o fracțiune de secundă, întregul vis și tot întunericul pot dispărea în Lumina Adevărului.

Și, este bine de știut acest lucru, deoarece putem chiar acum alege Adevărul în locul neadevărului-ego-ul. Putem alege Unitatea în locul separării. Dar cum?

Dacă ego-ul nu este o bună alegere, cum putem noi dezlega ceea ce el a făcut deja? Cum ne putem noi trezi din visul în care am intrat? Sau cum putem noi părăsi zona mentală a dualității și reintra în Unitatea Zonei Spirituale?

Cât timp Zona Spirituală este Zona Unității-liberă de orice dualitate și separare, Ea trebuie să aibă răspunsul la întrebarea noastră. Numai în această Zonă putem înțelege complet Cine suntem Noi Cu Adevărat și putem elimina mai mica alegere a ego-ului, permițându-ne așadar nouă înșine să vindecăm cu adevărat.

Răspunsul ni se dezvăluie atunci când înțelegem încă o dată Puterea Alegerii noastre, alegere discută mai devreme. Noi, Conștiință fiind, putem alege și ne putem ăla într-una din aceste două stări:

1) Starea de a lăsa să plece, (altfel spus, deschiși, relaxați) SĂU.

2) Starea de agățare, (cu alte cuvinte, închiși, contactați-tensionați).

Nu există nicio altă alegere.

Aceste două stări sunt paralele cu-și nu sunt deloc diferite de-cele două alegeri prezentate mai devreme. Starea de „agățare” se instalează atunci când Conștiința fără formă crede într-un concept, se contractă într-un gând sau într-o formă și se ascunde în minte prin identificarea ei cu un fals sine mental.

Starea de „a lăsa să plece” se instalează atunci când *Conștiința se relaxează și se deschide*, lăsând să-i plece atașamentul pe care-l are față de un gând sau de o formă, sau atunci când se desidentifică de sinele mental și rămâne

ca Inimă Spirituală fără formă.

Starea de „agățare” este gândirea defensivă, continuă sau cauzală, care induce emoții negative și conflict, pe când starea de „a lăsa să plece” este o stare receptivă a minții, indiferentă la încărcătura de gânduri raționale și cu receptivitate la liniștitele gânduri intuitive.

Starea de „agățare” reacționează la un gând (este spre exemplu în legătură cu percepția unui eveniment nedorit) fie urmându-l, fie opunându-i-se și creează mai multe gânduri de același fel, în vreme ce starea de „a lăsa să plece” abandonează toată gândirea, pentru a-i lăsa Ghidului Interior mintea deschisă și goală.

Cel mai important lucru în starea de „a lăsa să plece” nu este „absența gândurilor”, care este imposibilă, ci indiferența față de gândurile raționale. Este vorba despre gândirea intuitivă fără gânditor-fără efort ori conflict. Este o atitudine de „Martor”, care în cele din urmă va dizolva dualitatea dintre „martor” și „cel observat de martor”, ca și cum martorul se pierde în el însuși sau se unește cu el însuși în Adevăr.

Starea de „agățare” conduce către o minte dualistică sau către un neadevăr, pe când starea de „a lăsa să plece” te duce înapoi în Spiritul non-dual sau în Adevăr.

Starea de „agățare” face ca mintea să fie un „stăpân al neadevărului”, și din „tu pe care-l folosești” slujitorul său, pe când starea de „a lăsa să plece” face ca mintea să fie slujitorul Adevărului și eliberează Spiritul (Adevăratul Tu) care este Stăpânul.

Aceasta este „agățarea” ce ne duce în separare (agățându-ne de un concept) și este agățarea de un sistem de credințe, care ne conduce în zona mentală. Mai mult, este agățarea de o identitate trupească și mentală care ne conduce la apărare, la reacția la stres, tensiune și boală. Asta-i tot despre „agățarea” care creează un neadevăr. Adevărul însă nu agăță.

Dacă Conștiința se poate agăța de un concept, de un gând, de o formă și creează toate aceste lucruri, înseamnă că Ea știe și cum să le lase să plece!

Dar cum putem noi lăsa să plece falsele credințe cu care ne-am identificat deja sau cum să ne eliberăm de ele? Cele mai multe sunt subconștiente... Așadar, noi chiar că nu sunt conștienți de ele!

Nu putem lăsa să plece aceste credințe, la fel ca și sinele pe care am obișnuit să-l folosim, deoarece opunându-ne lor (sau nedorindu-le) le dăm și mai multă energie și realitate. Mai mult, sinele bazat pe ego, fondat pe astfel de credințe, nu se va dezintegra pe el însuși și nici nu va putea face așa ceva.

Noi nu vom putea dezintegra falsele noastre credințe prin propriile noastre eforturi, prin folosirea sinelui pe care l-am folosit. Totuși, putem să capitulăm în fața Adevărului, astfel ca El să facă acest lucru în locul nostru. Orice „efort personal” ce s-ar putea produce în zona mentală nu ar face decât numai să ne întărească identificarea cu falsul sine. Numai „Abandonarea” permite ca Adevăratul Sine (Spirit) să intre și ca falsul sine să iasă.

Pentru a ne elibera avem nevoie de ajutorul Adevăratului nostru Sine. Și aceasta ne duce mai întâi la Abandonare și apoi la încredere. „Abandonarea Spirituală” este singurul tip de abandonare care cu adevărat ne face liberi. De fapt noi nu abandonăm cuiva din afara noastră, ci Adevăratului Nostru Sine-Centrul nostru cel mai profund și tainic.

Conflictul-deși neplăcut – poate fi un important ghid în Abandonarea noastră. Să explicăm de ce...

În Adevăr nu poate exista niciun fel de conflict, deoarece există numai un singur Sine, o Conștiință și o Voință. Conflictul apare numai între doi sine-atunci când părăsim Adevărul și ne agățăm de un sine fals. Acest sine se află atunci în conflict cu Adevăratul nostru Sine.

Undeva în străfundul nostru cunoaștem Adevărul (că suntem un întreg ca Ființă și că suntem o Ființă eternă, iar acest lucru este suficient pentru Fericirea noastră). Atunci când nu capitulăm în fața a ceea ce noi Știm că este Adevărat și lăsăm ca ceea ce gândim sau simțim să ne spună ce este adevărat, care este un neadevăr, atunci

există un conflict între gândul sau simțirea de care ne agățăm și ceea Ce Noi Cunoaștem în tăcere în interiorul nostru-care spune „lasă să plece, nu ai nevoie de așa ceva”.

Putem folosi „conflictul” ca fiind ghidul nostru. Ori de câte ori experimentăm conflictul, este Lumina Spiritului care strălucește și care ne arată că lucrul de care ne agățăm în acea clipă de obicei un gând-este neadevărat. Această Lumină este mereu prezentă, deoarece nu suntem niciodată separați de Sursa acestei Lumini-noi niciodată nu putem fi „în întregime” separați.

Când vedem un conflict, putem în mod conștient să-l lăsăm să plece, indiferent de gândul care ne ocupă mintea, deoarece acesta nu este real. Să explicăm mai detaliat.

Dacă în mod curent ne agățăm de un gând, aceasta se întâmplă deoarece în mintea noastră există o reținere subconștientă/adormită a unei credințe care proiectează sau formează acest gând. Dacă anterior am crezut în acea credință, credem și în gândul pe care-l creează. Așadar, suntem în apărare și experimentăm gândirea defensivă, emoțiile negative și tensiunea în corp.

Agățarea noastră conștientă de gând, pe calea de a-l urma sau de a i ne opune, îi dă mai multă energie (putere) credinței subconștiente fundamentale. Aceasta este o reacție tipică ce alimentează ego-ul. Totuși, dacă în loc să ne agățăm de un gând, noi îl lăsăm să plece, acest lucru ne demonstrează neîncrederea în realitatea lui, și prin urmare, slăbește energia credinței de bază, astfel că începe treptat să se îndepărteze de câte ori îl lăsăm să plece.

Deci, în orice clipă avem de ales, fie să ne întărim, fie să ne slăbim falsele credințe subconștiente, fie de a satisface ego-ul sau a sfârși cu dictatura lui.

În momentul în care lăsăm să plece agățarea noastră conștientă de un gând, am abandonat nerealitatea pentru schimba-o cu Realitatea și suntem în concordanță cu Adevăratul nostru Sine, care întotdeauna se află într-o stare de „a lăsa să plece”. Deci în acea clipă Noi suntem

Una cu Adevărul, chiar dacă poate fi încă intactă agățarea noastră subconștientă de credința de bază. Însă acum Adevărul poate intra în spațiul nostru și poate elibera întreaga bază a acestei credințe ce susține toate gândurile similare, deoarece Adevărul (sau Adevăratul nostru Sine) nu crede niciodată în aceste false credințe. Mai mult, atunci când toate credințele de acest fel se eliberează, ele sunt neutralizate și sunt văzute așa cum sunt cu adevărat-concepte sau umbre fără nicio substanță.

Cu alte cuvinte, pe măsură ce noi conținem să lăsăm să plece agățarea noastră conștientă de gândurile din minte, lăsăm să plece sau eliberăm și agățarea noastră subconștientă de credințele de bază-care sunt țesătura minții, iar acest lucru se face prin Adevăratul nostru Sine cu care acum Noi Una suntem.

Adevărul nu se va mulțumi cu alegerea noastră câtă vreme insistăm să ne agățăm de neadevăr. Aceasta este puterea alegerii noastre și a minții noastre. Totuși, în clipa în care ne abandonăm Adevărului, noi ne-am unit mintea noastră cu Conștiința Universală Unică (sau Mintea Unică), și Adevărului i se permite să intre și să facă toată munca în locul nostru. Abandonarea (sau starea de „a lăsa să plece”) este tot ce-avem nevoie pentru a fi vindecați-asta este, a fi întregul.

Numai Abandonarea și Adevărul pot elibera falsele credințe și ne pot face liberi.

Odată ce o credință neadevărată este eliberată (falsa noastră identitate mentală), este de asemenea eliberat și întregul model susținut de falsa credință-model învechit ce a dus la acumularea tensiunii în minte și în corp. Totodată pleacă și orice potențial pentru o viitoare reacție la stres sau pentru o apărare prelungită și este împiedicată să se manifeste orice tensiune viitoare.

Aceasta, fie în mod treptat, fie dintr-odată, anihilează ego-ul și îndepărtează principala cauză a tuturor bolilor. De îndată ce tensiunea din corp s-a îndepărtat, i se permite vieții pe care o dă Energia Universală să curgă spre organul afectat sau bolnav, conducând astfel la refacerea

structurii sale biologice, a funcționării și sănătății sale.

În sfârșit am îmbrățișat o Vindecare Adevărată și nu doar un tratament al simptomelor.

Am mai înțeles că singura Energie care există este Adevărul (Dumnezeu, Conștiința sau Spiritul). Adevărul este Forța însuflețitoare sau Esența/Spiritul fără formă a întregii forme și existențe.

Conștiința-Cine suntem Noi-este Unicul care decide cum va fi folosită această Energie Divină. Ea poate fi folosită în două moduri distincte:

1) Atunci când Conștiința se agață, Energia (sau Adevărul) este folosită pentru a crea un sine separat în afara conceptelor și gânduri. Ea este folosită pentru un vis, ca să facă să pară reală nerealitatea.

Energia este folosită pentru manifestarea dorințelor și credințelor fără conținut, pentru a crea în afara gândurilor obiecte separate, pentru a păstra falsele credințe în folosul identității, pentru a reține modelele de apărare și pentru a menține în corp tensiunea. Această energie folosită în mod eronat este o energie de tip „agațare”.

Această energie - chiar dacă pare puternică din cauză că este folosită de o minte non-localizată nu este cu adevărata puternică și ea poate numai crea un vis ce poate fi într-o clipă anihilat. Energia de agațare nu este puternică cu adevărat, deoarece baza ei-ego-ul-este nereală. Ea este o energie stagnantă, care încearcă să blocheze liberul curs al Vieții.

2) Atunci când Conștiința lasă să plece, Energia (sau Adevărul) este folosită numai pentru Adevăr, pentru a înțelege complet Adevărul, pentru a exprima Adevărul și pentru a extinde Adevărul.

Energia de tipul „a lăsa să plece” este o energie ce curge în mod constant-ea niciodată nu agață. Ea atinge, vindecă și dă viață. Pentru a se înțelege complet pe Sine, ea poate atinge un concept sau un gând. Poate atinge un corp/minte pentru a vindeca și a integra forma înapoi în Sine (Cel Fără Formă).

Dar Ea nu se va pierde niciodată pe Sine în formă, deoarece nu agață și nu-și împarte gratuit Realitatea. Când Energia este astfel folosită, Ea este experimentată ca „Iubire Divină”.

În concluzie, puterea minții non-localizate nu este o putere reală atâta vreme cât mintea operează în dualitate. Atunci când mintea non-localizată părăsește dualitatea și neadevărul, și Puterea devine Adevărată. Ea devine Puterea Minții Unice, care se dezvăluie pe Sine ca Iubire Divină. Poate atinge și Vindeca. Poate atinge și da Viață. Poate atinge și Ilumina.

Vedem acum că Energia de tipul „a lăsa să plece” sau Adevărul este ceea ce noi am interpretat eronat ca fiind subtila Energie Universală (sau chi) din zona energiei. Pe de altă parte, mai vedem că toate celelalte forme de energie, precum gândurile obișnuite și obiectele dense, inclusiv corpul nostru, nu sunt nimic altceva decât Adevărul folosit ca energie de agățare, pentru a întări simțul separării.

Prin urmare, Spiritul (Conștiința, Dumnezeu sau Adevărul) este singura Energie ce există.

Spiritul este Energia Universală, care este veșnic peste tot. Orice altceva în Univers-credințe, gânduri, obiecte sunt doar concepte/aparențe. Spiritul este singura Putere sau Forță care dă Viață tuturor aparențelor și care însușește întreaga existență. Toate gândurile obișnuite și obiectele dense se formează atunci când conceptelor li s-a administrat „Energia de agățare” a Spiritului.

În mod similar, gândul intuitiv pe care l-am văzut în zona mentală este o interpretare limitată a „Spiritului care atinge un concept (un gând)”, fără să-și transfere Realitatea Sa gândului, sau fără să se fi pierdut în concept și să fi devenit gând. Atunci când se întâmplă așa ceva, conceptul/gândul reflectă Lumina Adevărului, astfel că acum Adevărul se poate realiza total pe Sine în acel gând devenind Una cu El și Adevărul poate înțelege ce știa deja că este Adevărat. Astfel se integrează conceptele și gândurile înapoi în Spirit sau forma se integrează înapoi în

Fără Formă. După aceea Totul este Unul.

În timp ce mintea dualistică se agață de concepte cu perechi opuse și trăiește în ele, conceptele atinse de Adevărul non-dual (sau Spirit) nu au perechi opuse. Spiritul trăiește, se mișcă și își are Ființa în Sănătatea Perfectă, în Viața Eternă și în Armonia Liniștită și El nu cunoaște nici boala, nicimorțea și nici limitările.

Spiritul își vede propria sa reflecție în întregul Univers, în timp ce rămâne ca Sursă inseparabilă, Minte sau Univers.

În concluzie, Spiritul este Mintea Unică Universală, Adevărata noastră Ființă, care este non-localizată și non-duală. Mintea personală dualistică și personală nu există ca realitate. În Adevăr există Singura Minte Unică și această Minte este Adevărata Noastră Minte.

Mai mult, sentimentul de „creator personal” este o iluzie ce se naște în zona mentală și în zona fizică, datorită greșitei noastre identificări cu mintea/corpul. În Adevăr sau în Zona Spirituală, nu există niciun creator separat. Toate acțiunile sunt acțiuni ale Totalității Impersonale-Minte Unică.

Noi suntem Conștiința Universală, care este Una cu Dumnezeu (Spiritul Fără Formă) și Una cu Universul Formei. Această Conștiință reunită este Mintea Unică-Adevăratul nostru Sine și în această Minte Unică nu există „alții”. Există numai Iubirea Divină.

Atunci când pleacă ego-ul, Lumina este Tot ce există.

Deci, în sfârșit, putem dezvălui „Arta Vindecării Spirituale”.

1) Un „Vindecător Spiritual” este Cineva care a înțeles că „Întreaga Vindecare este Auto-Vindecarea”, deoarece există numai Un Sine și numai O Singură Minte de vindecat. Așadar, nu există nicio diferență dacă persoana de vindecat este vindecătorul însuși sau altcineva. Vindecarea este întotdeauna aceeași.

Similar, în eficiența vindecării nu are importanță distanța dintre vindecător și persoana de vindecat.

2) Un Vindecător Spiritual a înțeles de asemenea că

Adevărata Vindecare este Completitudinea, realizarea Adevăratei noastre Identități și lăsarea să plece a ego-ului.

El știe că aparența unei boli nu este nimic altceva decât o sugestie hipnotică-o universală credință în separare (ego-ul), care încearcă să se personalizeze și să se manifeste în forma unei iluzii. Deci, principala lui preocupare nu este niciodată de a trata corpul bolnav sau de a schimba mintea bolnavă, deoarece el știe că într-un astfel de caz ar trata numai simptomele, păstrând între timp dualitatea și aceasta nu este o Vindecare Adevărată.

Singura lui preocupare este de a înțelege Unitatea întregii Ființe și de a demonstra-o în manifestarea Sănătății și Armoniei. Singura lui preocupare este de a vedea șo de a înțelege din plin Adevărul că El și Frații și Surorile sale sunt Una cu Dumnezeu.

El știe că Dumnezeu-Ființa noastră este Singura Putere Adevărată ce există și că ego-ul nu are nicio putere asupra Adevărului deoarece ego-ul nu este real.

Pe măsură ce el vede boala doar ca sugestie hipnotică, în clipa în care întâlnește întâmplător aparența unei condiții de boală, el se abandonează Spiritului pentru a înțelege total ceea ce deja știa că este Adevărat.

De asemenea, știe că odată ce i s-a restabilit totala înțelegere, sănătatea fizică se va manifesta ca rezultat al acesteia, deoarece nici boala și nici dizarmonia nu pot intra într-o Conștiință ce rămâne în Adevăr.

3) Un Vindecător Spiritual știe că Spiritul este singurul Vindecător care există. Deci el folosește energia de tip „a lăsa să plece” și nu folosește niciodată energia de tip „agățare”.

Orice boală este o manifestare a credinței în două puteri: a bolii și a Adevărului. Un Vindecător Spiritual nu crede în aceste două puteri. Căștie și recunoaște numai O Singură Putere-Puterea Adevărului. Câtă vreme nu vede boala ca pe o realitate, tratamentul pe care-l aplică nu constă în afirmații repetate privitoare la sănătate sau în păstrarea în minte a gândului despre cel de vindecat în vederea schimbării condiției sale într-una mai bună. El

este foarte conștient că această lume nu face decât să-i dea putere unei boli (o aparență) care nu are nicio putere („nu se opune răului”).

În schimb, dacă simte că în mintea sa există un conflict, el se poate ruga astfel: *„Părinte Dragă, Doamne, Spirite, Centrul meu Tainic... Există o sugestie hipnotică a unei boli care încearcă să intre în Conștiința mea. Totuși, Maeștrii Iluminați spun că această boală nu are nicio putere, că Tu ești Singura Putere ce există, singura Lege în acest corp, Forța însuflețitoare a întregii existențe, și Unica Viață și Minte din toate Ființele. Te rog, arată-mi Adevărul despre asta! Te rog, întărește în Mine Adevărul, astfel încât să nu mai existe vreun conflict în Mintea mea. Te rog, deschide-mi ochii să-mi văd Frații și Surorile ca pe Sinele Meu-una cu Tine, și deci Completitudine și Sănătate. Am încredere că am fost auzit și că mi s-a răspuns, așa că mă eliberez de toată grija”*.

Urmând această rugăciune, el va Abandona Spiritului toată gândirea și grija, știind și având încredere că și-a făcut partea sa și că restul depinde de Spirit, iar Spiritul nu greșește niciodată.

Vindecătorul își menține apoi mintea deschisă, relaxată și receptivă la mica voce a Spiritului. El nu se mai gândește deloc la cel de vindecat sau la condițiile bolii lui, până când acesta îi va cere o altă vindecare. În acest caz, poate face o altă rugăciune și se poate din nou Abandona Spiritului.

Cu cât este mai puternică abandonarea, cu atât și vindecarea este mai rapidă, deoarece Adevărului i se dă mai mult spațiu și este lăsat să plece mai mult neadevăr. Chiar dacă un Vindecător Spiritual și-a pus întreaga credință în rezultat, el niciodată nu este îngrijorat de felul în care se manifestă Vindecarea și de cursul pe care aceasta îl poate lua.

Spiritul poate chiar să-l călăuzească pe cel de vindecat ca să-și ia energia de vindecare sau medicamentele, însă nu va exista conflict la niciun nivel. Important este că după o adevărată Capitulare în fața

Spiritului („facă-se Voia Ta și nu a mea”), toți pașii conduc spre Adevăr și Vindecarea sau Completitudinea sunt inevitabile.

Spiritul nu este împotriva și nu are nimic de-a face cu vindecarea fizică, energetică sau mentală și El poate folosi orice combinație a lor, deoarece atunci când Vindecarea este inițiată prin Abandonare, toate devin instrumentele Spiritului.

Vindecarea este definitivă atunci când prin Abandonare Conștiința se desidentifică total de ego sau de mintea dualistică și rămâne Una cu Creatorul Ei-Adevărul sau Pura Conștiință.

O Conștiință neadevărată și separată trăiește într-o lume neadevărată, de vis, care este numai o reflectare a „divizării” făcute în Conștiință. Pe de altă parte, atunci când Conștiința s-a trezit la Adevăr și a devenit Una cu El, se reunește pe Sine chiar cu forma (lumea) și face forma să devină Adevărată. O Conștiință Adevărată A iluminează întreaga lume.

Conștiința nu mai este divizată, acum Ea este Reunită, Non-duală și Una!

În concluzie, Vindecarea Definitivă este inițiată de Conștiința ce lasă totul să plece sau își abandonează reținerile pe care le-a făcut neadevărul. Aceasta vindecă Conștiința și o reunește cu Sursa Ei/Creatorul/Dumnezeu.

Această Abandonare lasă natural și fără efort Adevărul și eliberează toate falsele credințe și ego-ul. Aceasta vindecă mintea.

Mai mult, fie în mod continuu, fie dintr-odată, se eliberează toată vechea tensiune acumulată în corp și se împiedică reacția la stres sau o eventuală tensiune. Atunci când mintea este eliberată de orice reținere și corpul este eliberat de orice tensiune, și Energia Universală (Adevărul) curge natural în corp, revitalizând organele bolnave și reinstaurând sănătatea. Aceasta vindecă corpul.

Cu alte cuvinte, Energia (Adevărul) curge natural în într-oMinte Goală.

Prin urmare, Vindecarea Definitivă este o Acțiune

Mutuală a Adevărului (Spiritului) și a Conștiinței ce lucrează în Unitate. Cu cât Abandonarea se face mai curând, cu atât Vindecarea apare mai repede și se formează întregul.

Vindecarea este definitivă deoarece este anihilată Sursa tuturor bolilor-ego-ul și este Vindecată Conștiința. De îndată ce este Vindecată Conștiința, se vindecă în mod natural și mintea și corpul, și aceasta împiedică formarea viitoare a vreunei boli. Vindecarea este Definitivă numai atunci când este Vindecată Conștiința; tratarea separată a minții sau a corpului nu este o Vindecare Adevărată.

Cercetarea noastră în interiorul miezului cauzei tuturor bolilor este o călătorie în investigarea Sinelui. Prin descoperirea principalei cauze a tuturor bolilor, am aflat și ceea ce noi nu suntem și prin descoperirea a ceea ce nu suntem, înțelegem CEEA CE SUNTEM NOI CU ADEVĂRAT-ADEVĂRUL despre Ființa noastră.

Vindecarea ne conduce spre trezirea la Completitudine, ne îndreaptă spre Iluminare și spre Adevărata Fericire care nu cunoaște opus.

Aici, în Adevăr, găsim o Viață Eternă, liberă de teamă, nesiguranță, boală, suferință și moarte.

În Adevăr, Noi găsim Sănătatea Perfectă.

În Adevărul, Noi suntem Iubirea Divină.

ADEVĂRUL ESTE SIMPLU

v - Ființa este Adevărul. Numai atunci când „ființa ta” depinde de gândire și de creație, acest Adevăr este acoperit cu neadevăr.

v - Adevărul este simplu. Identificarea cu mintea îl face să pară complex.

Întrebare:

Într-adevăr, eu rezonoz cu toate articolele.

Am fost o lungă perioadă de timp o persoană ce medita (aproape 30 de ani), în vremea când i-am întâlnit pe Eckhart Tolle, Gangaji, Leonard Jacobson și pe alți câțiva. Mi-am redus practicarea meditației și tocmai mi-am permis mie însumi să „exist” cu orice era în fața mea.

Ce diferență a fost când nu am făcut niciun efort

pentru ceva - trecutul și prezentul s-au evaporat ca o ceață în fața prezenței dintotdeauna a soarelui meu interior!

Gândurile vin șoptind prin minte precum fantomele, făcându-și acum dansul, și apoi ele pleacă fără să lase urme în ființa mea ce spectacol!

Iubesc să citesc acest material, dar nu o fac pentru a învăța ceva - îmi place fiindcă este ca și când ai sta în tihnă împreună cu un prieten apropiat, fără să ne fie necesare cuvintele.

De multe ori, pentru intelectul meu este greu să urmeze ce s-a scris, dar nu are importanță, deoarece cunoașterea adevărului este așadar evidentă.

Răspuns:

Mulțumesc pentru această exprimare a Adevărului care este simplă, frumoasă și completă.

PUTEREA ÎMPOTRIVA IUBIRII DIVINE

Ø - *Tratamentul cu Puterea ta Universală nu vindecă, ci numai Iubirea Divină vindecă.*

Ø - *Atunci când Puterea Universală nu este folosită, ea se manifestă ca Iubire Divină.*

Întrebare: Dacă eu sunt acum și aici Conștiință Universală, de ce nu pot face ca un gând de-al meu să se transforme într-o realitate de moment (de exemplusă merg pe apă, să dispar sau să fac să apară un obiect)?

Răspuns: Conștiința Universală, care este însuși Adevărul, nu este interesată în a da energie conceptelor. Atunci când transformi un gând într-o manifestare, nu-l transformi într-o realitate, ci din contră, dai o realitate aparentă unei iluzii. Un concept în sine nu este real; el este o creație limitată și temporară a Eternului Tu. Atunci când crezi în ceva ce nu este real, îi dai propria ta Realitate, astfel încât acest ceva care nu este real devine pentru tine real, însă atunci tu ești cel care devii nereal. Intri într-un vis în care atât tu cât și întregul conținut al visului nu sunteți reali, chiar dacă visul ție îți pare real.

Un vis nu este nimic altceva decât modelul sau cadrul sistemelor de credință. Toate credințele sunt create atunci când ai crezut în conceptul separării. Conceptul separării

apare la fel ca toate conceptele, precum crearea sistemelor de credință ale acestei lumi care ne folosesc pe noi. Un sistem de credință este atunci când Tu, ca Conștiință, crezi din plin într-un concept și te și identificezi cu el. O dată identificat cu ceva ce nu este real, Tu îți părăsești Ființa Ta Lăuntrică (Adevărul sau Conștiința) și devii un sistem de credință. Ca sistem de credință încă te mai afli în afara spațiului și timpului, și prin urmare, ești la fel de puternic cum ai fost mai înainte, dar cu o singură excepție: puterea ta va fi folosită pentru a crea și a susține un vis, pentru a face din nerealitate o realitate aparentă.

Atunci când tu ca sistem de credință te agăți de un gând și-i dai energie într-un mod ce-i ridică vibrațiile, gândul poate deveni un obiect, care este însă un gând în mintea Conștiinței. Acest obiect nu este o realitate, ci el este o întărire a nerealității. Astfel că atunci când transformi un gând într-o așa-numită „realitate de moment” precum „mersul pe apă”, i-ai dat putere unui gând, care este o iluzie și l-ai făcut să fie mai mult decât o realitate pentru tine; dar de fapt nu ai schimbat natura iluziei, asta este, o iluzie va fi întotdeauna o iluzie indiferent ce formă ia.

Conștiința Universală atunci când este Una cu Ființa Ta Lăuntrică nu este interesată să dea putere iluziilor. Niciodată un gând nu poate deveni o realitate deoarece întotdeauna el este nereal. Un gând transformat într-un obiect este putere universală prost folosită, deoarece Conștiința își folosește puterea să creeze un vis. Conștiința poate face așa ceva, dar făcând asta a lăsat în spate Adevărul sau Conștiința și Ea nu va mai ști că a făcut acest lucru. De exemplu, știi tu că acest Univers este o creație a minții tale, o proiecție a tuturor sistemelor de credință bazate pe ego? Știi tu că ți-ai creat propriul tău corp pentru a-ți întări separarea? Câtă vreme ești într-un vis, nu poți ști toate acestea, deoarece în vis tu nu ai Conștiință.

Agățându-te de un gând, îl poți transforma într-o manifestare (precum „mersul pe apă”), așa cum există

yogini care exersează astfel de puteri, care sunt cunoscuți ca siddhis, dar realul Tu nu este interesat în așa ceva. De ce să-ți risipești energia într-un vis? Poți face un vis să fie mult mai plăcut, mult mai elaborat, însă acest lucru te va menține în vis și nu te va ajuta să te trezești.

Ca sistem de credință, ai toată puterea pe care ai avut-o și înainte, însă toată puterea ta este acum folosită să susțină un vis. Ca gând, nu ai nicio altă putere decât cea de a te schimba în gândul următor, așa că te poți agăța de orice dorești. Ca obiect sau corp, puterea îți este limitată în spațiu și timp, și prin folosirea corpului îți poți influența percepțiile pentru a avea gândul pe care-l dorești. Niciuna din acestea nu este o putere adevărată, ci ea pare doar astfel. Puterea minții nu va aduce fericirea și completitudinea.

Adevărata Putere este atunci când Tu, ca Conștiință, ești Una cu Ființa Ta Lăuntrică, Conștiința. Ea nu se agăța niciodată de vreun concept sau de vreun gând, ci numai le va atinge și le va lăsa să plece. Niciodată nu-și va folosi puterea pentru vreun concept, ci Puterea este folosită numai pentru A Fi, fapt ce nu necesită nicio putere. Va atinge conceptele pentru a-și vedea în ele propria reflectare, fără a pierde Realitatea sau Adevărata Sa Identitate. Energia care este Centrul Tău Lăuntric nu este folosită niciodată pentru a reține (energie stagnantă) sau a crea o falsă identitate („eu”), ci pentru a curge, a da Viață, a extinde Realitatea, a integra forma (conceptele) în Ceea Ce Este Fără Formă (Adevărul).

Va exista o energie ce se află într-o constantă curgere, fără a da în niciun moment putere unui lucru ce nu este real. Atunci când puterea nu este folosită să facă ceva pentru a fi, atunci ea va fi experimentată ca Iubire Divină. Această putere va săruta orice formă și o va integra înapoi în Ea însăși. Făcând asta, Se va înțelege pe Sine și își va înțelege și Infinitatea.

Când te afli în vis și-ți folosești prost puterea pentru un gând, atunci devii acel gând. Când te afli în Realitate și nu-ți folosești Puterea, atunci Această Putere îți permite să

devii Una cu acel gând, fără să-ți pierzi legătura cu Tainica Ta Ființă (Adevărul). Această reunire a Ta (ca Conștiință Fără Formă) cu forma (gândul) îți permite să înțelegi ceea ce Tu deja știi. Apoi înțelegi că Tu ești o Ființă Eternă, pe care ai cunoscut-o dintotdeauna, dar mai înainte nu ai înțeles.

Întrebare: Am înțeles că Ființa mea fundamentală este Realitatea că nu este o stare sau un obiect ce poate fi experimentat. Atunci de ce pentru unii oameni este necesar să afirme că există o experiență numită iluminare totală? Dacă eu sunt ceea ce sunt, așa cum sunt... Conștiința... Este acesta un fenomen numit trezire totală sau iluminare totală o experiență trăită de organismul corp-minte, numit al lui Claude? Este un concept ori o realitate cu manifestare temporară (o experiență)?

Răspuns: Corpul lui Claude este un alt gând în mintea ta (o percepție), ambele fiind concepte în Conștiința Universală, și organismul corp-minte nu poate experimenta ceva prin el însuși. Totuși Tu, ca Conștiință, poți avea experiențe în timp ce ești identificat cu organismul corp-minte. Toate experiențele sunt prin Conștiință, chiar dacă cele mai multe sunt pământești, precum experiența unui gând sau experiențele numite „spirituale”, ca experiența Trezirii sau a Iluminării.

Atunci când te agăți în mod conștient de un sistem de credință sau de un model, muncești pentru a crea un fals „eu”. În timp ce faci acest lucru, ai părăsit Adevărul și aparentul tău Sine separat s-a desprins de Centrul tău, Ființa Ta Lăuntrică. În acest moment, poți experimenta un gând, o simțire sau o senzație, dar câtă vreme nu ai Conștientă tu devii ceea ce experimentezi și experiența ta nu-ți spune nimic despre Adevăratul Tu. Aceste momente sunt temporare și ciclice. Ele vor veni căci ego-ul are nevoie de combustibil și apoi vor pleca.

Între aceste momente de reținere conștientă vei experimenta starea de „a lăsa să plece”, Fiind doar, fără a avea nevoie să faci ceva pentru a fi. Când lași să plece reținerea oricărui gând, ești Una cu Tainicul Tău Centru,

deoarece te afli în rezonanță cu Adevărul, care și el se află într-o constantă stare de „a lăsa să plece”. Totuși, ceea ce ai creat atunci când te-ai aflat în starea anterioară de reținere este intact ca model vibratoriu, deoarece are înmagazinată energia ta și există acum ca o reținere subconștientă. Aceste modele pe care tu le-ai numit în mod subconștient „eu”, te împiedică să înțelegi Realul Eu, chiar dacă tu întotdeauna cunoști Adevăratul Eu fără să ai nevoie să înțelegi (excepția fiind atunci când te agăți în mod conștient de un model și după aceea încerci să acoperi această Cunoaștere prin încrederea într-un gând sau într-o senzație care-ți spune contrariul).

În timp ce Tu ești Una cu Centrul Tău, Tu ești în stare să atingi un gând sau un corp și înțelegi Adevărul sau experimentezi Adevărul, dar din cauza reținerilor tale subconștiente, Tu nu vei înțelege complet că Tu ești Una cu acest Adevăr. Aceasta este o străfulgerare spre Trezire.

Atunci când ești prins într-un model sau într-un sistem de credință, dar lași să plece gândul de care te-ai agățat, atunci, în miezul acestui model tu ești Una cu Adevărul. Acum Adevărul poate vedea falsitatea acestui model, și Adevărata Vedere eliberează din mintea ta acest model. Toate modelele care te-au folosit se eliberează unul câte unul și te reîntorci la Starea Ta Originală, o Ființă ce nu are nicio identitate. Când această Ființă atinge apoi un concept, Ea poate înțelege și experimenta ceea ce știa deja, și anume că Ea este Una cu Adevărul ce este experimentat acum și aceasta este Iluminarea (sau Trezirea totală).

Pentru a repeta, tu știi deja Cine Ești, deoarece nu ai nevoie de vreun gând pentru a-mi spune „că Tu Ești” ori „Tu Ești Conștient”. Tu știi acestea fără vreun medium intermediar. Atunci când capitulezi în fața a Ceea Ce știi, mai degrabă decât în fața a ceea ce gândești sau simți, atunci Tu ești Acasă, Una cu Adevărul. Apoi, când ceea ce tu știi atinge un gând sau un sentiment, le reunește înapoi în Sine, fără a le pierde Adevărata lor Identitate, fără a fi prins de ele. După aceea, tu devii una cu Forma, fără a

deveni forma, în vreme ce Tu ești de asemenea Una cu Ființa ta Lăuntrică, Adevărul sau Conștiința. Apoi Tu, ca Conștiință, nu mai ești deloc fragmentat, ești Unul. Și numai atunci ești în stare să înțelegi ceea ce știi deja. Aceasta este Iluminarea.

Iluminarea îndepărtează toate minciunile falselor credințe ce întunecă ceea ce cunoști deja în străfundul tău. Mai mult, datorită contactului tău cu forma, ți se permite să experimentezi ceea ce cunoști; și anume că tu ești o Ființă eternă.

Pentru a ști cine ești, nu ai nevoie de formă. Deja faci asta. Însă forma îți permite să înțelegi ceea ce știai deja. Apoi forma a devenit ca Tine și forma este de asemenea Adevărul. Pe de altă parte, atunci când părăsești Adevărul și ești prins în formă, devii la fel de dens ca și forma și chiar acoperi ceea ce știai deja. După aceea, atât tu cât și forma sunteți componentele nereale ale unui vis.

Tu ești factorul care poate face ca lumea să fie un vis sau o realitate. Tu ești de asemenea Deținătorul Puterii, care va hotărî dacă Puterea va fi folosită pentru a susține o iluzie și a crea un vis sau va fi folosită pentru a extinde Realitatea, care este Iubirea Divină.

Întrebare:

Tu sau alții, după „trezirea totală”...puteți transforma un gând într-o realitate de moment?

Răspuns:

Acestei întrebări i s-a răspuns deja la prima întrebarea. Prin educarea minții și concentrarea energiei, poți face așa ceva. Însă de vreme ce ești în stare să-ți înțelegi puterea minții, ai dobândit și înțelepciunea și vederea adevărată și nu mai ai niciun interes în astfel de lucruri. Niciodată nu-ți vei folosi puterea astfel, ci ca Ea să se dezvălui pe Sine ca Adevărata Putere care este Iubirea Divină.

Ca Iubire Divină, tu ai Puterea să eliberezi ceea ce au reținut alte ființe. Poți să le arăți Lumina, Adevărul, că Existăți numai prin virtutea de A Fi și poți să le induci să iubească Adevărul mai mult decât propriile lor vise, astfel

încât să-și lase să plece vechile lor atașamente față de propriile credințe, modele, iluzii și față de falsul lor sine.

Existând Iubind Adevărul, Tu ajuți toate ființele să devină ca Tine. Aceasta este singura Vindecare definitivă.

CHEIA ADEVĂRULUI

v - Numai abandonarea totală te va lăsa în Adevăr.

v - Lumea în sine nu este o iluzie. Credința că ești separat de Sursa ta o face să pară astfel.

v - Dualitate din tine este sursa tuturor dualităților pe care tu le vezi în afară.

Întrebare:

Care este cheia pentru a te întoarce înapoi la Adevăr?

Răspuns:

Această viață, așa cum o numești tu, nu este nimic altceva decât un vis. Ea este o manifestare a miezului credinței pe care o ai în separare.

Lumea în sine nu este o iluzie, însă cel care trăiește în iluzia separării, trăiește într-o lume iluzorie. În această lume, noi putem crede că suntem ființe libere ce trăiesc într-o lume adevărată, dar în realitate noi suntem sclavii închisorii create de mintea noastră, controlată de modele condiționate, că nu părăsim niciun loc pentru ceva nou sau pentru libertate. Regulile acestei închisori sunt suferința și moartea.

Există numai o singură cheie pentru a ieși afară din închisoare-și aceasta nu este prin mintea ta. Persistarea în credința că ești separat de Sursa ta te orbește și ascunde cheia pe care o ai. Această credință este o minciună, tu însă ai puterea să o faci să pară adevăr.

Îți ascunzi propria cheie pentru a afla adevărata libertate.

Singura viață ce merită trăită este viața trăită prin Adevăr. Adevărul ne face liberi-totuși-nu ne face liberi până când nu cădem la o înțelegere cu El și nu ne deschidem brațele și ținem în mână cheia de la închisoarea pe care noi am creat-o.

Această cheie este abandonarea. Facultatea ce-ți

permite să vezi cheia pe care o ai, dar este ascunsă, este Sinceritatea. Atunci când ești sincer în interiorul tău, acolo ești ușor și bun, vezi că tainicul tău interior este o Ființă Pură, Infinită, Eternă și este deja întreagă și perfectă.

Pentru a fi, pentru a fi întreg sau fericit, nu necesită să faci ceva sau să devii cineva. Nu este nevoie de nimic din această lume. Te poți mișca prin această lume fără a deveni la fel ca această lume, fără a deveni dens, fără a-ți pierde identitatea originală-o Conștiință ce este universală.

Sinceritatea îți deschide ochii și acum tu poți vedea cheia.

Când vezi Adevărul în centrul existenței tale, vezi și toate neadevărurile în care ai crezut și toate iluziile pe care le-ai creat și cărora le-ai dat multă energie ca să le faci să pară reale. Vezi Adevărul și Iubești ceea ce Vezi mai mult decât această lume. Ceea ce Vezi cu adevărat și Iubirea ta pentru Adevăr îți permit să capitulezi în fața acelui Adevăr pe care îl iubești mai mult decât această lume, mai mult decât vechea ta identitate, pe care ai încercat să o iubești, dar niciodată nu a mers.

Această cheie a capitulării lasă adevărul înăuntru și adevărului i se permite să-ți distrugă toate modelele, să elimine tot neadevărul, să te scoată afară din închisoare, astfel încât întunericul nu mai poate sta atunci când i se permite Luminii să intre înăuntru.

Acum, ești Una cu cine ești-Adevărul din interiorul tău-și Viața pe care o trăiești devine o exprimare a Acestuia. Nu ești niciodată separat de acest Adevăr, ci numai în credința ta.

În vreme ce Adevărul înlocuiește vechea ta credință și vechiul tău tu, El începe să-ți trăiască viața, să-ți transforme mintea, să-ți atingă Inima și să integreze această lume în EL Însuși.

Acum există Unul. Acum există Iubire, acum există pace și bucurie și Tu știi că această Viață merită infinit mai mult decât cea pe care ai încercat să o trăiești vreodată sau ți-ai imaginat că există.

Această Viață este Adevărată, în vreme ce viața pe care ai trăit-o a fost o minciună. Pe măsură ce te abandonezi Adevărului din interiorul tău și te unești cu El, cu Sursa care este Ființa Ta, Tu ești pentru prima dată în stare să te miști în lume și să faci lumea o exprimare a Adevărului-o sărbătoare Divină. După aceea, această lume slujește scopului, pentru tine, de a-ți înțelege complet Nemurirea ca Ființă Universală. Înțelegându-ți Adevărat la Natură, ai transformat și lumea aceasta în ce este ea de fapt-o extensie a Adevărului și tot ceea ce vezi îți atinge Ființa în Inimă, așa cum Adevărul că Tu Ești își vede Infinita sa reflectare în această lume finită și se bucură de Ea.

DESPRE TIMP ȘI REÎNCARNARE

v - *Spațiul și timpul sunt iluzii ce-și împrumută realitatea de la Conștiință (Singura Realitate), care crede în ele.*

v - *Atunci când Conștiința face ca spațiul/timpul să pară real, Conștiința însăși devine nereală. Ea trăiește într-un vis ca o identitate visată. Aceasta este nașterea ego-ului.*

Întrebare: Este adevărat că fizicienii au descoperit date pe care le-ar putea interpreta așa: timpul are numai o singură dimensiune, „Prezent” (sau trecutul, prezentul și viitorul se petrec toate în același timp)?

Răspuns: Cu privire la „timp”, eu știu că savanții au demonstrat că spațiul este o iluzie, într-o teoremă numită „non-localizarea în spațiu”. Aceasta arată că totul este conectat la o Sursă dincolo de spațiu. Această Sursă este Conștiința și în Conștiință ia naștere atât iluzia spațiului cât și cea a materiei.

Dacă spațiul este non-localizat, timpul trebuie să fie de asemenea obținut printr-o deducere din principiile generale (timpul și spațiul se comportă în mod asemănător).

Chiar dacă s-a arătat că timpul este o iluzie (prin principiul de incertitudine al lui Heisenberg), din ceea ce știu, nu s-a arătat că timpul este transcens de Conștiință.

Eu nu cred că poate fi vreodată dovedită non-localizarea timpului, deoarece această lume, prin definiție, solicită să se facă o măsurătoare în viitor, ceea ce nu este posibil din punct de vedere științific (datorită incertitudinii).

În ciuda faptului că nu poate fi dovedit științific că timpul este non-localizat, acest lucru poate fi cunoscut printr-o experiență subiectivă, precum o precogniție a ceea ce urmează să se întâmple într-un vis sau intuiție. Această experiență ar convinge că există o Sursă în interior (Conștiința) care are acces la toate momentele de timp și prin urmare, se află în afara timpului (cu alte cuvinte, non-localizarea în timp).

Întrebare:

Acum, eu nu știu de fapt de ce am întrebat despre timp și spațiu și nici ce cunosc savanții despre acest lucru, deoarece a găsi Adevărul pe calea științifică (cea prezentă) nu conduce spre succes. Vreau să spun că acest fapt nu este posibil, deoarece metodele sunt limitate și Adevărul poate fi numai cunoscut nu și dovedit.

Răspuns: Este adevărat

Întrebare: Tu crezi în viețile trecute? Reîncarnarea? Am încercat odată regresia în timp... au fost ceva rezultate, dar nu sunt sigur dacă a fost ceva real sau doar un joc al imaginației mele...

Răspuns: Eu cred că Reîncarnarea este la fel de reală ca și lumea pe care o vedem, alcătuită din obiecte separate, chiar ambele fiind nereale. Reîncarnarea este un compromis pe care-l face Conștiința între ce știe ea că este adevărat-viața veșnică-și ce crede ea că este adevărat-existența sa separată din lumea de vis. Aceasta conduce la iluzia reîncarnării dintr-un corp într-altul a unui suflet separat, până este eliberat ca să fie Sinele real. După aceea ai conceptul unui suflet în evoluție-un suflet ce învață lecțiile sufletului în fiecare corp din fiecare viață și apoi duce după sine în corpul următor tot ce-a învățat, și așa mai departe.

Reîncarnarea spune că tu acum ești o ființă separată, dar într-o zi vei fi perfectă o Ființă unită. Reîncarnarea

este o iluzie deoarece niciodată nu a existat vreo entitate separată care să înceapă așa ceva.

Reîncarnarea este o altă capcană a ego-ului, care vrea să păstreze o existență separată în timp, ce-ți promite o viață eternă prin intermediul mai multor vieți. Dacă cumperi acest joc, atunci treci dintr-o suferință într-alta și niciodată nu se mai termină.

Ego-ul trebuie să-ți ofere reîncarnarea, deoarece el nu-ți poate nega Existența ta eternă, așa că face un compromis între a avea o viață limitată în corp și o presupusă existență eternă prin intermediul a mai multor corpuri.

În realitate, nimeni nu se reîncarnează, deoarece nimeni nu s-a încarnat. A Încarna înseamnă a fi în „carne”, în corp. Se presupune că există un suflet în corp, dar dacă faci o investigație atentă, vei descoperi că sufletul nu se află în corp, ci corpul apare în suflet (ori în mintea ta), ca o serie de percepții și senzații.

După aceea te poți întreba de ce unii oameni experimentează reîncarnarea, care poate fi mai târziu confirmată cu precizie. Experiența Reîncarnării nu poate fi negată; totuși aceasta nu o face reală. (Ca și când dacă am o experiență cu o frânghie pe post de șarpe, din cauza faptului că nu am văzut bine, dar acest lucru nu transformă frânghia în șarpe.)

Motivul pentru care este experimentată Reîncarnarea este acela că Mintea este una și universală. Mintea este dincolo de timp și spațiu și fiind dincolo de timp și spațiu ea are acces la toate punctele din timp și din spațiu. Așa cum telepatia te conectează cu alte puncte din spațiu, reîncarnarea este facultatea care te conectează cu alte puncte din timp.

Reîncarnarea, ca experiență, indică spre faptul că toate aparențele din timp sunt conectate prinși se nasc din aceeași Unică Sursă, care este dincolo de timp.

Reîncarnarea este interpretată în mod fals de mintea individuală ca o identitate separată ce are o legătură cu identitatea sa separată de mai înainte. Aceasta se întâmplă

deoarece mintea care gândește că este separată de rest poartă aceeași credință în separare, însă câtă vreme nu-și poate nega legătura cu restul, încearcă să rezolve această chestiune prin introducerea unui concept de suflet separat ce poartă legătura.

Așa cum vezi totul ca ceva ce experimentezi, totul va fi interpretat în concordanță cu ceea ce crede ego-ul că este real, iar ego-ul nu-și va abandona teoria separării și totul se va murdări cu această noțiune.

Spiritul este unul și nu cunoaște niciun fel de separare. Orice experiență de conectare-fie ea în spațiu (precum telepatia) sau în timp (precum reîncarnarea) este rezultatul Unității Minții (Spiritului).

Atunci când este experimentată telepatia sau reîncarnarea, nu există nicio entitate separată în vreun moment particular (ego-ul sau credința în separare este înăbușită), dar pe măsură ce mintea separată revine și apare ego-ul, mintea poartă același concept al separării pe care îl experimentează și l-ar putea interpreta în concordanță cu falsele ei credințe.

Așadar, se naște iluzia unui suflet separat.

Așa cum vezi, cât este de amestecat și de confuz acest drum! În lumea fizică (împărăția formelor), separarea pare să existe. În lumea Spiritului (care este esența din care apare lumea), conceptul separării nu există. Prin urmare, nu există ceva care să fie sufletul meu sau al tău. Noi suntem Unicul Spirit Etern și nu mai există altcineva.

Dacă experimentezi Reîncarnarea, asta nu se datorează faptului că tu ai un suflet distinct ce are acces la mai multe corpuri, ci pentru că Tu ești Unicul Spirit Universal, care este Sursa tuturor corpurilor (aparențelor).

Pentru a conchide asupra acestui subiect, ai putea spune că reîncarnarea este o percepție greșită datorată unei identități greșite. Spiritul Universal crede că este un suflet individual separat.

Este o minciună.

UN ADEVĂRAT MAESTRU

v - *Un Maestru al Adevărului este cel care îi învață pe alții Adevărul în timp ce se află și trăiește într-o constantă abandonare în fața Adevărului.*

v - *Adevărul este Singura Ta CASĂ.*

Întrebare:

Întotdeauna te-ai aflat într-o relație specială? Sau te mai afli încă?

Răspun:

Cea mai valoroasă relație pe care am avut-o vreodată este cea cu învățătorul meu spiritual, aici în Charlottesville. Nu m-am așteptat la nimic altceva decât să fiu una cu cine eram deja. A existat un spațiu pentru a crește, o mare răbdare și o iubire necondiționată și ea încă mai există.

Întrebare:

Cine este învățătorul tău spiritual? Dacă nu te superi... de ce ai nevoie de un învățător spiritual? Te învață el... ca un profesor de școală? Este el o persoană care cunoaște adevărul? Despre ce vorbești? (iartă-mi indiscreția!)

Eu... bine, eu cred că sunt „trecutul meu-o picătură de prezent + câteva speranțe pentru viitor”. Oamenii nu cred că aceasta este ceea ar trebui să fie. Vreau să spun că oamenii nu au nevoie de religii, de Buddha sau de alții care să le spună care este calea pe care trebuie să o urmeze... Este bine să ai prieteni și să discuți cu ei despre diverse subiecte și din când în când să primești sfaturi (atunci când nu o poți face singur...), dar să ai pe cineva care „să te călăuzească spre adevărata ta ființă interioară...”??? Cum poate fi posibil așa ceva?! La un moment dat ai spus că o persoană este singura care poate să se ajute pe sine să găsească adevărul dinăuntrul său și să trăiască cu acel adevăr viața sa de zi cu zi...

Răspuns:

Din reacțiile tale, pot spune că tu ai o problemă cu avutul unui ghid. Dacă nu ai fi avut nevoie de un ghid, atunci nu ți-ar mai fi rămas de pus întrebări. Tu pui întrebări deoarece ai nevoie de călăuzire.

Nu este nimic rău să ai un ghid. *Un ghid veritabil este Adevăratul Tău Sine.*

Problema este că noi nu suntem destul de puternici, dar nu suntem nici destul de slabi. Ne este teamă de slăbiciunea noastră. Spui: „Eu pot face.”, dar acest „eu” este sursa întregii tale suferințe! Crezi tu că poți să te agăți de acest „eu” pentru a ieși din mizerie și a te întoarce înapoi la Adevăr? Dacă tu depinzi de el, vechiul „eu” nu te va părăsi niciodată.

Tu trebuie să fii atât de mic și de slab, încât să nu mai depinzi de „eul” pe care l-ai folosit pentru a te identifica cu el, și în același timp trebuie să te simți bine necondiționat cu el, așa cum este. Ar trebui să mai știi că acest „eu” este la fel de superficial ca și orice lucru pe care nu te poți bizui, și atunci lasă să intre Adevărul (adevăratul Tu) și tu (vechiul tu) te părăsește.

Acest „eu” trăiește în gânduri și sentimente; este tot ce știe. Este tot ce crede că știe, dar nu știe nimic decât pe sine și orice este în legătură cu el.

Dacă tu știi deja tot ce este de știut, nu ai nevoie de călăuzire și nu mai ai întrebări. Dacă noi punem întrebări, înseamnă că avem nevoie de îndrumare.

Tu ceri îndrumare, deoarece tu te-ai abandonat în umilință și nefericire. Această blândă abandonare lasă Adevărul să intre înăuntru. Pe măsură ce spui „eu”, sau „eu pot”, Adevărului nu i se permite să intre și El așteaptă. Și cineva care a mers deja pe cale înaintea ta te poate ajuta.

Acesta este rolul unui adevărat învățător spiritual. Aceasta a fost poziția propriului meu învățător.

Adevăratul învățător Spiritual este o manifestare exterioară a Adevărului din interiorul tău. El nu este o persoană, chiar dacă ție îți poate apărea ca o persoană. La început, toți care au pășit pe acest pământ sunt pierduți într-o iluzie a separării. Din moment ce ei se află în vis, ei nu pot să distrugă ce au făcut.

Nu poți pleca fără un ghid. Toate eforturile tale de a pleca te vor ține mai mult în vis, în mai mult întuneric. Dar

tu poți lăsa Adevărul să intre în viața și să-ți distrugă toate iluziile. Adevărul va intra blând și uneori sub forma unui învățător exterior.

Învățătorul exterior nu este întotdeauna necesar, dar atunci când el vine, și dacă este veritabil, nu este altceva decât Esența Ta ce ți se arată sub o altă formă.

Un adevărat învățător nu-ți dă căile, tehnicile sau metodele pentru a trăi sau cum să afli Adevărul. El te ajută numai să devii conștient de valoarea „golirii” sau a lui „lasă să plece”. El te va călăuzi blând ca tu să te întorci spre interior și să lași să plece din minte toate atașamentele. De îndată golit, ce ai rămas este Cine Ești Tu Cu Adevărat.

Tu știi deja să fii Adevărat, da, în teorie nu ai nevoie de un ghid, dar ai avut mult timp acoperit Adevărul și ceea ce crezi că ești a devenit ceea ce ai spus: „Eu... bine, eu cred că sunt trecutul meu-o picătură de prezent + câteva speranțe pentru viitor...”

Aceasta este ce gândești. Și nu vei fi niciodată în stare să distrugi aceasta cu propriile tale eforturi. Atunci vine un ghid care-ți spune că nu valorează nimic ce gândești sau simți, ci numai ce știi.

Ce știi este că tu ești o Ființă dincolo de formă, dincolo de conceptele de timp și spațiu. Ești o Ființă liberă de identificări. Ești absența tuturor formelor, ideilor și identităților. Ești o Ființă care pentru a fi completă și fericită nu are nevoie de nimic, deoarece completitudinea și fericirea este adevărata Ei natură. Și această Ființă iubește să audă acest lucru, deoarece Ea știe că este adevărat.

Un ghid îți aduce aminte ceea ce tu știi deja, dar ai avut acoperit.

Acest ghid este o blândă manifestare a Adevărului din Tine.

Odată ce ghidul te-a întors spre interior, nu mai ai nevoie de el.

Ghidul meu este acum prietenul meu.

Ghidul meu este Sinele Meu. Nu există nicio separare

între cei doi.

Spuneai: „o persoană este singura care poate să se ajute pe sine să găsească adevărul dinăuntrul său și să trăiască cu acel adevăr viața sa de zi cu zi...”

Dacă singur ai ajuns la această concluzie, atunci nu ai nevoie de un ghid.

Și din moment ce trăiești în ceea ce știi, nu mai ai nevoie de ghid.

Înainte de a-ți descoperi Sinele, poate vei ajunge la concluzia că întregul Univers este Ghidul Tău.

Întrebare:

Poți încă să-mi mai explici un pic despre aceasta: „Învățătorul exterior nu este întotdeauna necesar, dar atunci când el vine, și dacă este veritabil, nu este altceva decât Esența Ta ce ți se arată sub altă formă”. Am mai auzit acest lucru înainte, dar... această esență eu nu o înțeleg.

Răspuns: Esența este Spirit sau Conștiință, care este Tu Fără Formă, ce apare ca forma în care pari tu să exisți. Este numită Esență, datorită Conștiinței că Tu și că eu sunt Conștiința, Una suntem. Conștiința este Impersonală și este sămânța tuturor formelor. Fără Esență nu există forme.

În mod metaforic, Esența este ecranul pe care rulează filmul și Lumina. Pe ecran, apar aparențe ca mișcări ale Luminii.

Întrebare: De asemenea: „Ce știi este că tu ești o Ființă dincolo de formă, dincolo de conceptele de timp și spațiu. Ești o Ființă liberă de identificări. Ești absența tuturor formelor, ideilor și identităților.”-Eu??

Răspuns:

Nu ceea ce percepi ca forma a lui tu, ci Cel care te percepe pe tine și întreaga lume din jurul tău. Cel care-ți percepe mintea și corpul și nu este niciuna dintre ele. Este Conștiința însăși. Cum ar putea ca mintea ta să-ți perceapă mintea? Trebuie să existe altceva decât corpul și mintea, care percepe corpul și mintea.

Întrebare:

Spuneai: „Dacă tu însuși ai ajuns la această concluzie, atunci nu mai ai nevoie de ghid. Și din moment ce trăiești în ceea ce știi, nu mai ai nevoie de ghid”. Eu știu că așa ar trebui să fie, dar este dificil să ajungi acolo... nesiguranța-eu sunt ceea ce știu că este adevărat despre mine, dar uneori nu sunt sigur că ceea ce simt este chiar adevărat, tu știi?

Răspuns:

Un punct foarte bun. Aici se află secretul deschis. Ceea ce știi este diferit de ceea ce gândești sau simți. Deci, atunci când îți întrebi mintea despre ceea ce știi, tu nu obții decât un gând sau un sentiment, dar acestea nu sunt ceea ce știi, ci pur și simplu ce gândești sau simți.

Mintea ta nu poate cunoaște. Tu - Conștiința - este cunoscătorul.

Când îți spun: „Tu ești o Ființă eternă, Una cu Mine și cu restul Universului”, Ție îți place să auzi acest lucru, deoarece tu știi că este adevărat, chiar dacă poate nu-l înțelegi.

Cunoașterea este o rezonanță cu Ființa Ta. Este tăcută, mult mai tăcută decât orice gând pe care-l auzi.

Câteodată, corpul tău va acționa cu gândirea ta. Aceasta se întâmplă deoarece Cunoașterea ta (care este tăcută) îți conduce corpul. Altă dată, noi acoperim ceea ce cunoaștem în tăcere și, în mod greșit, ne consultăm gândurile și sentimentele care ne spun ce este adevărat. Apoi vei acționa în afara unei iluzii care nu are nicio realitate. Aceasta se întâmplă când mintea devine stăpânul, iar tu ești mai degrabă un servitor.

Atunci când în interiorul tău există un conflict, conflictul se găsește între ceea ce cunoști (în tăcere, înăuntru-ce este întotdeauna real) și ceea ce gândești, ce este nereal. În clipa în care lași să plece gândul de care te agăți sau la care reacționezi, care a creat conflictul, te afli înapoi în ceea ce cunoști. Te afli în Adevăr.

Această cunoaștere nu are dualitate. Ești Una cu Ea, așa că nu există niciun cunoscător al acestei Cunoașteri. Este așa deoarece nu o percepi ca pe un gând, ea este

tăcută.

Tu întotdeauna știi ce este real. Nu este important ca să înțelegi ceea ce știi prin intermediul unui gând. Totuși, este foarte important ca în clipa în care simți un conflict în mintea sau în viața ta, să-l lași să plece din gând sau din credința că ești agățat de el.

Un conflict este un minunat semn ce-ți spune că ceea ce gândești (ce este nereal) este în opoziție cu ceea ce știi (ce este real). Atunci când lași să plece gândul sau credința fără a le urma sau a te lupta cu ele (deoarece nu mai crezi în ceea ce ele spun), te afli înapoi în ceea ce știi și conflictul a dispărut. Visul a dispărut. Iluziile au dispărut. Te afli în Adevăr.

Dacă știi să folosești conflictul ca pe o călăuză, lăsându-l să plece, vei trăi fără efort și fără conflict. *Tu ești Una cu ceea ce știi și ceea ce știi este Realitatea.*

Ceea ce știi este o cale a Ființei de a fi fericită doar aflându-se în formă sau în gânduri, așa cum este. Ea nu crede în ceea ce ele îți spun că ești.

Nu are nicio problemă cu vreun gând sau cu vreun sentiment, așa că le lasă să fie așa cum sunt-aparențe.

Atunci când continui să rămâi în Ceea ce știi, ceea ce vei gândi va veni tot de Acolo și numai după aceea vei putea avea încredere în gândirea ta, deoarece gândirea ta va fi de asemenea Una cu Ceea Ce Cunoști. Dar mai întâi, trebuie să te părăsească falsa credință în separare (miezul credinței tuturor celorlalte false credințe). Numai atunci poți avea încredere în gândurile și percepțiile tale și vei ști că ele sunt adevărate, deoarece fiecare dintre ele va fi atinsă de Cine Ești tu ca Ființă, și vei simți o Scânteie de Bucurie în ele și Tu vei vedea în ele Adevărata Ta Reflectare.

Apoi vei înțelege și ceea ce cunoști.

Deci cunoașterea este o curgere ce începe dinăuntru și merge în afară și nu invers. Dacă îți consulți mintea asupra a ceea ce cunoști, vei obține o minciună. Dacă lași să te părăsească credința în gând sau percepție, care-ți spune ce este adevărat, atunci te afli în mod natural în

Ceea Ce Tu Cunoști, fără nevoia de a înțelege.

Ceea Ce Tu știi este o cale Adevărată a Ființei și nu-ți cere niciun efort să te a fi pe ea. Tot ceea ce ai nevoie este să lași să te părăsească credința în gânduri și sentimente.

Nu-ți ia niciun efort să fii. O Ființă care nu face efort este Cine Ești Tu.

Întrebare:

Cine este un Adevărat Maestru și cum îl putem recunoaște?

Răspuns:

Înainte de a trece la răspuns, voi da câteva definiții clare pentru: a fi Acasă, a fi trezit și a fi iluminat.

Cea mai profundă iubire este ceea ce vei fi. Poți iubi această lume, așteptând fericirea prin intermediul experiențelor temporare și vei fi chiar la fel cu această lume: o entitate densă. Sau poți iubi Adevărul mai mult decât orice altceva, centrul Ființei tale, și vei face din aceasta prima ta iubire, și vei iubi această primă iubire cu tot prețul, atât de mult încât dorești să-i dai orice ca Adevărul să poată avea spațiul și viața ta, iar atunci vei fi întocmai ca Adevărul și una cu el. Aceasta se întâmplă când ești ACASĂ.

Fiind acasă înseamnă a lăsa să plece tot ce nu este adevărat. Este o curgere. Este o constantă stare de a lăsa să plece. Nu va exista niciodată efort sau conflict. Orice lucru pe care-l vei face nu va veni dintr-o nevoie sau dorință exterioară, ci va fi făcut numai dacă este o exprimare ușoară, blândă și relaxată a Ființei-Adevărul.

Dacă faptul vine din cauză că te gândești că vei obține ceva pentru tine doar pentru a te simți înăuntrul tău bine sau întregit, atunci există o identitate pe care încerci să o declari că nu este adevărată. Aceasta se întâmplă când NU EȘTI ACASĂ.

A nu te afla acasă cere multă energie și multă proprietate. Ai putea trăi într-o constantă apărare, încercând să protejezi ceea ce încerci să faci să pară real.

Ceea ce încerc să pun acum în discuție este clarificarea faptului că trezirea sau iluminarea NU sunt

sfârșitul drumului. Trezirea sau iluminarea se petrec atunci când Adevărul te atinge într-un mod în care „tu știi ce este Adevărat”. Totuși, ambele sunt experiențe. Fiind experiențe, ele nu sunt eterne. Lucrul important nu este experiența, ci *Cunoașterea reă în Tăcere* pe care aceasta ți-o arată. Această Cunoaștere nu este o experiență și tu ai avut-o deja. O experiență poate numai să întărească această Cunoaștere, astfel că poți și înțelege ceea ce știi. Este o integrare a formei în ceea ce este fără formă.

Este posibil pentru cineva să aibă o experiență și să o atașeze experienței de a construi o identitate în afara ei (cu alte cuvinte, „cineva” care a experimentat ceva), va căuta experiența și va acoperi Cunoașterea pe care experiența i-a dat-o ca dar.

Trezirea și Iluminarea sunt valoroase numai dacă cei care au primit aceste daruri au capitulat în fața a ceea ce ele le-au dezvăluit și întotdeauna au trăit în abandonarea în fața acestei Cunoașteri. Numai atunci ei se află Acasă, altfel ei sunt învățători treziți care trăiesc în vise și spun minciuni.

Există oameni ce sunt treziți, dar nu se află Acasă și oameni care se află Acasă, dar nu sunt treziți. Este posibil pentru unii să aibă o experiență a trezirii, dar dacă nu se abandonează cunoașterii Adevărului că experiența le-a fost destăinuită, atunci ei vor trăi pentru a folosi pentru un scop personal experiența, pentru ego.

Este posibil și reversul. În această lume există ființe care pot să nu fi avut niciodată o experiență a trezirii, însă Inima lor nu se agață niciodată de ceva. Ei se află Acasă. Chiar dacă ei nu înțeleg acest lucru, ei trăiesc în Cunoașterea Adevărului. Ei sunt una cu Adevărul, fără a înțelege intelectual acest lucru. Ei se află într-o curgere a Ființei, ce nu are credința în vreo identitate.

Există mulți așa-numiți maeștri care-și folosesc experiențele de trezire doar pentru a avea o scuză pentru a obține ceea ce-și doresc. Ei nu mai pot avea acces la Adevăr, însă vor folosi și copia ce au avut acces în trecut și vor uza de aceasta pentru a avea o prioritate „spirituală”,

doar ca să poată fi cineva ce are cunoașterea și puterea asupra altora, pentru a obține ceva pentru ei înșiși.

Un adevărat maestru nu este unul din cei care au stăpânit Adevărul, ci este stăpânit de Adevăr. Un adevărat maestru este cel ce se află Acasă, care a capitulat cu tot prețul și fără compromis în fața a ceea ce El cunoaște ca fiind Adevărat.

Un maestru fals se atașează de experiența trezirii și iluminării, în vreme ce unul adevărat trăiește în Cunoașterea tăcută a ceea ce i-au dezvăluit aceste experiențe.

Unii așa-ziși maștri care nu rămân Acasă sunt doar învățători ai Adevărului. Învățăturile lor sunt numai vorbe frumoase, care nu creează o transformare a Inimii, ci numai o fantezie a minții care iubește conceptele și informația.

Un maestru al Adevărului este cel care-i învață pe alții Adevărul, în timp ce se află și trăiește în Adevăr. Adevărul este ACASĂ.

CINE ARE NEVOIE SĂ MEDITEZE?

— *Dacă meditezi să obții ceva, eviți Prima Ta Iubire.*

— *Meditația Adevărată este o stare naturală a Ființei. Ea nu necesită a face ceva, deoarece nu are nevoie de nimic pentru A Fi.*

Întrebare:

Poți să-mi spui câteva lucruri despre meditație?

Răspuns:

Adevărata meditație este absența oricărui tip de reținere în minte. Adevărul curge fără a fi obstrucționat, fără preferință, atinge totul în cale și îi dă viață. Conceptele și gândurile nu sunt încă moarte, ele dezgroapă memoriile din trecut, dar trăiesc, dând Viață prin Adevăr, cu o scânteie de Bucurie; purtând semnătura Adevărului, ele devin concepte vii-o expresie a Realității.

În adevărata meditație, tu nu meditezi asupra unui obiect sau îți menții mintea liniștită sau pentru a atinge ceva ce nu ai dar dorești să ai, ci ești pur și simplu mulțumit că Exiști. Tu știi că orice îți dorești să ai în viață,

de fapt nu ai nevoie. Nu ar trebui să-ți trădezi Ființa pentru nicio percepție ce-ți promite realizarea și fericirea. Nu ar trebui să trădezi adevărul pentru nicio minciună. Dacă te afli în minciună, nu ar trebui să-ți acuzi pentru aceasta, nici mintea și nici pe alții, nu ar trebui mergi în mintea ta nici chiar să repari acest lucru, ar trebui doar să fii mulțumit că te afli în minciună, fără a o reține mai departe. Atunci tu te afli în Adevăr.

Un căutător al Adevărului este cineva care acoperă Adevărul cu probleme și ordini de zi. Pe de altă parte, cineva care este stăpânit de Adevăr, trăiește ceea ce știe că este adevărat – chiar dacă această cunoaștere este la fel de mică ca și „Eu nu știu” ori „Las să plece” ori „Abandonez orice faptă...” Tu nu ai nevoie să meditezi.

Atunci când lași să plece orice reținere din minte, te afli deja în Inimă, Una cu Adevărul.

CHIAR ȘI ATACURILE DE PANICĂ POT FI INDICATORI AI ADEVĂRULUI

— *Corpul tău nu-ți aparține, el aparține Adevărului.*

v - *Tu încerci să controlezi exteriorul, pentru a proteja ce este în interior, dar ceea ce crezi că protejezi este o iluzie.*

Întrebare:

Anul trecut am avut un atac de panică. Simțeam ceva foarte ciudat în piept și după aceea, întregul meu creier a înnebunit. Nu puteam face nimic, ci doar să plâng și să închid ochii. Îmi era așa de frică, dar fără să știu de ce. Ieri, am avut iar această încercare și am simțit din nou același lucru.

Îmi este inexplicabil, deoarece nu văd nimic greșit în viața mea de acum. Totul este în regulă. Am tot ce am nevoie. De ce îmi este așa de frică, câtă vreme nu am absolut niciun motiv pentru care să-mi fie frică? Poate voi înnebuni și acesta este un semn. Poate sunt paranoic. Sunt foarte supărat din această cauză. Nu doresc să trăiesc în spaimă. Bedri, mai este oare ceva de făcut?

Răspuns:

Spui „De ce-mi este așa de frică dacă nu este nimic?”

Aceasta este o chestiune de control. Aproape întreaga viață te-ai bazat pe mintea ta pentru a te menține în siguranță, pentru a avea controlul asupra incertitudinilor vieții, pentru a-ți păstra sub control viitorul și aceasta a mers până la un anumit punct, dar nu mai mult... După acest punct mintea nu te mai poate deloc ajuta și pierzi lucrul de care ai depins atât de mult timp, iar aceasta se întâmplă când ai un atac panică.

Este ca atunci când copilul își pierde mama și izbucnește în plâns. Mama ta a fost mintea care te-a protejat de o inimă zdrobită. Așa cum vezi incertitudinile vieții, vezi și faptul că nu mai poți depinde de minte ca fiind salvatorul tău.

Atunci când există un simptom în corpul tău (ca această ciudată senzație din piept), mintea ta nu are nici măcar cea mai mică idee despre ce este vorba și atâta vreme cât tu depinzi de minte pentru a găsi o soluție, simți că ai pierdut total controlul, fapt ce creează panica, deoarece pentru tine este ca o moarte-mintea pe care te-ai bizuit atâta timp pentru a fi în siguranță, acum nu-ți mai este de niciun ajutor. Dacă nu poți să ai încredere în mintea ta, te simți ca și cum nu poți avea încredere în sinele tău, deoarece te-ai identificat cu mintea. Simți ca și cum identitatea ta, mecanismul tău de control, se prăbușește și nu este de mirare că simți o spaimă așa de mare...

Dar există o cale de scăpare.

Acum, putem converti această nenorocire în prosperitate prin a nu a avea de a face cu nerealitatea, astfel încât să putem trăi în realitate.

Pentru câteva secunde, stai jos liniștit și spune-i sincer Sinelui tău: „Din acest punct încolo sunt total de acord să las Adevărul să-mi trăiască viața, corpul și mintea. Îmi las corpul, mintea și întregul Univers să fie o exprimare a Adevărului. Cu acest asentiment, doresc din plin și necondiționat să mă abandonez Adevărului. Spirit, ajută-mă ca abandonarea mea să poată fi totală și completă”.

Dacă tu îi spui Sinelui tău o singură dată și sincer acest lucru și trăiești în această abandonare, munca ta s-a sfârșit. Trăiește în încrederea în această înțelegere și acum vei fi dirijat și trăit de Adevăr și numai de Adevăr. Nu mai poate exista niciun pic de spaimă. Adevărul nu cunoaște frica.

Până acum, viața și corpul tău s-au aflat cel mai mult sub controlul minții. Câtă vreme ai avut încredere în minte, mintea te-a prins în închisoarea ei și identitatea ta a devenit mintea ta. Să nu ai nicio legătură nici cu corpul tău, deoarece corpul nu-ți aparține nici ție și nici minții tale. El aparține Adevărului.

LASĂ ADEVĂRUL SĂ TRĂIASCĂ PRIN CORPUL TĂU ȘI SĂ-I POARTE DE GRIJĂ. CORPUL TĂU APARTINE ADEVĂRULUI.

Acum, în loc să depinzi pentru securitatea ta, de minte, vei depinde de Adevăr. Adevărul este Inima ta Universală-Centrul tău cel mai tainic și Sinele Tău Adevărat. Ai încredere în Adevăr astfel încât să i te abandonezi total Lui, pe baza înțelegerii pe care ai făcut-o și Adevărul va crea armonia și pacea infinit mai bine decât a făcut-o mintea vreodată.

Mintea ta nu ți-a atins niciodată Inima. Atunci când Adevărul îți atinge Inima, știi că El a făcut-o și îl iubești. Trăiește prin această iubire. Iubește Adevărul și vei deveni ceea ce Iubești. Vei deveni Adevărul.

Mintea, gândurile, percepțiile nu sunt atrăgătoare, pe când cea mai ușoară atingerea a adevărului de Inima ta este mult mai atrăgătoare.

În această Abandonare, maestrul necorespunzător, care este mintea ta, este acum servitorul Adevărului. Adevărul se va exprima prin mintea și corpul tău, în cele mai uimitoare moduri, dar tu trebuie să capitulezi complet în fața Adevărului, așa cum ai fost de acord.

Vei obține rezultate. Adevărul va da rezultate. AI ÎNCREDERE.

CELE PATRU STĂRI ALE conă TIINȚEI ▼ - Atunci când lași să plece orice reținere conștientă, Tu te afli deja

Acasă, ești Una cu Adevărul, Aici și Acum.

v - *Când ești Acasă, Iluminarea vine fără niciun efort din partea ta. Pe de altă parte, atunci când cauți Iluminarea, îți pierzi Casa.*

Întrebare:

Am înțeles că conștiința este o stare a minții ce face Conștiința să fie conștientă de sine.

Răspuns:

Da, este o chestiune de definiții, dar eu aș spune invers. Tu ești Conștiința, care este creată prin Conștiință (Ființa sau Adevărul). Conștiința este întotdeauna conștientă de sine și aceasta este Cunoașterea.

În starea ta Adevărată, Conștiința este Centrul tău cel mai profund și Tu, Conștiința, ești Una cu Conștiința, așa că nu există nicio diferență între cele două. Tu și Conștiința sunteți Una și sunteți Infinitul. Ele nu se pot deosebi în Adevăr. Se află în Non-dualitate. În această stare naturală, Conștiința sau Tu, este non-duală și se cunoaște pe Sine fără să existe un cunoscător.

Când Tu, Conștiința, hotărăști să părăsești Conștiința și te ascunzi în minte, atunci tu ca minte ești conștient într-o stare dualistică de gânduri și de obiecte, dar fără nicio conștientizare a Adevărului, deoarece Adevăratul tău Sine este întunecat de sinele fictiv („eu”). Acest „eu” este mintea-un sistem de credință în care se ascunde Conștiința (Adevăratul Sine).

Universul este o proiecție sau o manifestare a minții.

Tu, Conștiința, te afli acum în minte în dualitate cu lumea pe care mintea o percepe.

Dându-i putere (sau Adevăr) minții, aceasta devine stăpânul și tu îi devii servitor.

Când lași în totalitate să-ți plece identificarea ta cu mintea, ești din nou Una cu Creatorul tău-Conștiința. Aceasta este Iluminarea.

În această stare naturală, tu mai poți fi încă în minte, dar nu vei mai fi pentru multă vreme mintea, cu alte cuvinte, nu te vei mai identifica cu ea.

Câtă vreme ești Una cu Conștiința, ai Cunoașterea și

această Cunoaștere nu mai este întunecată de credințe (de minte). Din contră, acum îți poți folosi mintea pentru a extinde Adevăratul Tău Sine și pentru a-ți vedea Adevărata Reflectare în El, fără a te pierde în minte (altfel spus, fără a te identifica cu mintea). Aceasta îți permite să integrezi mintea înapoi în Sinele tău, astfel încât Tu, Conștiința sau Conștienta, poți să devii Una cu mintea. Acum Conștiința este întregul și mintea a devenit slujitorul tău, în loc să-ți fie stăpân.

Deci, atunci când ești iluminat, tu ești de asemenea conștient de ceea ce știi deja sau ești Conștient ca Ființă. *Aceasta înseamnă că mintea nu-ți mai este dușman, și că ea ia parte la sărbătorirea Existenței tale Eterne.*

Întrebare:

În starea pură, după ce organismul corp-minte dispare, suntem noi numai spațiu, pură conștiință? Am eu oare dreptate?

Răspuns:

Dacă iluminarea are loc când te afli în corp, atunci se eliberează falsele credințe cu care ai fost identificat și adevăratul eu este dezvăluit într-o clipă. Dacă după aceea corpul moare, nu este nimic pierdut. Tu rămâi ca Pură Conștientă. Da.

Dacă corpul moare înainte de iluminare, mintea (ori credințele) nu moare. Cu toate acestea, chiar dacă ți-ai părăsit corpul, tu ești una cu Conștiința din cauza identificării tale subconștiente cu falsele credințe (mintea), dar nu o cunoști în totalitate (cu alte cuvinte, nu ești conștient de ea). După aceea, Conștiința va trece printr-o altă existență corporală, ca să poată continua procesul de eliberare și să experimenteze Iluminarea (de aici, conceptul de reîncarnare).

Ceea îți este necesar pentru a experimenta iluminarea nu este corpul, ci sistemul de credință pe care îl reții în mod subconștient, care proiectează un alt corp, înainte ca acest sistem de credință să fie eliberat cât timp ești în corp.

Întrebare:

Și dacă Conștiința este o stare a minții, atunci când corpul doarme, ești tu conștient de sinele tău ca atunci când te afli în proiecție astrală?

Răspuns:

Așa cum am menționat mai sus, conștiința este Adevăratul tău Centru sau Ființă. Nu este o stare a minții. Când tu, Conștiința, te afli în somn profund, este plecată atât mintea cât și proiecția sa (lumea). Totuși, cât timp starea trezită a Conștiinței s-a identificat cu mintea, când mintea ne dispăre din vedere, conștiința-se parecă dispăre împreună cu ea.

Chiar dacă Centrul cel mai profund al Conștiinței tale este încă Conștient de Sine în timpul somnului, tu nu-l cunoști prin intermediul lui „tu pe care-l folosești în mod obișnuit”, deoarece „acel tu” nu mai este prezent în timpul somnului.

Deci în timpul somnului Tu ești conștient de Sinele tău Adevărat, dar nu ești conștient de sinele tău fals (ori mintea-identificată).

Faptul că nu-ți amintești somnul profund nu înseamnă că nu ești conștient. Din contră, când te trezești știi că ai fost (ca Ființă) în somn. Totuși, câtă vreme în timpul somnului profund nu a existat nicio minte, ea nu-ți lasă nicio urmă în memorie și prin urmare, tu nu ai nicio amintire despre acest lucru.

În concluzie:

1) În timpul stării ignorante, ești conștient de lume fără să ai conștiința adevăratei tale naturi.

2) Când lași să plece orice reținere conștientă a vreunui gând, ești conștient de sine, fără să înțelegi asta. Te afli Acasă. Totuși, pot încă să mai existe rețineri subconștiente (vechile credințe care dorm), care mai târziu pot întuneca cunoașterea adevăratului tu.

3) Când este experimentată iluminarea, sunt eliberate toate falsele credințe și Cunoașterea adevăratului tu nu-ți mai este nicio clipă întunecată. Mai mult, ești conștient de ceea ce ești conștient, cu alte cuvinte, poți experimenta și înțelege ceea ce știi.

4) În timpul stării de somn, ești conștient, dar nu în mod conștient.

A te afla Acasă (2) este una din cele mai valoroase stări dintre cele patru de mai sus. Când ești Acasă, iluminarea vine în mod natural. Când cauți iluminarea, tu îți părăsești Casa.

TRĂIND ADEVĂRUL-IUBIND ADEVĂRUL

v - Pura Iubire pentru Adevăr este singura cale spre Libertate.

v - Spațiul pe care tu îl oferi Adevărului este numai spațiul pe care-l va ocupa Adevărul pentru a trăi Viața ta.

Întrebare:

De mai mult de un an de zile, în fiecare clipă mă chinuie ceva foarte ciudat și pentru mine imposibil de înțeles. În iulie anul trecut, unul dintre frații mei s-a sinucis și de atunci a început totul. Din acel teribil moment îmi este teamă să mai stau singur și nu știu ce este libertatea.

Am consultat mai mulți medici, care să-mi dea o explicație despre ce se petrece în corpul meu și pentru a afla de ce nu-mi pot găsi pacea. Nimeni nu știe cu adevărat ce mi se întâmplă. Toți îmi spun „spasmofilie” și-mi prescriu injecții cu calciu și magneziu. Eu însumi am descoperit mai multe decât medicii și chiar nu am știut exact cum să le explic lor ce se întâmplă în corpul meu atunci când sunt bolnav. Tu ai vreo idee despre acest lucru?

Răspuns:

Mi se pare că trauma legată de fratele tău ți-a cauzat un fel de condiționare negativă (un model) în creier, într-un fel care-ți afectează corpul ori de câte ori este activată de memorie. Acest model va fi eliberat, însă NU cu vreun efort din partea ta. Aici se află cea mai bună soluție, care este însă cea mai dificilă, dar va fi unicul lucru ce va merge cu adevărat.

De câte ori memoria îți este pătrunsă de moartea fratelui sau de orice altă durere emoțională ori fizică legată de aceasta, nu i te împotrivi. Află-te într-o stare de bine necondiționat, pe care nu încerca să o analizezi, nu

Încerca să o rezolvi mental, nu încerca să scapi de ea sau să o păstrezi. Reacția ta la aceasta este singurul lucru care-i dă stării energie și care o menține acolo. Atunci când starea vine, las-o să fie. Dacă te gândești mai departe la ea, o vei ține acolo. Ea nu are nicio putere asupra ta, decât cea pe care i-o acorzi împotrivindu-i-te. Acum crezi că ea are putere și i te opui și această reacție împreună cu credința ta, susține modelul ce ți se află în minte și care nu poate fi eliberat prin niciun efort al minții tale.

Așadar, în loc, **POȚI SĂ TE SIMȚI NECONDIȚIONAT BINE CU STAREA PE CARE O AI.**

NU FACE NIMIC. DOAR FII.

Păstrează-ți Inima deschisă și ușoară, spune-i stării „Bine ai venit!” și stai în ea ca o Ființă, fără a-ți folosi însă mintea. Atunci și numai atunci ești în rezonanță cu tainicul tău Centru interior, care este Dumnezeu, iar această rezonanță îi va oferi lui Dumnezeu capacitatea de a se mișca prin tine și de a elibera modelul, împreună cu durerea și suferința.

DECI FII DESCHIS, BLÂND ÎN INTERIOR, RELAXAT, ABANDONEAZĂ-TE ȘI AI ÎNCREDERE.

Până acum te-ai opus acestei stări. Acum, mergi înăuntru tău, căci știi cum să faci acest lucru, fără vreun efort în minte. Poți, chiar și pentru o clipă, să mergi în interiorul tău. Acest lucru nu te va face să scapi de model, dar este începutul eliberării de el. Apoi simte-te bine cu modelul, într-un mod necondiționat, fără să-i opui rezistență, chiar așa cum am descris mai sus. Dumnezeu se va mișca prin tine și va elibera modelul. Lui Dumnezeu (Centrul tău cel mai tainic) nu-i este teamă de model și niciodată nu crede în el.

Centrul tău lăuntric nu crede în acest model și El știe că acesta nu este adevărat. În starea ta de bine absolut și de non-rezistență, acesta ți se va arăta, însă nu există nimic ce tu ai putea face folosindu-ți mintea. Trebuie să-ți folosești Inima pentru a te domoli, a fi deschis și a merge înainte.

Dacă a nu face nimic este la început ceva greu pentru

tine, poți alege în loc ceva neutru, afirmând: „Acest model nu este Voința mea. Voința mea este Pacea pentru toată lumea, inclusiv pentru mine însumi. Câtă vreme eu și Tatăl Una suntem, eu am moștenit numai Pacea de la Tatăl. Prin urmare, în Conștiința mea nu poate intra niciun conflict și nicio suferință”.

Tatăl este Dumnezeu din interiorul tău. Când tu știi și îți afirmi Voința, aceasta Te aliniază cu Centrul tău lăuntric (Dumnezeu), deoarece Voința ta este aceeași cu cea a lui Dumnezeu. După aceasta, mintea te va sluji pe tine (Adevărul), în loc ca ea să-ți spună ca un stăpân, ce să faci. Fă această afirmație și apoi las-o să lucreze. Poate vei simți durerea modelului, dar ai încredere. În starea ta de non-rezistență modelul va fi eliberat. Poate îți va lua timp, dar nu este obligatoriu. Doar simte-te bine necondiționat. După aceea tu ești Acasă, Una cu Dumnezeu (Centrul tău cel mai lăuntric), Care va face toată munca. Tu nu faci nimic.

RELAXEAZĂ-TE ȘI FII DESCHIS. ASTA ESTE TOT.

Referitor la suferința ta din interior, în fiecare clipă ai de făcut o alegere. Alegerea ta este fie

1) să ai încredere că percepțiile, gândurile și simțămintele îți spun ce este adevărat și dacă lași să se întâmple așa ceva, te vei împotrivi modelului (sistemul de credințe) în care te afli și acesta va deveni din ce în ce mai puternic, *fie*

2) să ai încredere și să capitulezi în fața a ceea ce știi tu că este adevărat, care-ți spune să te găsești în interiorul tău într-o stare de bine, calmă și plăcută, în mijlocul acestei suferințe din afară. Ca Ființă tu știi cum să faci acest lucru.

Așadar, alegerea ta este de a te simți sau nu bine în momentul în care vine modelul, de a te simți ușor sau greu, de a fi deschis sau închis, de a lăsa modelul să plece sau de a-l reține, de a te afla în plină durere astfel încât întreaga bază a durerii (modelul) este permanent eliberată sau de a încerca să te împotrivești și să schimbi modelul pentru a-ți alina temporar durerea, de a te abandona

complet sau de a te opune și de a reacționa.

Aceasta este unica ta alegere pe care o ai ca Ființă. Nu ai nicio șansă la nivel de corp sau minte. Singura ta alegere este calea Ființei tale. Și dacă tu ești adevărat, Adevărul va vindeca neadevărul, fără ca tu să faci ceva referitor la acest lucru.

Adevărul îți va arăta că ceea ce te afectează nu este real. Pare real numai din cauză că tu i te opui de fiecare dată când se manifestă ca percepție. Nu i te mai opune atunci când apare, simte-te bine și în starea ta de bine în cele din urmă neadevărul va dispărea.

Deci nu mai fă nimic, relaxează-te doar, fii deschis și ușor înăuntrul tău, Ai încredere că Spiritul te vindecă chiar acum.

Întrebare:

Ceea ce spui, este adevărat. Modelul este în mintea mea, chiar dacă deseori mă gândesc că el vine din altă parte. Uneori cred că ceva foarte ciudat se petrece în corpul meu și acest lucru îmi poartă mintea aiurea. Dacă aș putea scapa de această povară ce-mi presează creierul...

Răspuns:

Înțeleg foarte bine ce vrei să spui.

Înainte însă de a continua, să clarificăm câteva lucruri preliminare.

Așa cum știi deja, tu nu ești nici corpul, nici mintea, ci tu ești Conștiința (Prezența) ce este conștientă atât de corp cât și de minte (sistemul de credințe și gândurile).

Acum, pentru a controla durerea asociată cu corpul tău și agitația asociată cu mintea ta, Tu, fiind Conștiință, ai urcat în minte și lucrând asupra modului de a găsi vreo alinare folosindu-ți mintea, orice remediu pe care l-ai fi putut găsi era numai ceva temporar și nu o soluție definitivă și completă. Ceea ce îți spun este să nu mai lași mintea să caute un remediu. Nu există vreo soluție care să vină din mintea ta sau din oricare altă minte. Soluția se află în Inima ta, asta este tot ea se află în Conștiința ta.

Acum să explic.

Pentru a vindeca corpul, mai întâi trebuie vindecată mintea, dar pentru a fi vindecată mintea, trebuie vindecată Conștiința. Stările corpului și stările minții reflectă starea Ființei Tale, și tu fiind Conștiință, ÎNTOTDEAUNA te poți afla numai într-una din aceste două stări:

1) Fie deschis și relaxat, iubind eliberarea și nu reținerea vreunui lucru, fără a avea vreodată nevoie de a schimba sau de a păstra ceva. DOAR „FIIND” în miezul tuturor lucrurilor. SIMȚINDU-TE bine în mijlocul tuturor lucrurilor ce nu sunt în regulă.

ACEASTA ESTE CONȘTIINȚA ADEVĂRATĂ.

2) Fie închis și limitat, păstrând gândurile, emoțiile sau percepțiile într-un mod în care fie te identifici cu ele pentru a le reține, fie le înlături pentru a le schimba. Acest lucru se întâmplă întrucât Conștiința dorește să folosească mintea (puterea ei) pentru a alina durerea sau pentru a urmări o fericire imaginară.

Conștiința lucrează în afara vreunei necesități sau dorințe. În mod constant, tot ceea ce face Conștiința este pentru a fi.

ACEASTA ESTE CONȘTIINȚA NEADEVĂRATĂ.

Acestea sunt singurele două moduri în care tu poți fi Conștiința și nu există cale de mijloc. Căile prin care tu poți exista ca minte sau corp sunt infinit de multe, dar ele nu au nicio putere de vindecare, însă tu fiind Conștiință te poți găsi numai în aceste două situații și aceasta este singura alegere adevărată pe care o poți face în orice clipă. Nu ai de ales la nivelul minții sau la nivelul corpului tău.

Așadar, tu poți fi Adevărat, simțindu-te bine în această stare de „ne-bine”, lăsând Adevărul (Centrul tău lăuntric) să se miște prin tine și să te stăpânească și lăsându-ți Conștiința ta cea mai profundă (care este Dumnezeu) să-ți vindece corpul și mintea.

Sau poți fi Neadevărat, fără să te simți bine în această stare de „ne-bine” pe care o percepi și să o păstrezi în minte pentru a o schimba.

Prima alegere te lasă (Conștiința ta exterioară) să te

reunești cu Conștiința ta interioară (Dumnezeu) și să devii O Singură Conștiință la nivelul minții și la nivelul corpului, pe când cea de a doua alegere te separă de Centrul tău cel mai lăuntric (Dumnezeu) și te pune în dualitate și irealitate.

Care este Alegerea ta?

Nu-mi spune acum că tu nu știi cum să te simți bine în mijlocul stării de „ne-bine”, deoarece tu ȘTII. De fapt, este singurul lucru pe care tu, fiind Conștiința adevărată, îl cunoști. Toate celelalte moduri de a fi sunt neadevărate.

De exemplu, atunci când se apropie de tine sămânța vreunui gând, tu știi foarte bine cum să o lași să plece și să fii liber sau știi cum să o reții și atunci mergi în minte pentru a gândi mai departe, pentru a o analiza și a o păstra. Este tot ceea ce tu știi cu adevărat și tot ceea ce tu ai avut vreodată nevoie să știi cu adevărat.

Nu există absolut nimic ce poți face de la nivelul minții tale, însă poți lăsa mintea și îngrijorarea corpului, Conștiinței; așteaptă într-o stare de „A Fi”, astfel încât Conștiinței tale cele mai lăuntrice (Dumnezeu) să i se permită să se miște prin tine și să vindece tot ce este vreodată nevoie de vindecat.

Tu iubești și știi cum să faci acest lucru, așteaptă Fiind, deoarece acesta este Adevărul.

Toate celelalte moduri de a fi: a reacționa, a păstra, a te împotrivi, a dori, a avea nevoie sunt moduri în care Conștiința nu este adevărată față de ce cunoaște ea ca Adevăr.

A te afla într-o constantă stare de eliberare, de bine, nu solicită nici efort, pe când toate celelalte stări cer să se investească multă energie, timp și efort, pentru a susține neadevărul.

Simpla stare de A Fi nu vă ia niciun efort, pe câtă vreme „a face pentru a fi” vă ia un efort infinit.

Atunci când tu „faci” ceva pentru a te vindeca prin mintea și corpul tău, Centrului tău cel mai lăuntric (Dumnezeu) nu i se permite să se miște prin tine și El se retrage.

Pe de altă parte, atunci când tu nu faci nimic pentru a schimba ceva și te abandonezi complet lui „ceea ce este”, Centrul tău lăuntric se mișcă și te vindecă. Numai atunci, altfel niciodată. Este foarte important să înțelegi acum acest lucru.

Întrebare:

Dar dacă nu voi analiza sau nu voi rezolva mental problema, ori nu voi scăpa de ea sau nu o voi păstra-ce-mi mai rămâne atunci de făcut?

Răspuns:

În mod precis îți cer să nu faci absolut nimic. Lumea îți va spune să faci ceva sau altceva, dar nimic nu merge cu adevărat.

Tu nu poți face ceva ca să fii. La început trebuie să te afli într-o plăcută stare de A Fi. Numai după aceea poate exista ceva de făcut și acest ceva va veni de la Adevăr și nu de la „tine”.

Atunci când reacționezi la întreaga stare de „ne-bine” din afara ta, tot ceea ce tu faci vine de la neadevăr și neadevărul, da, are putere, dar nu are puterea de a vindeca.

A vindeca este a deveni întregul sau de a te „reuni” și nu este posibil ca un sine separat să se reunească cu el însuși sau cu altul prin vreun efort. Orice face un sine separat va crea numai o mai mare separare, însă el îi poate permite Adevărului să intre în spațiul în care se abandonează și poate lăsa Adevărul să reunească tot ce El atinge.

Întrebare:

Teama care pune stăpânire pe corpul și pe mintea mea în acele clipe este ceva cu care nu știu cum să mă descurc. Atunci când ea vine, eu nu sunt relaxat și nu pot fi relaxat, deoarece a fi relaxat înseamnă a avea control asupra corpului tău.

Răspuns:

Nu îți cer să te relaxezi folosindu-ți mintea, căci numai atunci este o chestiune de control. A avea controlul înseamnă a folosi pentru orice mintea. Îți cer să te relaxezi

fiind Conștiință.

Tu știi cum să faci acest lucru chiar fără să te gândești la el. Aceasta nu este o stare mentală. Este starea de A FI.

Chiar dacă nu ai atins cu mintea nimic din ceea ce am spus eu acum, Ființa ta știe exact despre ce vorbesc eu și EA ȘTIE CUM SĂ „FIE” FĂRĂ A REȚINE CEVA - fie un gând, o percepție sau o senzație (o durere trupească).

Simte-te doar bine, fără a-ți folosi mintea, gândurile sau corpul și aceasta îi va permite Adevărului să le folosească pentru Sine.

Atunci când iubești Adevărul mai mult decât pe tine însuși (cine crezi tu că ești), vei lăsa să se întâmple aceasta, astfel ca Adevărul să te poată avea (Cine Ești Tu Cu Adevărat).

Întrebare:

Îmi spui să am încredere și să capitulez în fața a ceea ce știu eu că este adevărat. Bine, eu nu știu ce este adevărat și nu știu în fața cui să capitulez. Nu mă pot încrede în cineva, căci nu mă pot încrede în mine însumi. Nu cred că pot să nu fac nimic. Cred că este un mod de a mă proteja pe mine însumi de suferință, așa că voi sfârși prin a fi singur.

Răspuns:

Tu ai uitat Adevărul deoarece tu te afli în minte. Tu nu poți cunoaște Adevărul în minte, până când și dacă nu-l cunoști mai întâi în Inima ta (în Conștiința ta).

Dacă tu știi că nu cunoști Adevărul, acesta este un semn foarte bun, deoarece după aceea știi și că nu te poți încrede în mintea, sentimentele și sinele tău (așa cum am spus mai sus) pentru Adevăr.

ACUM LASĂ TOT în ce nu ai încredere (mintea ta, sinele tău, alții...). Când tu lași generos totul să plece, deschizi în Tine un spațiu. În acest spațiu se află Adevărul.

Dacă ȘTII că nu cunoști Adevărul, atunci să începi cu acest foarte mic pas că ȘTII și abandonează-te Acestuia și trăiește numai prin Acesta. Dacă trăiești așa, nu te vei mai încrede în gândurile, sentimentele și senzațiile (durerea

trupească) care-ți spun ce este adevărat. În clipa în care încetezi să mai crezi în ele, tu trăiești în Adevăr.

De asemenea, lasă să plece orice nevoie de a înțelege vreodată Adevărul cu mintea...

Tu știi cum SA FII fără a reține ceva.

Tu știi cum să te simți bine în mijlocul acestei aparente stări de „ne-bine” despre care-ți vorbește mintea și corpul tău.

Tu știi cum să-l răspunzi Adevărului cu Inima ta, în loc să reacționezi la moment și să te opui cu mintea la „ceea ce este”.

Așteaptă în această Cunoaștere.

În această Cunoaștere tu te afli Acasă, Una cu Dumnezeu.

Întrebare:

Eu știu că Adevărul este foarte aproape de mine, îl pot simți, dar mi-am pierdut răbdarea pe calea spre Adevăr.

Răspuns:

Foarte bine. Acum, renunță cu plăcere la identificarea ta cu acest gând ca și la cea cu sinele ce și-a pierdut răbdarea pe drumul spre Adevăr. În final, afirmația ta de mai sus este numai un gând cu care te identifici. În clipa în care îl observi, fiind pe un teren neutru (ca acesta: „Adevărul este Centrul meu cel mai lăuntric”), afirmația ta de mai sus va fi văzută ca un concept în care nu mai crezi și cu care nu te mai identifici.

Dacă iubești Adevărul mai mult decât sinele, Adevărul va înlocui treptat acel sine și după aceea și numai după aceea vei ști cu adevărat Cine Ești Tu Cu Adevărat.

Întrebare:

Ceea ce știu eu este că atunci când oamenii din jurul meu sunt bine și eu sunt bine... acesta este singurul lucru care mă consolează în acest moment. Există un fel de neliniște, tu știi, atunci când îți pierzi răbdarea... ceva de care nu pot scăpa.

Răspuns:

Atunci când te afli în Adevăratul „A Fi Bine” în

mijlocul tuturor stărilor de „ne-bine” mentale sau fizice, nimic nu este în stare să-ți ia Starea ta de Bine. Mai mult, Aceasta te va ajuta să te vindeci atât pe tine cât și pe ceilalți.

Există o minusculă fantă în miezul acestei minunate Stări de Bine, care îi permite lui Dumnezeu să strălucească prin ea și să preia totul-adică, chiar totul.

Iubește Adevărul mai mult decât orice altceva, mai mult decât pe vechiul tu și trăiește pentru El și numai pentru a-L sluji.

Aceasta este o viață ce merită a fi trăită, deoarece ea este Adevărată.

Iubește Adevărul de dragul Lui, nu pentru că L poți folosi pentru tine însuși (pentru putere, pentru control, pentru a te simți bine sau pentru a-ți alina durerea), ci numai pentru că Adevărul te poate avea și te poate înlocui.

Întrebare:

Este adevărat, există „ceva” ce observă atât mintea cât și corpul. Este exact lucrul de care vreau să scap: dualitatea. Eu sunt fie bun când înăuntrul meu sunt rău, fie rău când înăuntrul meu sunt bun. Acesta este cel mai ciudat lucru, deoarece simt că mintea mea merge mai repede decât mine și mă trezesc în mijlocul unor situații diferite și complicate, ca atunci când oamenii îți reamintesc că ai spus altceva decât ceea ce faci tu acum.

Răspuns:

Dacă ai vreo problemă cu dualitatea, ea va rămâne cu tine până când nu vei mai avea nicio problemă cu ea. Dacă te împotrivești dualității sau nu o dorești, această atitudine te va reține în dualitate. În mod paradoxal, ea funcționează în acest mod.

Acest lucru se întâmplă deoarece singura parte din tine care nu dorește dualitatea nu este „adevăratul tu”, ci „dualisticul tu”-acel tu pe care-l folosești. Acest „tu dualistic”, datorat faptului că te opui dualității, reține atât dualitatea cât și existența sa separată, lucru ce te menține în capcana istească a jocurilor ego-ului. Pe de altă parte, Adevăratul Tu nu are nicio treabă cu dualitatea, așa cum

nici ecranul televizorului nu are nicio treabă cu scenele cu ploaie, deoarece el nu s-a udat niciodată.

Jocul ego-ului este „împotrivește-te neadevărului pentru a păstra neadevărul, caută adevărul, dar nu-l găsi”.

Așadar, în loc să valorifici sinele separat și să scapi de dualitate, ceea ce-ți este necesar este să înțelegi că Adevărul sau Sinele Adevărat din tine deja există și există pentru totdeauna dincolo de dualitate.

Adevăratul Tău Sine nu a crezut vreodată în dualitate și prin urmare, este minunat să te afli în el, căci el este precum centrul unui uragan, perfect nemișcat. Privește uraganul cum trece fără ca centrul lui să te atingă vreodată!

În loc să fii aliat cu sinele ce nu suportă dualitatea, încetează să te mai identifiți cu el prin a nu i te mai împotrivi și aflându-te în el, într-o minunată stare de bine, atunci și realitatea dualității te va părăsi și tu te vei afla în lume, dar nu vei mai fi al lumii.

Când îți încetezi identificarea cu un sine ce are vreo problemă cu dualitatea, ceea ce a rămas este Cine Ești Tu Cu Adevărat.

Amintește-ți: „A lupta, a dori să schimbi sau a nu dori un vis, te reține în vis. Dacă dorești cu adevărat să te trezești, iubește Adevărul mai mult decât sinele tău, mai mult decât idealurile, poveștile, dorințele, nevoile și viața ta”.

Acesta este totul: o iubire pură și cinstită a Adevărului.

În această iubire curată nu mai există vreo ordine de zi sau vreo problemă cu ceva din această lume. Tu lași în spate lumea, deși te afli încă în ea.

Singurul lucru care te ține în viață este iubirea pentru Adevăr, care este invizibil, deși știi că El este acolo și că se află acolo unde este Inima ta.

Nu-ți vei mai pune credința în ceva ce poți percepe, ci numai în Unul pe care nu-L poți imagina.

Există un salt al credinței, care cere o încredere totală și o completă abandonare în fața a ceea ce iubești

cel mai mult: Adevărul, deși tu nu-l poți vedea sau înțelege. În această încredere și abandonare necondiționată, Adevărul te va face liber.

Orice alt lucru, orice împotrivire a unei părți din tine pentru a schimba ceva, fie chiar ceva foarte mic, ceva în interiorul tău, va face ca lucrurile să se înrăutățească și nimic nu va funcționa.

Numai Adevărul lucrează și Adevărul lucrează atunci când te simți minunat cu orice altceva, deoarece tu ai abandonat totul în fața Adevărului.

Singurul lucru pe care îl faci este să te relaxezi, să lași totul să treacă, să fii deschis, blând și ușor în interior, permițând să fii purtat de Adevăr pe meleagurile sacralului și miracolului.

Adevărul va face acest lucru, atunci când îl lași să-l facă sau îl faci tu (tu, acela pe care-l folosești), dar niciodată amândoi.

Întrebare:

Chiar dacă eu știu cum să mă simt bine în starea de „ne-bine”, nu pot face cu adevărat acest lucru. Nu pot doar să fiu bine atunci când știu că nu este așa. (Este ca și cum un foarte bun prieten îți cere ajutorul, iar tu știi că ajutorul tău îl rănește... atunci ce alegi?)

Răspuns:

Tu știi cum să te simți bine, dar aceeași lucru necesită să fii totalmente CORECT înăuntrul tău.

Tu, fiind Conștiință, știi cum să te simți bine oricând, chiar și în mijlocul celei mai îngrozitoare crize, atâta vreme cât Tu ești CORECT. Atunci când Conștiința nu este cinstită, ea bucuroasă scapă din vedere ceea ce știe: aceasta este „o simplă stare de A Fi, ce este completă și întreagă fără a face ceva”, iar o Conștiință ce nu este cinstită va acționa potrivit nevoilor sale și dorește ceva ce poate începe „să facă pentru a fi”. A fi ceva sau altceva necesită o identitate.

Aceasta este Conștiința neadevărată.

De fapt, acest lucru este tot ce știe cu adevărat Conștiința: a fi ori adevărată ori neadevărată.

Încercând să se manifeste o anumită credință în care tu crezi că-ți va aduce fericirea, aceasta te va pune să faci ceva pentru a fi sau a avea o identitate.

Legătura ta intimă cu fratele tău sau cu credința sau încrederea în el, poate fi foarte bine o parte a acestei identități. Moartea fratelui tău este o uriașă amenințare a acestei identități, pe care o simți ca pe o imensă durere emoțională, ori de câte ori este activată memoria. Și tu te aperi de tine însuși. Dar de fapt de cine te aperi tu? De memoria trecutului. Deci, apărarea și lupta se dau în lumea ta interioară. Conflictul este între un sine și un alt sine-asta este-identitatea și memoria ta. Și nu există nicio soluție la nivelul minții, căci mintea este în mod inerent neștiutoare, ea reflectă numai calitatea Ființei.

Dacă tu ești neadevărat, mintea ta va reflecta aceasta; dacă tu ești adevărat, atunci va reflecta acest lucru.

Pe de altă parte, atunci când ești blând și te afli înăuntrul tău, ești totalmente Corect, Tu știi că nu ești niciuna din aceste identități cu care te-ai identificat. Tu ești o Ființă care nu este niciodată afectată de vreuna din aceste identități, deci nu există niciun motiv pentru a opune rezistență.

Tu poți fi deschis în interior, în mijlocul acestei bătălii din mintea ta (din afară), și atunci când identitățile nu mai sunt alimentate cu energie și cu atenția ta, ele te vor părăsi fără ca să faci ceva pentru aceasta. Rezistența pe care le-o opui și interesul pentru ele sunt singurele chestiuni care le servesc lor acest ceai (NT: ceai = TEA (engl.) - Timp, Energie, Atenție) și cu acest delicios ceai ele nu doresc să te părăsească niciodată.

Mai întâi trebuie să încetezi a le mai servi ceaiul.

Întrebare:

Este ca și când un prieten foarte apropiat îți cere ajutorul, iar tu știi că ajutorul tău îl rănește... prin urmare, ce ai alege?

Răspuns:

Alegerea nu ține de mine. Aș lăsa Adevărul să aleagă

în locul meu-abandonându-mă în întregime Adevărului. Nu aş avea vreo preferinţă şi odată ce răspunsul vine din partea Adevărului, m-aş reţine din a judeca, aşteptând între timp în cunoaşterea că Adevărul (dar nu eu!) ştie care este cea mai bună soluţie ce aduce fiecăruia pacea şi fericirea.

Există iubire şi vindecare numai atunci când Adevărul răspunde; altfel, există reacţii şi jocurile fără de sfârşit nu au niciun rezultat.

Tu nu alegi niciodată între cele două variante oferite.

Singura ta alegere din orice clipă este cea dintre Adevăr şi neadevăr. Asta este tot: între a te abandona total, lăsând totul să treacă şi a opune rezistenţă, fiind un creator individual.

Aceasta este singura alegere ce există cu adevărat. Toate celelalte alegeri sunt iluzii sau forme pe care le ia neadevărul.

Întrebare:

Bine, acest model despre care vorbeşti, şi el pare a fi vizibil necondiţionat. El vine chiar şi atunci când nu există o „situaţie periculoasă”. Despre acesta îţi spuneam că nu-l pot înţelege-cum mă pot simţi eu bolnav atunci când totul este în regulă?! Acest lucru am vrut eu să-l schimb, această boală necondiţionată.

Răspuns:

Nu există niciun lucru ca fiind durere emoţională necondiţionată sau model.

Orice ţi se întâmplă este creat de un sistem de credinţe identificat, care este mai departe condiţionat de apărarea pe care încerci să ţi-o faci pentru a proteja acest sistem de credinţe (identitate) de gândurile/percepţiile pe care el le proiectează.

Ori de câte ori doreşti să declari o identitate prin identificarea cu un sistem de credinţe neadevărat, tu trebuie să o aperi atât înainte, cât şi după manifestarea sa. Această condiţionare există în mod obişnuit între sistemul de credinţepreceptiepmemoriepemoţiipsenzaţii ale corpului (tensiune/durere).

Deci, acest lucru este posibil chiar și în absența vreunei amenințări exterioare (starea de „ne-bine”), memoria emoțională a trecutului poate activa modelul de reacție, durere și suferință. În plus, dacă mecanismul tău de apărare a stăpânit sau reprimat memoria traumei emoționale inițiale, tu vei reacționa, dar chiar nu vei ști de ce. Însă memoria se află acolo și această memorie are propria sa viață, deoarece sistemul de credințe adormit (sursa modelului) activează în mod intermitent memoria, pentru a stoarce de la tine energie și pentru a supraviețui.

Memoria va veni periodic pentru a fi alimentată în continuare prin atenția ta. Atunci când reacționezi, ea prinde din nou viață. Atunci când nu reacționezi și te simți bine în ea, ea nu se mai poate susține și va fi eliberată prin atingerea Adevărului. Când este eliberată, ce se eliberează nu este numai efectul acestei memorii, ci întregul sistem de credințe pe care ea se baza.

În loc de a lucra prin intermediul suferinței tale, cu ajutorul minții, pentru „a te simți bine, sau mai bine”, simte-te bine necondiționat cu ea, abandonând-o total Adevărului și acesta îi va purta de grijă.

Soluția ta mentală este numai o alinare temporară a durerii, care reține viu inamicul (sistemul de credințe fundamental neadevărat), în vreme ce adevărata Capitulare aduce o soluție permanentă.

Pentru a rămâne în viață, tot neadevărul (modelele) are nevoie de atenția ta în forma acceptării rezistenței, fără de care el nu poate trăi. Atunci când tu ești Adevărat, tot neadevărul pleacă.

Adevărul nu crede în modele; prin urmare, atunci când Adevărul întâlnește neadevărul, sunt eliberate unul câte unul toate modelele.

Atunci când tu, fiind Conștiință, ești corect înăuntrul tău, știi ce dorești cu adevărat. Poți alege să joci jocul ego-ului și să te simți bine aproape de o identitate separată ce suferă (deoarece aceasta îți dă încă ceva cu care să te identifice); sau poți să o lași să plece și să capitulezi complet în fața Ființei tale lăuntrice: Adevărul.

Abandonează-ți complet corpul, mintea, sinele, Adevărului.

Și mai ține minte că orice ți se întâmplă, fiecare percepție, fiecare eveniment, în dualitate nu este nimic altceva decât o manifestare exterioară a gândului că odată ai crezut în mintea ta. (Deci, totul este condiționat, toate sunt modele.)

Cu alte cuvinte, tu îți creezi propria ta lume. Și câtă vreme te bizui pe mintea ta, pe simțurile tale, pe sentimentele și senzațiile tale, fundamentul lumii pe care tu o creezi este neadevărat, și deci lumea însăși nu este adevărată.

Însă, în mijlocul acestui tot Neadevăr, dacă te abandonezi acum Adevărului, Adevărul va folosi toate iluziile, toată dualitatea, pentru a te atinge, pentru a te avea și pentru a deveni una cu tine.

Toate lucrurile rele din trecut pot fi pe cale de a fi corectate și nefăcute într-o clipă, în clipa în care tu devii corect și te abandonezi Adevărului.

Aceasta este tot ce se întâmplă. Onestitate totală, vedere și Abandonare.

După aceea, ceea ce va menține întotdeauna lucrând Adevărul și eliberându-Te este încrederea și Credința ta necondiționată în El.

Întrebare:

Așa am înțeles cum că moartea ar fi un mod de a scăpa de toată durerea din interior. Această moarte poate fi singurul lucru prin care eu aș putea fi eliberat.

Răspuns:

Da, moartea „sinelui pe care tu îl folosești” este singura soluție-dar între timp Tu te afli încă în corp. Corpul este cheia Trezirii tale. Și înainte ca tu să te poți bucura de corpul tău, mai întâi trebuie să te bucuri de A FI în corp, cu Inima deschisă. Fiind conștient de corp și simțindu-i durerea sau plăcerea, poți să-ți aduci aminte cum să fii, fără să te opui la nimic.

La urma urmei, tu ești o Ființă.

(O Ființă devine un „Creator” prin conceptualizarea, identificarea, apărarea sau împotrivirea și în final

declararea unui sine. În clipa în care încetezi să te opui, sinele separat nu se mai poate susține pe el însuși.)

Chiar dacă alegi corpul ca să te țină separat de Adevăr (Dumnezeu), înainte de a ajunge în acest regat fizic, în clipa în care te abandonezi blând Adevărului, doar fiind, simțindu-te bine și fiind deschis în interior, Adevărul îți va folosi corpul, El îl va folosi mai întâi pentru a se întoarce înapoi la Sine și apoi pentru a emana mai mult Adevăr prin corpul și prin mintea ta.

Abandonează-ți total corpul și mintea Adevărului, cu o sinceră și completă stare de „a lăsa” și lasă Adevărul să folosească pentru Sine corpul și mintea ta și lasă-ți corpul și mintea să-L slujească. Vei fi bucuros că ai făcut acest lucru.

Întrebare:

Se pare că nu este mult de spus despre scrierile tale. Pare să ai perfectă dreptate și că ai spus tot ce era de spus. Aceasta este o mare lecție și îmi va lua timp pentru a vindeca ce am distrus în fiecare zi din ultimii câțiva ani.

Mulțumesc pentru amabilitatea și încurajările tale. Toate binecuvântările tale au mers direct în inima mea. Adevărul este că, așa cum ai spus, acest tot era înăuntrul meu. Conștiința era cea care trebuia mai întâi vindecată și apoi mintea și corpul.

Uneori avem nevoie să ni se reamintească că Adevărul se află în străfundurile inimii noastre și avem nevoie tot timpul să ni se aducă aminte despre sinele nostru adevărat. Este greu, deoarece uneori oamenii nu pot face față adevărului, ei nu pot cu adevărat accepta ce urmează, pentru că ei sunt folosiți să facă zilnic anumite lucruri și aceleași lucruri. Acum trebuie să existe o legătură foarte strânsă între minte și Conștiință, deoarece, eu cred că este imposibilă Conștiința fără înțelegere și viceversa, noi nu putem cu adevărat înțelege lucrurile dacă avem o lipsă în Conștiință. Așadar, poate la urma urmelor, o bună funcționare a corpului înseamnă o bună relație între Conștiință și Minte.

Trebuie să admit că am simțit o mare ușurare atunci

când am recunoscut față de mine însumi că mai întâi trebuie să fiu corect cu mine însumi. Cred cu adevărat că dacă oamenii sunt corecți cu ei înșiși, ei nu pot fi incorecți cu alții.

Cu câteva luni în urmă am discutat cu un medic german și tot ce el mi-a putut spune a fost „ai nevoie să respiri într-o pungă de hârtie, de fiecare dată când ai un atac”...Acum, după ce am discutat cu tine, mă simt mult mai apropiat de mine însumi, mă simt mult mai bine cu mine însumi, deoarece știu că sunt singura persoană care mă poate răni, fiind neadevărat.

Răspuns:

Mulțumesc.

Completare adăugată mai târziu:

Atunci când simți că în corp ți se petrece ceva ciudat, mintea intră în panică, deoarece tu ai încredere și crezi într-o percepție care-ți spune că lucrurile se pot înrăutăți și ceva poate să se prăbușească în mod separat în interiorul tău. Deci tu permiți unei percepții să-ți spună ce este adevărat, dar percepția este neadevărată. Nu există nimic în interiorul tău care să aibă nevoie de protecție sau care să nu fie în siguranță. Nu există nimic în interiorul tău care să se prăbușească în mod separat. Cine ești tu, acum și întotdeauna, este nedeformabil și invincibil. Crezi în percepția de mai sus numai din cauză că tu crezi în percepția că ești un corp. Aceste două percepții sunt în mod inseparabil iluzii.

Deci, atunci când falsa percepție se prezintă pe sine, tu poți doar să te afli în ea. Fără puterea și credința ta, percepția nu se poate susține pe sine și este destinată dispariției.

Atunci când trăiești Adevărul, nu vei lăsa niciodată vreun gând, vreo senzație sau vreo percepție să-ți spună ce este adevărul. *Tu ești Adevărul Absolut.*

SINGURA ALEGERE

v - *În orice moment și întotdeauna există numai O Singură Alegere Reală pe care cineva o poate face.*

v - *Există O Singură Alegere ce nu eșuează niciodată;*

toate celelalte alegeri nu funcționează niciodată.

Întrebare:

Când eu trebuie să fac o alegere, nu știu cum să o fac pe cea corectă și uneori, indiferent ce fac (fie că aleg soluția A sau B) există un conflict. Cum să rezolv această problemă?

Răspuns:

În viața noastră, se pare că facem multe alegeri, dar în final, toate alegerile se reduc în ultimă instanță la numai O Singură Alegere: alegerea ce se face între ego și Spirit (Dumnezeu):

Aceasta este unica alegere pe care oricine o poate face în orice clipă. Tu nu ești responsabil pentru nicio altă alegere. Mai mult, nu depinde de tine (de mintea ta omenească) să faci alte alegeri. Să vă explic acum ce înseamnă acest lucru:

În fiecare clipă, când ai de alessă zicem între A și B-uită ambele variante și fii sincer că cel care alege este ghidul tău. Poți alege ego-ul sau Spiritul. Atunci când alegi ego-ul, îți pui credința în ceea ce simțurile tale îți spun că este adevărat și îți pui credința în interpretarea minții tale gânditoare care-ți spune ce este adevărat, însă nici simțurile și nici mintea omenească nu știu care este cea mai bună alegere. Aflându-te în timp și spațiu, tot ce ele pot cunoaște este trecutul; ele nu au nici cea mai mică idee despre viitor. Când alegi la acest nivel, alegerea se bazează pe o judecată limitată o iluzie, care nu este deloc o alegere.

Pe de altă parte, atunci când alegi ca Spiritul să-ți spună alegerea corectă pe care tu să o faci, aceasta este bazată pe Adevăr. Spiritul nu este în afara ta, ci El este Centrul tău cel mai profund. Glasul Spiritului este încă mic în interiorul tău. Se știe că el nu cere niciun efort și nicio gândire, ci numai tăcere (liniște, pace). Numai în tăcere-liber de zgomotul mental, de lupta a înțelege prin gândire-tu vei auzi această voce. Este cunoscut că ea precede și în cele din urmă înlocuiește toată gândirea. Această Cunoaștere dă îndărăt și este întunecată atunci când tu

gândești; ea însă vine în prim plan și trăiește viața ta atunci când îți pui toată credința în ea, este o Prezență atotcunoscătoare ce se află în Tine, chiar acum, în acest moment și pe care tu o simți când nu mai reacționezi la gândurile tale, când nu-ți mai pui credința în simțurile, în mintea sau în conceptele tale, ci numai în această tăcere din interiorul tău. Aceasta Tu Ești. Aceasta suntem Noi toți.

Această Prezență din tine este Dumnezeu, însă în mod normal noi nu o apreciem, deoarece mintea noastră o percepe ca „goliciune” sau ca „necunoscut”. Da, este de necunoscut pentru mintea ta, dar nu și pentru Tine, atunci când tu aștepti în tăcere; și este în mod infinit mai valoros decât orice altceva. Atunci când simțurile și mintea ta îți vor spune că Universul se transformă și deci este limitat, și că tu te afli pe o cale spirituală, fiind subiectul limitărilor și suferinței, cu o salvare promisă în viitor, Această Cunoaștere tăcută din interiorul tău îți va spune că atât Universul cât și Tu însuți sunteți atât de Perfecti pe cât mereu puteți și-și că Tu ești deja întreg, complet și Una cu Dumnezeu. Și atunci când îți pui toată credința în această Cunoaștere, mai mult decât în activitatea ta de gândire, când iubești această Prezență mai mult decât orice altceva din viața ta-conceptele, ideile, credințele, dorințele și temerile-aceastei Prezențe îi este permis să vină și să te aibă și îi este permis și să se miște prin Tine, prin mintea și simțurile tale și să-și manifeste gloria Sa în tot ceea ce tu vezi: Să creeze o Armonie ce este fără de sfârșit, o Frumusețe ce este fără limită și o Viață ce nu cunoaște nici suferință și nici moarte.

Așadar, adu-ți aminte în fiecare clipă din viața ta că există numai O Singură Alegere: ego-ul sau Spiritul (cu alte cuvinte, gândirea ta făcută cu efort sau simpla Prezența lipsită de vreun efort). Nu există nimic altceva de care să ai tu nevoie să-ți amintești vreodată. Chiar dacă ai uitat tot ce s-a spus aici (și de fapt tu trebuie să faci asta), amintește-ți doar această Unică Alegere și fă din acest secret cea mai iubită Comoară a ta. Apoi vei opera de la un

nivel diferit, față de cei mai mulți oameni care nu sunt conștienți de acest lucru, deși în cele din urmă toți vor ajunge să știe aceasta, dacă doresc adevărata Fericire, Pace și Libertate.

Aici mai există încă un punct de menționat: Atunci când tu alegi ego-ul, nimic nu merge. Cu alte cuvinte, dacă ești implicat la nivel de ego (gândirea cu efort, munca pentru a câștiga un sine separat și așa mai departe), atunci toate alegerile ce decurg vor fi într-un mai mare conflict. Va exista un conflict când alegi soluția A sau B, sau oricare alta, deoarece punctul tău de vedere va fi dualitatea și în dualitate, conflictul și suferința nu se termină niciodată. Atunci când tu alegi Spiritul, fiind liniștit (dar fără să-ți pui credința în gândurile sau în percepțiile tale, ci punându-ți credința numai în Prezența Ta Tăcută), toate alegerile ce decurg vor veni de la Aceasta-Cunoașterea ce se bazează pe Unitate, unde niciodată nu apar conflictul și suferința.

Întrebare:

Da, dar eu nu-mi pot opri gândurile... și ce poți să-mi spui despre propria mea libertate personală?

Răspuns:

Stând în Prezența tăcută așa cum Tu faci acum, de exemplu, în timp ce-mi citești cu atenție răspunsul în special când o faci liber, fără a-ți filtra ideile, interpretările mentale sau conceptualizând-nu ți se solicită oprirea gândurilor, ci din contra, încercând să-ți oprești gândurile nu vei face altceva decât să crezi mai departe o activitate mentală, datorată propriei tale reacții. Când stai în Ființă, tu încă vei gândi, dar fără un „gânditor”-cineva care reacționează la tot, la fiecare gând sau percepție, încercând să facă un sine separat, o identitate în afara lor. Vei observa în această gândire non-reactivă că va exista mult mai mult spațiu între gândurile ulterioare și va exista o cunoaștere atât de tăcută încât tu întotdeauna vei rămâne în Pace. În această Cunoaștere, Tu ești în același timp atât tăcuta Prezență, cât și Cunoașterea. Nicăieri nu mai există dualitate. Cunoașterea se va naște numai când tu ai nevoie de ea și Ea va lăsa Ființei tale, imediat Pacea

Ei.

Acum, răspunsul pentru cea de a doua parte a întrebării tale:

Atunci când tu GÂNDEȘTI că ești liber, tu NU ești. Aceasta este o altă capcană a ego-ului-gândirea minții omenеști. La acest nivel, toate „așa-zisele” alegeri ale tale sunt bazate pe condiționarea ta, ele sunt doar reacții bazate pe trecutul tău; fiind cel mai îndepărtat lucru față de a fi liber-ele sunt mecanice și învechite. Nu există nicio diferență față de funcționarea unui robot. Când tu GÂNDEȘTI că ești liber și că faci o alegere, de fapt nu este decât mintea ta condiționată, bazată pe credințele sale iluzorii, care-ți dictează ce să gândești și ce să faci. Aceasta nu este libertate, ci dimpotrivă, închisoare.

Adevărata Libertate este totalmente liberă; este atât de liberă că este chiar liberă de a trebui să se facă vreo alegere. Fă Singura Alegere și fi veșnic liber. Libertatea este a fi Una Cu Centrul Tău Cel Mai Profund, Spațiul Conștient din Tine. Din acest Centru, toate acțiunile se nasc libere față de trecut, ele sunt noi, necondiționate și nu sunt susținute de ego. Ele poartă semnătura Sursei lor- o fundamentală înțelepciune și Iubire ce se extinde pe Sine în mod Infinit spre oricine vezi și spre orice atingi. În această Libertate, Tu îți cunoști Sinele nu așa cum ai gândit că este, ci ca Cine Ești Tu Cu Adevărat-o Ființă dincolo de toate definițiile, conceptele și construcțiile mentale ale minții. O Ființă de necunoscut prin intermediul minții tale care gândește și La care mintea ta se poate chiar referi ca fiind „goală” sau „vid”, însă acum tu știi Secretul Deschis: Această Prezență pe care Tu acum o Simți ca Pura Ființă ești Tu, cel din care întregul Univers vine în manifestare, deoarece Este Una Cu Dumnezeu. Este Dumnezeu. Înțelegerea acestui Adevăr este TREZIREA; Adevărul este foarte simplu, atât de simplu încât mintea niciodată nu va ghici că este adevărat. Lasă această Ființă să facă toată treaba. Rămâi întotdeauna în această Ființă-liber de efortul mental și făcând ca totul să se întâmple din acest Centru.

Aceasta este Singura Alegere ce există.

SINGURA ALEGERE

v - În orice moment și întotdeauna există numai O Singură Alegere Reală pe care cineva o poate face.

v - *Există O Singură Alegere ce nu eșuează niciodată; toate celelalte alegeri nu funcționează niciodată.*

Întrebare: Când eu trebuie să fac o alegere, nu știu cum să o fac pe cea corectă și uneori, indiferent ce fac (fie că aleg soluția A sau B) există un conflict. Cum să rezolv această problemă?

Răspuns: În viața noastră, se pare că facem multe alegeri, dar în final, toate alegerile se reduc în ultimă instanță la numai O Singură Alegere: alegerea ce se face între ego și Spirit (Dumnezeu):

Aceasta este unica alegere pe care oricine o poate face în orice clipă. Tu nu ești responsabil pentru nicio altă alegere. Mai mult, nu depinde de tine (de mintea ta omenească) să faci alte alegeri. Să vă explic acum ce înseamnă acest lucru:

În fiecare clipă, când ai de alesă zicem între A și B-uită ambele variante și fii sincer că cel care alege este ghidul tău. Poți alege ego-ul sau Spiritul. Atunci când alegi ego-ul, îți pui credința în ceea ce simțurile tale îți spun că este adevărat și îți pui credința în interpretarea minții tale gânditoare care-ți spune ce este adevărat, însă nici simțurile și nici mintea omenească nu știu care este cea mai bună alegere. Aflându-te în timp și spațiu, tot ce ele pot cunoaște este trecutul; ele nu au nici cea mai mică idee despre viitor. Când alegi la acest nivel, alegerea se bazează pe o judecată limitată o iluzie, care nu este deloc o alegere.

Pe de altă parte, atunci când alegi ca Spiritul să-ți spună alegerea corectă pe care tu să o faci, aceasta este bazată pe Adevăr. Spiritul nu este în afara ta, ci El este Centrul tău cel mai profund. Glasul Spiritului este încă mic în interiorul tău. Se știe că el nu cere niciun efort și nicio gândire, ci numai tăcere (liniște, pace). Numai în tăcere-liber de zgomotul mental, de lupta a înțelege prin gândire-

tu vei auzi această voce. Este cunoscut că ea precede și în cele din urmă înlocuiește toată gândirea. Această Cunoaștere dă îndărăt și este întunecată atunci când tu gândești; ea însă vine în prim plan și trăiește viața ta atunci când îți pui toată credința în ea, este o Prezență atotcunoscătoare ce se află în Tine, chiar acum, în acest moment și pe care tu o simți când nu mai reacționezi la gândurile tale, când nu-ți mai pui credința în simțurile, în mintea sau în conceptele tale, ci numai în această tăcere din interiorul tău. Aceasta Tu Ești. Aceasta suntem Noi toți.

Această Prezență din tine este Dumnezeu, însă în mod normal noi nu o apreciem, deoarece mintea noastră o percepe ca „goliciune” sau ca „necunoscut”. Da, este de necunoscut pentru mintea ta, dar nu și pentru Tine, atunci când tu aștepti în tăcere; și este în mod infinit mai valoros decât orice altceva. Atunci când simțurile și mintea ta îți vor spune că Universul se transformă și deci este limitat, și că tu te afli pe o cale spirituală, fiind subiectul limitărilor și suferinței, cu o salvare promisă în viitor, Această Cunoaștere tăcută din interiorul tău îți va spune că atât Universul cât și Tu însuți sunteți atât de Perfecti pe cât mereu puteți și-și că Tu ești deja întreg, complet și Una cu Dumnezeu. Și atunci când îți pui toată credința în această Cunoaștere, mai mult decât în activitatea ta de gândire, când iubești această Prezență mai mult decât orice altceva din viața ta-conceptele, ideile, credințele, dorințele și temerile-aceastei Prezențe îi este permis să vină și să te aibă și îi este permis și să se miște prin Tine, prin mintea și simțurile tale și să-și manifeste gloria Sa în tot ceea ce tu vezi: Să creeze o Armonie ce este fără de sfârșit, o Frumusețe ce este fără limită și o Viață ce nu cunoaște nici suferință și nici moarte.

Așadar, adu-ți aminte în fiecare clipă din viața ta că există numai O Singură Alegere: ego-ul sau Spiritul (cu alte cuvinte, gândirea ta făcută cu efort sau simpla Prezență lipsită de vreun efort). Nu există nimic altceva de care să ai tu nevoie să-ți amintești vreodată. Chiar dacă ai

uitat tot ce s-a spus aici (și de fapt tu trebuie să faci asta), amintește-ți doar această Unică Alegere și fă din acest secret cea mai iubită Comoară a ta. Apoi vei opera de la un nivel diferit, față de cei mai mulți oameni care nu sunt conștienți de acest lucru, deși în cele din urmă toți vor ajunge să știe aceasta, dacă doresc adevărata Fericire, Pace și Libertate.

Aici mai există încă un punct de menționat: Atunci când tu alegi ego-ul, nimic nu merge. Cu alte cuvinte, dacă ești implicat la nivel de ego (gândirea cu efort, munca pentru a câștiga un sine separat și așa mai departe), atunci toate alegerile ce decurg vor fi într-un mai mare conflict. Va exista un conflict când alegi soluția A sau B, sau oricare alta, deoarece punctul tău de vedere va fi dualitatea și în dualitate, conflictul și suferința nu se termină niciodată. Atunci când tu alegi Spiritul, fiind liniștit (dar fără să-ți pui credința în gândurile sau în percepțiile tale, ci punându-ți credința numai în Prezența Ta Tăcută), toate alegerile ce decurg vor veni de la Această-Cunoașterea ce se bazează pe Unitate, unde niciodată nu apar conflictul și suferința.

Întrebare: Da, dar eu nu-mi pot opri gândurile... și ce poți să-mi spui despre propria mea libertate personală?

Răspuns: Stând în Prezența tăcută așa cum Tu faci acum, de exemplu, în timp ce-mi citești cu atenție răspunsul în special când o faci liber, fără a-ți filtra ideile, interpretările mentale sau conceptualizând-nu ți se solicită oprirea gândurilor, ci din contra, încercând să-ți oprești gândurile nu vei face altceva decât să crezi mai departe o activitate mentală, datorată propriei tale reacții. Când stai în Ființă, tu încă vei gândi, dar fără un „gânditor”-cineva care reacționează la tot, la fiecare gând sau percepție, încercând să facă un sine separat, o identitate în afara lor. Vei observa în această gândire non-reactivă că va exista mult mai mult spațiu între gândurile ulterioare și va exista o cunoaștere atât de tăcută încât tu întotdeauna vei rămâne în Pace. În această Cunoaștere, Tu ești în același timp atât tăcuta Prezență, cât și Cunoașterea. Nicăieri nu mai există dualitate. Cunoașterea se va naște numai când

tu ai nevoie de ea și Ea va lăsa Ființei tale, imediat Pacea Ei.

Acum, răspunsul pentru cea de a doua parte a întrebării tale:

Atunci când tu GÂNDEȘTI că ești liber, tu NU ești. Aceasta este o altă capcană a ego-ului-gândirea minții omenеști. La acest nivel, toate „așa-zisele” alegeri ale tale sunt bazate pe condiționarea ta, ele sunt doar reacții bazate pe trecutul tău; fiind cel mai îndepărtat lucru față de a fi liber-ele sunt mecanice și învechite. Nu există nicio diferență față de funcționarea unui robot. Când tu GÂNDEȘTI că ești liber și că faci o alegere, de fapt nu este decât mintea ta condiționată, bazată pe credințele sale iluzorii, care-ți dictează ce să gândești și ce să faci. Aceasta nu este libertate, ci dimpotrivă, închisoare.

Adevărata Libertate este totalmente liberă; este atât de liberă că este chiar liberă de a trebui să se facă vreo alegere. Fă Singura Alegere și fii veșnic liber. Libertatea este a fi Una Cu Centrul Tău Cel Mai Profund, Spațiul Conștient din Tine. Din acest Centru, toate acțiunile se nasc libere față de trecut, ele sunt noi, necondiționate și nu sunt susținute de ego. Ele poartă semnătura Sursei lor- o fundamentală înțelepciune și Iubire ce se extinde pe Sine în mod Infinit spre oricine vezi și spre orice atingi. În această Libertate, Tu îți cunoști Sinele nu așa cum ai gândit că este, ci ca Cine Ești Tu Cu Adevărat-o Ființă dincolo de toate definițiile, conceptele și construcțiile mentale ale minții. O Ființă de necunoscut prin intermediul minții tale care gândește și La care mintea ta se poate chiar referi ca fiind „goală” sau „vid”, însă acum tu știi Secretul Deschis: Această Prezență pe care Tu acum o Simți ca Pura Ființă ești Tu, cel din care întregul Univers vine în manifestare, deoarece Este Una Cu Dumnezeu. Este Dumnezeu. Înțelegerea acestui Adevăr este TREZIREA; Adevărul este foarte simplu, atât de simplu încât mintea niciodată nu va ghici că este adevărat.

Lasă această Ființă să facă toată treaba. Rămâi întotdeauna în această Ființă-liber de efortul mental și

făcând ca totul să se întâmple din acest Centru.

Aceasta este Singura Alegere ce există.

ARTA CUNOAȘTERII ÎN TĂCERE

— *A rămâne în Necunoscut înseamnă a te afla în cel mai Sigur Loc.*

V - *Fiecare are nevoie să cunoască în orice moment că „Eu și cu Tatăl (Dumnezeu) Una suntem”.*

Întrebare: Ce faci atunci când te simți trist și nehotărât?

Răspuns: Atunci când te simți „trist și nehotărât” reacția tipică este să crezi și să încerci să iei o hotărâre prin efort mental, dar acest lucru nu merge niciodată.

Nu încerca să descifrezi ce este greșit ori ce vei face mai departe sau ce hotărâre să iei. Cunoaște că singurul lucru greșit este să crezi că tu ești separat de Dumnezeu și că există vreo altă putere care guvernează acest Univers, alta decât Dumnezeu. DAR NU ESTE! În această lume, toate problemele, bolile, limitarea, tristețea și suferința se nasc din credința universală (hipnotismul) că există o altă ființă, o altă putere decât Dumnezeu. Însă, nu este adevărat.

Dacă Dumnezeu este Cu Adevărat Infinitul, Dumnezeu trebuie să fie Tot Ce Există. Dacă Dumnezeu este tot ce există, cum poate exista dizarmonie, boală și tristețe? Acestea nu pot exista! Astfel de lucruri însă vor exista numai dacă Tu crezi că nu ești Una Dumnezeu, dacă tu crezi că există o altă putere decât Dumnezeu, că boala și tristețea au o putere mai mare decât Dumnezeu. Această falsă credință este singurul vâl ce acoperă Adevărul și care Te împiedică să experimentezi Din Plin Împărăția lui Dumnezeu pe Pământ. Amintește-ți că: „Împărăția lui Dumnezeu se află în Interiorul Tău”, și că „Eu și cu Tatăl (Dumnezeu) Una suntem”.

Fii liniștit cât de mult poți și predă-l Spiritului Tău orice decizie, acesta este Dumnezeul tău-Sinele sau Prezența lui Dumnezeu în interiorul Tău. Oprește-te în clipă și rămâi în NECUNOSCUȚ. Este bine că nu dorești să afli ce urmează să se întâmple. De fapt tu nu ai nevoie să

știi aceasta, ci singurul lucru pe care-l poți sigur cunoaște este că Tu poți să te încrezi în Dumnezeu că te călăuzește spre cea mai bună soluție sau decizie posibilă, oricare ar fi ea. ȘI EL o va face. Tot ce ți se cere este ÎNCREDEREA totală și completă și ABANDONAREA-Abandonarea separatului tău sine imaginat în fața Adevăratului Tău Sine-Dumnezeu. Atunci când mintea îți este liniștită, Ascultă-ți Inima ta spirituală ce-ți spune:

„Fii Liniștit și Află că Eu sunt Dumnezeu, Dumnezeul care este Propria Ta Ființă; noi nu am fost și nu vom fi niciodată separați. Nu avea nicio Teamă, deoarece Eu sunt cu Tine, Eu sunt Una cu Tine, Eu sunt Tu. Viața Ta este Viața Mea și a Mea este a Ta”.

Tot ce este necesar să știi este că „Există Numai O Singură Putere, O Singură Lege și o Singură Minte care este Dumnezeu; atâta vreme cât Eu sunt Una cu Dumnezeu, aceasta este și Mintea mea adevărată. Capitulez și las să plece din această Minte orice sentiment de sine separat/viață/existență/acțiune/dorință separată și de acum încolo îl las pe Dumnezeu să trăiască viața mea.

În clipa în care încetezi să crezi că tu iei o hotărâre, ori în momentul în care încetezi să judeci împrejurările ce te fac să te simți trist, tu știi că ai renunțat la vechiul tău sistem de credință care susținea că ești separat de Dumnezeu. În clipa în care ai abandonat acest vechi sistem de credință acționează Adevărul și Dumnezeu trăiește viața ta.

Când Dumnezeu îți trăiește viața, tu ești atât de mult Una cu EL încât mintea individuală (cunoscătorul separat) este non-existentă. Așadar, tu vei fi cufundat în Necunoscut, deoarece a dispărut întreaga dualitate și după cum era de așteptat și dualitatea dintre cunoscător și cunoscut. Când tu stai în Necunoscut, mintea ta va fi atât de liniștită încât va apărea la suprafață un tip diferit de Cunoaștere, la care cei mai mulți oameni nu sunt atenți. *Aceasta este Arta Cunoașterii în Tăcere.*

În Cunoașterea în Tăcere, în fiecare clipă, vocea din interiorul Tău, ce este mică încă, care este glasul lui

Dumnezeu, îți va spune: „Tu ești Iubitul meu și Eu sunt Iubita ta, Noi suntem Unul; la rugămintea ta, Toată Împărăția Mea este a Ta; Pentru Mine Este Cea Mai Mare Plăcere să-ți dau tot ce am. Nu te teme de această relație de iubire, îți dau Raiul pe Pământ, Sănătatea Perfectă, Puterea Mea, înțelepciunea Mea, îți dau Bucuria Mea și Te binecuvântează cu Viața Veșnică. Fac toate acestea deoarece în Realitate *EU SUNT ÎN INTERIORUL TĂU*”.

Lasă-L pe Dumnezeu să-ți trăiască Viața și lasă-L să creeze prin tine Miracole. Ca acest lucru să se întâmple, în minte fii foarte liniștit. Nu da atenție gândurilor tale, lasă-le să vină și să plece. Nu-ți face planuri la nivelul minții tale personale și dualistice. Atunci când tu ești acea Liniște, Dumnezeu se va mișca prin tine și El va lua toate deciziile.

Cunoaște numai un singur gând: „Eu și Tatăl (Dumnezeu) Una suntem. Eu nu am un alt sine decât Dumnezeu și nu am altă minte decât cea a lui Dumnezeu; Eu-ul din străfundul meu nu este un „eu personal”, ci El este Dumnezeu. Acest Eu este de asemenea orice Ființă de pe această planetă și începând din acest moment viața mea este viața lui Dumnezeu. Toate deciziile mele I le las lui Dumnezeu, Dumnezeului din Ființa mea, știind că cea mai mare plăcere a lui Dumnezeu este de a mă face fericit. Să îngăduim să fie așa și așa și este”.

Fii ÎNTREGUL!

Ø - *Boala este creată pe baza falsului sistem de credință că tu ești separat de Dumnezeu.*

Ø - *În Adevăr, Tu ești întregul, Infinitul, Ființa Eternă și Una cu Creatorul.*

Întrebare:

Sufăr de mulți ani de o puternică depresie, asociată cu senzația de a fi și de a mă simți bolnav, astfel încât am trăit de multe ori într-o constantă frică de boală și de moarte. De asemenea, nu pot să am o viață socială și nu am prieteni. Ce pot face?

Răspuns:

Dacă tu dorești cu adevărat să te vindeci, vei fi

vindecăt, și fii sigur că nu ai niciun motiv ca să vezi vreun avantaj în a fi bolnav. În clipa în care sincer tu dorești să fii vindecăt, munca ta a luat sfârșit.

Stai o clipă în liniște și spune-ți următoarele:

„Sunt un Copil al lui Dumnezeu și eu nu moștenesc boala, căci Dumnezeu nu a creat boala. Mai mult, Eu și Tatăl (Dumnezeu) suntem Una. Dumnezeu (Eu-ul din străfundul meu) este singura Putere și Lege ce există, de aceea nu poate apare nicio boală în conștiința mea și adevărata mea natura este una și aceeași cu Sănătatea Perfectă. Toate nevoile mele (sociale, fizice, spirituale) sunt întâmpinate de Dumnezeu, care se află în interiorul meu. Deoarece Dumnezeu este Ființa Mea, Singura Ființă Ce Există, în viața mea nu poate exista decât Armonie și Frumusețe, iar eu am încredere că AȘA ESTE, ȘI DECI AȘA ȘI ESTE”.

Rămâi conștient în Grația lui Dumnezeu și totul se va schimba. Este tot ce ai nevoie. NU-ți asculta simțurile sau mintea care-ți pot pretinde că nu ești Una Cu Dumnezeu, deoarece Tu Ești Una Cu Dumnezeu. Ascultă-ți numai vocea interioară, (atunci când mintea ta este liberă de toate conceptele ce te rețin în necunoscut), voce este încă slabă, dar care-ți va spune că Tu Ești Una Cu Dumnezeu și acesta este Adevărul Tău și nu există nicio altă Lege, nicio altă Putere și niciun alt Adevăr.

Lasă să plece de la tine orice alt vechi sistem de credință ce susține boala, limitarea și „separarea de Dumnezeu”. Intră în noul sistem de credință, cel în care „Eu și Tatăl (Dumnezeu) suntem Una și acest Sine sau Spirit invizibil (Dumnezeu) este Adevărata Mea Ființă”.

Rămâi în această stare și Dumnezeu va trăi Viața Ta începând din acest moment. Este tot ce tu ai nevoie. *În Numele lui Dumnezeu, Fii întregul!*

Poezia următoare, care este citată mai mult pentru inspirație, a fost scrisă de Vivekananda în 15 februarie 1895.

CÂNTECUL LIBERTĂȚII

Noua pielea a șarpelui rănit se arată.

Flacăra revarsă lumina.
Aerul deșertului răsună de chemările
Inimii lovite a furiosului leu.
Norul așterne înaintea-i puterea potopului
Când luminând își despică pieptul;
Când sufletul este tulburat în cea mai tainică
profunzime

Cei mari își dezvăluie superioritatea.
Lasă-ți ochii să-și sporească vederea, iar inima
puterea.

Prietenia este insuficientă și iubirea înșelată;
Lasă Soarta să-și trimită sutele de spaime
Și întunericul înveșmântat le va bloca drumul-Toată
natura se încruntă supărată

Strivindu-te. Așa cum știi, sufletul meu.
Tu ești divin. Mergi înainte, înainte.
Nici la dreapta, nici la stânga, ci spre țintă.
Eu nu sunt nici înger, nici om sau ceva inuman.

Nici corp, minte, niciun el sau o ea;
Cântările se opresc într-o minunată tăcere
Ca să-mi vorbească natura mea; eu sunt EL.

Înainte ca soarele, luna, pământul.
Stelele sau comentele să fie libere.

Înainte de nașterea timpului
Eu eram, eu sunt și voi fi.

Minunatul pământ, gloriosul soare.
Calma și dulcea lună, cerul smălțuit
Determină legea ce le face să funcționeze;
Acestea trăiesc în lanțuri și în lanțuri mor.
Și mintea le este mantie, irealul plasă.

Toate aruncate dar și ținute prinse.
Într-o urzeală a gândirii sunt așezate
Pământ, iad și rai, bine sau rău.

Cunoști acestea, dar sunt coaja dinafară-Spațiul și
timpul, efectul și cauza;

Eu sunt dincolo de toată simțirea, de toată gândirea
Sunt martorul Universului.
Nu doi sau mai mulți, ci numai Unul;

Deci în mine se află tot ce am.
Nu mă pot urî, nu mă pot evita pe mine însumi.
Ci numai pot iubi.
Trezindu-mă din vis se eliberează toate lanțurile.
Nu-ți fie frică! Acest mister.
Umbra mea, nu mă sperie.
Știu o dată pentru totdeauna că eu sunt EL.

Notă:

Ținând seama de limbajul poetic și oarecum arhaic în care au fost scrise aceste versuri, vă rog să fiți binevoitori față de unele eventuale inadvertențe ale traducerii.

DESPRE VISURI ȘI DINCOLO DE ELE

· - *Visurile sunt oglinzile psihicului. Visurile ne ghidează în mod treptat către Adevărul de dincolo.*

· - *Această viață, așa cum o știm noi, este un foarte lung vis în care noi am visat că suntem treji.*

Afirmația unui prieten: Încep cu premiza că toate visele vin să ne ajute, să ne arate următorul nivel și ele sunt precum șoaptele subconștientului, ce le auzim în ureche. Eu cred că toți oamenii în visele lor sunt înfățișări ale propriului lor sine. Oamenii sunt reprezentări ale acelei părți a sinelui lor, cu care se identifică ca persoană. De exemplu, de curând am visat ceva despre moartea bunicii mele. Știind ce eu cunosc despre sinele meu și unde mă aflu eu acum, simt că aceasta este o reprezentare a necesității ca „acea parte a sinelui meu, ce o identificam cu bunica mea” să moară. Bunica mea vedea numai ceea ce dorea să vadă. Era un suflet bun și o persoană filantroapă. Ea a ales să nu vadă oamenii și lucrurile așa cum erau cu adevărat. Eu pot să văd aceasta în sinele meu și cred că el se află cu adevărat în necaz și îmi împiedică progresul. Cred că am refuzat să-mi văd locul de muncă și oamenii de acolo așa cum erau cu adevărat. Simt că acest lucru s-a întâmplat și continuă să se întâmple, o grea lecție pentru mine. Sunt gata să opresc aceasta și cred că și subconștientul meu este gata să facă același lucru.

Răspuns:

Sunt în totalitate de acord. Și eu văd visele ca pe o

călăuză ce ne dezvăluie straturile minții subconștiente și aceasta permite vindecarea minții noastre individuale. Totuși, am mai observat în vise un alt element, care nu este individual, ci doar poartă semnătura Universală. El se manifestă ca spațiu și timp transcendent. Am avut vise ce au prezis cu o precizie de nezduncinat viitorul, dincolo de îndoiala de a fi doar o coincidență. Am mai avut vise ce au arătat ce urma să se întâmple în viețile unor oameni, în mințile lor și în viitor, într-un mod ce nu era în legătură cu personalitatea mea, ci au fost absolut transcendente tuturor surselor mele personale. Am mai observat că astfel de vise se manifestă numai după ce mintea subconștientă este în mod relativ vindecată, astfel încât Mintea Colectivă Universală de dedesubt poate fi etalată.

De fapt, am înțeles că noi suntem ghidați mai mult în vise decât în starea de veghe NUMAI din cauză că în timpul somnului mințile noastre sunt mai liniștite și nu sunt identificate cu gândurile. Această gândire neîncetată din starea de veghe, atașamentul față de trecut și de viitor și identificarea ulterioară cu sentimentul că obiectele cele ce ascund aceeași călăuză, ce ne-ar putea fi disponibilă în timpul stării de veghe, la fel ca și în timpul viselor. Deci, eu simt că visele curăță și filtrează impuritățile minții (ideile condiționate și preconcepute), așa că mintea poate găsi tihna ce va permite călăuzei să se extindă și să continue să lucreze în timpul stării de veghe. Atunci când aceasta se întâmplă, deosebirea dintre starea de vis și cea de veghe devine mai mică decât cea aparentă și într-un fel, ele fuzionează. (Dar din nou, punctul principal aici este acela că o minte liniștită și goală este o prerecuzită pentru orice tip de călăuzire [subconștientă sau Universală], ceea ce se întâmplă în mod natural în somn prin vise, dar s-ar putea de asemenea întâmpla destul de ușor și în starea de veghe.)

Noi mai știm că visele nu sunt limitate la nivelul subconștient, deoarece mintea individuală nu este vindecată în întregime atâta timp cât nu este unită cu Divinul („Mintea Universală”, sau „Mintea Unică.”) Prin

urmare, călăuzirea (și visele în această privință), nu este definitivă sau completă până când această vindecare nu se produce (precum în cazul „Minții Christice”). Psihologia tradițională lucrează de asemenea cu visele, ca parte a metodei psihoterapeutice și încearcă să stabilească o „sănătate a ego-ului”. Totuși, aceasta este o contradicție în termeni. Sinele separat (sau ego-ul-bazat pe sine) nu poate fi niciodată însănătoșit, datorită faptului că baza sa este credința în separare, limitare și moarte. Urmarea identificării cu un astfel de sine limitat, conduce spre căutarea Iubirii (care atunci când vine din afară va fi întotdeauna condiționată și nesatisfăcătoare), având dorințe, fiind subiectul fricii, al neliniștii și stresului, creând așadar mediul prielnic bolii.

Prin urmare, eu cred că visele prezintă și instrumentele care vor permite să ne înțelegem adevărata noastră Natură nu cine credem noi că suntem, ci să experimentăm Cine suntem Noi Cu Adevărat: ceea ce nu este cu nimic mai puțin decât „Divinul”. În acest sens, visele ne călăuzesc spre Conectarea, Unitatea și Viața eternă, de unde ego-ul din starea de veghe ne-a împins spre separare, suferință și moarte.

Foarte mulți ani am lucrat la interpretarea viselor, pentru a înțelege starea minții mele personale și apoi pentru a avea pătrunderea psihologică în interiorul Adevăratului și Transcendentalului meu Sine. Am înțeles că există numai o Singură Minte și o Singură Inimă și atunci când tu ești în acel spațiu în interiorul tău, și eu sunt în acel spațiu în interiorul meu și există numai Un Singur Noi. Precum reflectarea unei oglinzi, Spiritul din mine recunoaște același Spirit din Tine, și cu adevărat există numai UN SINGUR Adevăr/Sine, care este atât tu, eu, cât și întregul Univers.

Modul în care eu văd acum visele este dincolo de orice nevoie de interpretare a lor. Cu toate acestea, atunci când spun aceasta, nu vreau să las impresia că am descoperit ceva greșit, referitor la interpretarea lor. În plus, există 2 puncte foarte importante de atins:

1. Mintea noastră individuală, când devine „cel ce interpretează” visele, are o probabilitate mai mare în a greși; aceasta se datorează faptului că mintea individuală are o perspectivă foarte limitată asupra Realității. Prin urmare, este întotdeauna mai bine să cedăm interpretarea viselor Ghidului Interior (Spirit, Dumnezeu sau Mintea Unică), care vede lucrurile dintr-o perspectivă infinit de largă și poate dezvălui Adevărul nelimitat. Pe deasupra, în clipa în care cineva devine „interpretul” visului său, această persoană s-a pus în spatele subiectului/obiectului dualității și așadar, în mod aparent s-a limitat. De curând, am încetat în mod intenționat să-mi mai interpretez visele, cu efort, și în loc i-am cerut Spiritului înțelesul, asociindu-i Călăuzirea pentru a-mi fi dezvăluit în timpul stării de veghe. Aș putea spune: „dragul meu Ghid, ce înseamnă cu adevărat acest vis?” și apoi face legătura cu întreaga mea preocupare referitoare la aceasta. Acest tip de cedare în orice aspect al Vieții noastre (chiar în facerea planurilor pentru viitor, sau în alegerea uneia dintre diversele căi) este alinierea cu Adevărul final, totul este sub Controlul Divin și în Ordinea Divină și planurile sau acțiunile „personale” au numai rezultate foarte limitate. Această lungă alergare ne conduce spre recunoașterea și integrarea noastră în Sinele nostru Universal-Divinul nostru sau natura Christică.

2. Am mai înțeles că visele nu numai ne ghidează către stările psihologice și spre evenimentele fizice din timpul stării de veghe, ci și (poate chiar mult mai important) ne spun că ceea ce denumim noi stare de veghe este parte a unui Mare Vis. În acest Vis Cosmic, noi am visat că suntem treji. Să numim aceasta „visul trăit”, pentru a diferenția această stare de cea comună, „visul din somn”. Ca într-un vis din somn, la fel este și în acest vis trăit, tot ceea ce vedem în jurul nostru (toate întâmplările, oamenii) sunt creații, proiecții și reflectări ale Minții noastre. Fizica Cuantică a ajuns la aceeași concluzie surprinzătoare, dar mulți oameni de știință ezită încă să admită aceasta. Deci, Universul-așa cum îl percepem noi, cu toți oamenii și cu toate

evenimentele din El-este propria noastră Creație, Creația Minții noastre; și singurul mod de a schimba ceva în afară (proiecția) este posibil prin schimbarea conținutului minții noastre, care este proiectorul. Acum, cineva poate spune, „dar cum ar putea fi posibil să fie propria mea Creație, nu vedem că afară există aceleași lucruri?” răspunsul la aceasta este da; există suprapuneri între Universul tău și al meu, însă nu din cauză că Universul are în afară o realitate obiectivă, ci numai din cauza esenței (de dedesubtul tuturor lucrurilor duale) noi împărțim aceeași Minte, Mintea Unică-sau Mintea Divină. Cu alte cuvinte, Universul apare a un vis în Mintea noastră Adevărată, în care noi ne-am identificat în mod greșit cu un caracter (corpul), și am uitat adevărata noastră natură, aceea că noi suntem Creatorul Universului nostru și că Noi suntem Unul.

Atunci când recunoaștem aceasta, am și început să vedem lucrurile prin ochii Divinului (Dumnezeu) și noi recunoaștem că orice este „în afară” este propria noastră reflectare și noi recunoaștem imediat Creația noastră. Implicarea acesteia este „Iubirea Divină” dezvăluindu-ni-se pe sine ca fiind noi. În această iubire, care este cu adevărat iubire Adevărată ce există, Eu sunt Tu, și întregul Univers este corpul meu. Toate acestea pot fi experimentate dincolo de nevoia de effort a cuiva. În mod precis, aceasta este puterea Adevărului: capacitatea de a se dezvălui pe Sine, în mod spontan și fără niciun efort.

Ne putem destinde știind că toate visele conduc în cele din urmă la Trezirea noastră din ele; și Viața, așa cum o știm noi nu este o excepție a acestei reguli, ci doar un alt vis din care, de asemenea, noi ne vom trezi. Această trezire se produce acum și aici.

Așa că întrebarea pe care o punem este „cine este cel care visează acest vis trăit, pe care-l numim Univers?” Cred că aceasta este cea mai importantă întrebare despre vise. Cu alte cuvinte, „cine este ultimul visător al viselor, care visează, de asemenea, pe visătorii tuturor viselor?” Niciun răspuns intelectual nu ne va satisface, cu excepția

Răspunsului trăit, în care Viața noastră va deveni Răspunsul.

Afirmație:

Am numeroase „case” în vise. Cred că aceste case din visele mele mă reprezintă pe mine în diferite stadii. Probabil am una pe lună, depinzând de forma în care sunt. Am visat case de cărămidă și case de lemn. Am visat fundații ce se prăbușeau, dușumele ce se despicau. Recent, visele sunt despre case vechi, cu dulapuri și closete îmbâcsite. Întotdeauna văd dormitorul și mă interesează să privesc pe fereastră. Mă scol cu un sentiment nostalgic, dorind să petrec mai mult timp în casă.

Răspuns:

Este minunat și semnificația este profundă și foarte nobilă. Sunt în întregime de acord, „casele” reprezintă diferite stadii ale stării psihologice; pe deasupra, tu poate ai observat că ele indică și evoluția spirituală a unei persoane. Casa particulară din vis este simbolică pentru locul unde „noi” locuim la un moment dat, cu alte cuvinte, cu ce ne identificăm noi în primul rând. (Uneori, chiar poate apărea o mașină în locul casei, dar se referă la același lucru.)

Interpretarea următoare mi-a fost revelată atunci când am cercetat semnificația caselor în vise, prin Călăuzirea Spiritului. Totuși sunt conștient că astfel de interpretări sunt specifice unui individ, unui timp, unei stări și ar putea varia de la persoană la persoană. Decât să aderăm la o semnificație specifică, este cel mai bine întotdeauna să ne întrebăm Ghidul nostru interior, pentru că interpretarea corespunzătoare ne este cea mai relevantă la acel moment.

Atunci când casa este relativ nouă, există un sentiment de separare de restul Universului și așadar există o puternică asociere cu corpul; ea mai semnifică că ego-ul este în schimbare și acțiunile noastre sunt cele mai multe mecanice, dictate de condiționările noastre trecute. Într-un astfel de cadru, există o cantitate minimă de libertate sau deloc. Casa nu ne va da un sentiment plăcut

și chiar dacă noi putem fi în interiorul ei, va exista un disconfort, o boală asociată cu casă, care ne va putea sili să ieșim afară, însă... toate eforturile sunt sortite să nu izbutească. Acest tip de casă este închisoarea noastră mentală, o manifestare a vechilor și falselor noastre sisteme de credință care ne-au băgat în închisoare, într-o situație fără scăpare. Casa poate „să se prăbușească sau scindeze”, dar este practic fără scăpare. Este fără scăpare deoarece fundația sa, la fel ca și întreaga casă este pur fictivă și imaginată. Această locuință reprezintă tipul gândurile ireale, pe care noi le considerăm reale. Atunci acționăm pe baza acestei false premise și ne luptăm cu gândurile sau încercăm să le îndepărtăm. Dar ele erau ireale de la început. Deci orice efort pentru a le demola, face numai să ne întărească punctul nostru de plecare-sistemul inițial de credință-și le face și mai puternice. Este exact precum ne-am lupta cu un șarpe, cu o funie, pe un nisip mișcător. Toate eforturile vor înrăutăți numai lucrurile. Singura cale spre libertate din acest tip de supunere este de a o vedea pentru ceea ce este: o iluzie, un fals sistem de credință și SA DEVENIM CONȘTIENȚI de ea fără analize suplimentare, fără implicarea gândirii personale. Această iluzie este în mod precis ego-ul ce ne spune că noi suntem o entitate separată (corpul sau sufletul), și cu părere de rău, noi credem în aceasta de mult timp. În momentul în care ego-ul este văzut ca ceea ce este-o iluzie căreia noi îi dăm putere-el dispare din Universul nostru pentru totdeauna. Ceea ce nu câtuși de puțin necesar, nu poate rămâne.

Aruncând o privire spre Adevărul Existenței noastre, atunci când Conștiința noastră este modificată, aceasta începe să se extindă. Casele din visele noastre pot acum să ne pară foarte vechi și uneori chiar străvechi. Și în ciuda acestui fapt, noi vom avea un sentiment de ușoară bunăstare, un sentiment „de a fi acasă”, pentru prima dată. Putem începe să privim pe geam, deoarece este așa de multă Lumină-promisiunea adevăratei noastre Libertăți... Aceste case sunt foarte vechi, deoarece ele ne

indică Adevărata noastră Natură din afara timpului, nemurirea Ființei noastreși măreția Esenței noastre. Am dori, în mod natural, să petrecem mai mult timp în dormitor, deoarece acolo este locul unde mintea este liniștită, și în acea tăcere, noi experimentăm adânc Adevărul Unității și Completitudinea. Aceasta este promisiunea păcii absolute și a fericirii de care ne era dor de la nașterea noastră fizică, dar noi am căutat-o în locuri greșite: mai degrabă în exterior decât în interior în apropierea Inimii noastre spirituale. Odată ce am înțeles acest lucru, cine mai dorește să meargă aiurea! Aceasta explică de ce ne-am simți atât de nostalgic față de această supunere, chiar în timpul stării de veghe.

Mințile noastre sunt încă active, cu gânduri, dar aceasta nu mai impune mult timp un impediment Păcii noastre, așa cum o așteptăm noi în Inima Ființei Universale. Inima Noastră, plină de Iubirea Divină, este acum în prim plan, înlocuind ceea ce era înainte-gândirea minții-ce se retrage în mod inevitabil în mediu (reprezentat de „closetele îmbâcsite” din vis). Acest closet al gândurilor așadar și-a pierdut puterea de a ne înrobi în închisoarea mentală creată de ego.

La acest punct, există poate numai un singur vis ce ne așteaptă să ne trezim din toate visele-dormite sau trăite. Noi putem visa că ne aflăm într-o casă veche și pe deasupra există o afinitate cu totul din jurul nostru, într-un așa grad încât noi am putea simți că nu suntem numai persoana din casă, ci de asemenea, noi suntem casa și tot ceea ce ne înconjoară. În afara unei bănuieli de moment, noi înțelegem „Cine suntem Noi Cu Adevărat” astfel că mintea noastră fuzionează cu mintea lui Dumnezeu, așadar redându-ne adevărata noastră natură. Noi recunoaștem și ne reamintim Veșnicia noastră; toate fricile, insecuritățile și credința în moarte ne părăsesc o dată pentru totdeauna. Stările noastre de trezire distinctă, anterioară, de visarea și de somn devin amestecate și granițele ce le diferențiau acum nu mai sunt de găsit, așa că ele sunt toate pierdute într-o continuă și eternă stare a Trezirii. Viața noastră este

acum o sărbătoare prin care Dumnezeu își extinde Infinita Sa Creativitate. Acesta este sfârșitul tuturor viselor.

A înțelege Natura noastră este cel mai înalt și adevărat serviciu pe care ni-l facem nouă înșine și întregii Umanități, deoarece atunci când noi suntem treziți, întreaga Lume se trezește odată cu noi. De aici înainte, noi, cu bună știință, trăim de pe poziția că noi nu suntem limitați de corp sau de sufletul individual, ci noi suntem Una cu Unul (Adevărul fără nume) unde nu există niciun altul.

În Iubire Divină.

DESPRE REÎNCARNARE

Evoluția sufletului: reîncarnarea (ciclul naștere-moarte-renaștere)

Trezirea La Viața Eternă de dincolo de moarte și de naștere

Întrebare:

Eu, în mod rațional și uneori intuitiv-înțeleg conectarea tuturor lucrurilor în Unitate, ca O Singură Sursă sau un Singur Spirit, dar eu cred și în reîncarnare. Cum pot împaca aceste două concepte opuse?

Răspuns:

Tu chiar nu trebuie să abandonezi niciun concept, atâta timp cât îl găsești folositor în investigația pe care o faci asupra naturii Adevărului, precum și pentru menținerea ta în pace și fericire. Totuși, faptul că tu găsești ambele concepte contradictorii este o călăuzire ascunsă și foarte utilă, ce se naște din Inima Ta, cerându-ți să recunoști că Unul este Adevărul și că acela pare a fi Adevărul. Numai acest tip de chestionare sinceră, precum și o conștiințioasă putere de discernământ vor îndepărta conflictul din mintea ta, lăsând locul Păcii și Armoniei.

Conceptele de „reîncarnare (re-naștere)” contrare „Unității Vieții Eterne” pot fi metaforic asemănați cu „culoarea cerului” ce se opune „moleculelor de aer ce alcătuiesc cerul”. Primul concept apare numai unui observator separat de ceea ce este observat, pe când al doilea concept este doar „ce este”-o realitate,

independentă de orice observație. Cerul, uneori pare a fi albastru, alteori roșu și alte ori întunecat-aparența sa se schimbă continuu în timp, chiar dacă substanța din care este alcătuit nu o face. Aceeași idee se aplică reîncarnării, care nu este altceva decât aparența unui vis cosmic sau temporal, manifestarea încă limitată a Vieții Eterne Nelimitate, ce nu cunoaște timp, naștere, moarte sau renaștere. Prin urmare, conceptul, chiar și experiența reîncarnării, nu sunt altceva decât în mod dual adevăruri relative ale Adevărului Absolut, care este însăși Sursa a tot ceea ce există-calea immanentă, transcendentală în același timp. Totuși, deoarece acest fapt nu poate fi întotdeauna clar sau simplu pentru mințile noastre, este nimerită o investigație suplimentară în interiorul naturii reîncarnării.

Nu poate fi negat că reîncarnarea a fost experimentată de unii sau chiar poate de mulți oameni, dar cea mai importantă este contra-întrebarea pe care o punem „cine este acolo pentru a se reÎN - carna?” În primul rând trebuie să răspundem la această întrebare. Mai mult, pentru a răspunde la ea, trebuie să răspundem la întrebarea „cine ÎNcarnează?”

Când există o identificare cu corpul, simțim ca și cum avem o minte personală sau un suflet și că sufletul nostru „s-a încarnat” (s-a manifestat) în „carne” - sau în corp. Prin urmare, sentimentul nostru este acela că atunci când corpul moare, sufletul părăsește corpul și se încarnează în alt corp, așadar dându-se naștere conceptului de reîncarnare sau re-naștere.

Acest lucru a fost cu siguranță experimentat, dar el este la fel de real ca orice altă experiență din domeniul manifestărilor fizice. Înainte de toate, el are o componentă în timp, care este nașterea, moartea, după moarte, renașterea etc... Prin urmare, ea este o parte a acestui vis trăit, viața obișnuită pe care noi o cunoaștem. Prin reîncarnare „se desfășoară” și experiențe asociate sufletului nostru, care se apropie de acel Adevăr, indiferent cum El este perceput a fi. Chiar există încă un sentiment al separării-o identificare cu un suflet separat care a devenit

- într-un mod paradoxal nemuritor.

Totuși, aici înțelegerea este că „reîncarnarea” este pur și simplu imaginația dornică și proiecția iluzorie a ego-ului (mintea separată), care disprețuiește corpul muritor și reclamă nemurirea prin sufletul separat, iar în acest fel își asigură propria separare, încă o existență contrafăcută pentru o perioadă indefinită de timp. Reîncarnarea este un concept folositor, însă în ultimă instanță trebuie să se renunțe la el, pentru a realiza Sinele. Adevăratul Sine nu moare; El nu s-a născut niciodată și cu siguranță nu va fi renăscut. Chiar când acest lucru este simțit intuitiv, înțelegem că acesta nu este sufletul (sau mintea) care se încarnează prin sălășluirea în corp, ci chiar opusul, corpul se naște și viețuiește în minte, care ea însăși se naște în Conștiința Cosmică Impersonală (Sinele). Cu alte cuvinte, sufletul nu părăsește corpul, ci corpul părăsește sufletul și Sinele. Sufletul, pe de altă parte, nu a fost niciodată separat de Sine (Sursa sau Dumnezeu) cu excepția unui sistem fals de credință, care poate fi corectat, conducându-ne la experiența Unității-sau Iluminării-dincolo de timp și spațiu. Pe deasupra, Sinele este deja perfect și prin urmare nu are nevoie de evoluție sau de reîncarnare.

Înțelegem că răspunsul la originala noastră investigație este dezvăluit, „nimeni nu te încarnează și nimeni nu se reîncarnează, pentru că tot ceea ce există este Sinele impersonal și orice altceva este o aparență a acestui Sine, în domeniul spațiu-timp (sau vis), care este atât Sursa cât și aparențele nonduale”.

Conceptul de Reîncarnare se naște numai atunci când ne identificăm cu „ceea ce gândim noi că suntem”-o entitate separată, iluzorie; același concept este anihilat atunci când ne înțelegem Adevărata noastră Identitate.

Odată cu această înțelegere, noi nu negăm reîncarnarea, dar o integrăm într-o înaltă Realitate, care este dincolo de viață, de moarte și de reîncarnare. De fapt, Realitatea este Viața însăși-singura diferență este aceasta: Ea nu s-a născut niciodată nici nu va muri vreodată-Ea este Eternă.

Înaintea unei astfel de realizări sau treziri, reîncarnarea poate fi experimentată, atâta vreme cât totul este conectat dincolo de timp și spațiu. Dar după trezire, noi vedem limpede că există numai Unul și nu există niciun altul; timpul, spațiul, evoluția și reîncarnarea sunt doar iluzii-părți dintr-o realitate vis, pe care Unul o creează în Sine însuși, în căutarea de a se cunoaște pe Sine și de a-și vedea Infinita Sa Creativitate și Splendoare.

Așa cum imaginea feței tale din oglindă nu este separată de fața ta, așa și acest vis (Universul, așa cum îl cunoaștem noi) nu este separat de Sine, care visează la el. Urmarea acestui fapt este cu adevărat frumoasă: se poate experimenta reîncarnarea la un nivel, chiar la un nivel mai profund, există cunoașterea că Unul (cel ce noi cu adevărat suntem) este Nemuritor, se știe că nu există separare și încă de pe acum El este evoluat și perfect.

Întrebare:

Aceasta nu explică încă cum „reîncarnarea” este cu toate acestea experimentată, împreună cu faptul că viața unei persoane se poate întinde peste multe vieți și clipa sa prezentă poate fi încă sub influența ultimei vieți trăite.

Răspuns:

Da! Reîncarnarea este acolo (pare să existe) din cauza non-localizării minții, care te conectează înainte și înapoi în timp, precum telepatia, care te conectează cu alții în spațiu. Dar ceea ce este stresant aici este că, a cerceta aceasta mai departe nu îți va aduce pacea și fericirea permanentă. Deci, care este motivul tău...? Tu ai nevoie să te demaști pe tine însuși. Fie tu continui să urmărești aceasta și rămâi înțepenit în tărâmul visului, fie tu spui „destul cu visatul și efemerul; tot ceea ce doresc este să mă trezesc la Adevăr, unde nu mai există nici separare, nici suferință, unde eu sunt în lume, dar nu al lumii, și unde toate imperfecțiunile sunt absorbite în Acela ce este inerent deja perfect”.

Tu, fie trăiești într-un vis cu dualitatea, ce include fericirea și nefericirea, plăcerea și suferința, sau tu te trezești la Fericirea și Pacea Nonduală. Dar punctul critic

este acela că tu nu te poți trezi atâta timp cât tu încerci să-ți fixezi visul, sau tu îi cercetezi părțile: precum este origine reîncarnării. Fiind interesat de vis, asta te menține de asemenea în vis.

Trezirea se petrece numai atunci când vechile concepte și experiențele duale, ce sunt bazate pe o entitate separată, au capitulat în întregime în fața Sinelui Nemuritor și Nondual care Inerent Tu Ești. Alegerea este a Ta. Această alegere este Libertatea ta!

CREIER, MINTE ȘI DUMNEZEU

- Mintea depășește creierul
- Există o Singură Minte, care este Adevărata noastră

Ființă

Întrebare:

Un prieten m-a întrebat: „Dacă cineva vorbește despre fizică, spiritualitate, știință, sau despre orice altceva... însă nu poate introduce creierul într-un tablou și nu poate nici să explice detaliat relația dintre Dumnezeu, Om și Creier, așadar se pierde o mulțime de lucruri. Dacă cineva poate explica relația ce există între creier, Dumnezeu și energie, atunci acesta va fi începutul adevăratei „spiritualități și științe” ce vor lucra împreună în viitor. Cum crezi tu că ar putea fi această relație? Atâta vreme cât tu ai studiat despre creier, poate ne poți împărtăși opinia ta.

Tran Truong

Răspuns:

Aceasta este o întrebare minunată și un subiect de discuție excelent. Acopăr în profunzime legătura dintre creier și Dumnezeu în cartea mea viitoare. Aici voi prezenta un scurt eseu:

Un alt cuvânt pentru „Dumnezeu” în concordanță cu înțelegerea mea - este „Conștiința Universală, Impersonală” sau „Mintea Unică”. Universul apare ca un vis în această Minte Unică, sau în Mintea lui Dumnezeu, sau în interiorul lui „Dumnezeu”. Universul însuși nu are substanță, ci numai „pare” să existe. Cu alte cuvinte, el împrumută realitatea sa aparentă de la Substanța

esențială-Dumnezeu. De altfel, este important să înțelegem că Universul nu poate exista fără această Minte Unică și nici nu există separat de Ea. Această constatare este foarte potrivită cu cele mai recente și surprinzătoare descoperiri din Mecanica Cuantică. De aici încolo mă voi referi la Univers ca la „visul trăit”.

În acest vis trăit, Mintea Unică (Dumnezeu) imaginează dualitatea astfel încât Ea își poate „în mod obiectiv” cunoaște „părțile sale”. (Nu trebuie uitat că „părțile” sau „obiectele” nu există, ele par numai să existe.) „Creierul” este principalul instrument pentru ca această cunoaștere obiectivă să poată avea loc. El s-a dezvoltat într-un timp iluzoriu și a devenit un sistem foarte complex, care folosește miliarde de celule (neuroni) ce lucrează cu toate în paralel și astfel conduce spre un fenomen de urgență-cunoscut ca „simțire”, cu alte cuvinte: „mecanismul perceptiv și cognitiv”. Aici, punctul important este acela că Mintea Unică, prin identificarea ei cu o aparență, și-a imaginat (acesta este creierul) că Ea însăși poate acum să se facă a crede că este o „entitate separată” ce trăiește într-o realitate obiectivă, care nu este nimic altceva decât „viața așa cum o cunoaștem noi”.

În rezumat, „creierul” este o unealtă cu care „Mintea Unică” poate experimenta „separarea” și „dualitatea”, care nu există în realitate și hotărât lucru, Mintea nu a existat înaintea creierului.

Totuși creierul este doar o „replică” a Minții Unice, foarte simplă și mică. Deși complex, creierul este cu toate acestea limitat de funcționarea sa mecanică. El este doar un mecanism reactiv, care reacționează în conformitate cu factorii săi genetici și cu condiționările sale; singura sa sursă de cunoaștere este „memoria”, așa că el trăiește în trecut și proiectează această cunoaștere într-un „viitor” imaginat, pentru a-și asigura existența sa separată. Creierul există în timp, dar nu poate depăși timpul. Chiar dacă am putea folosi creierul nostru 100%, cunoașterea noastră ar fi încă limitată-și în special de trecut. Creierul, în mod absolut, nu are acces în interiorul clipei și nici în

viitor. Orice el percepe, este perceput cu o întârziere în timp-nu are importanță cât este aceasta de subtilă și este subiectul condiționării și manipulării sale ulterioare, care mai departe îi va întuneca percepția. Un lucru pe care creierul nu-l știe-și niciodată nu-l va ști-este „momentul prezent din afara timpului”, care include și transcende în întregime timpul. Gândurile noastre obișnuite și duale par să apară din creier. Aceste gânduri ne conduc spre senzația trăirii în spațiu și timp și astfel apare iluzia separării.

Mintea Unică, pe de o parte, este dincolo de spațiu și timp. Prin identificarea cu mecanismul limitat (creierul) pe care Ea l-a creat, Ea experimentează de asemenea sentimentul existenței separate-liberul arbitru personal, care este trucul fundamental (hai să-i spunem așa) al lui Dumnezeu, care îi dă acestui vis trăit senzația de realitate. Totuși, în starea sa pură și naturală-o stare neidentificată-Mintea Unică este un întreg indivizibil, care nu cunoaște separare. Toate gândurile intuitive, precum gândirea creativă, telepatia, clarvederea, precogniția și înțelepciunea despre Adevărata noastră Identitate, vin direct din această Minte Unică și ne întorc spre Unitatea ființei. Gândurile intuitive nu au nimic de a face cu creierul-ele apar în Minte. Plecând de la poziția „pământului”, soarele pare să se rotească în jurul pământului, la fel, din punctul de vedere al creierului, pare că Mintea se naște în creier... Adevărul este exact contrar! Mintea este primordială-atotcuprinzătoare-dincolo de spațiu și timp și este Sursa tuturor gândurilor intuitive, care ne conduc înapoi spre sursa noastră-Sinele nostru-Dumnezeu. Aceste gânduri sunt miezul tuturor descoperiri științifice și ale inspirației din artă. Creierul, pe de altă parte, este secunda-apare în Minte și lucrează în spațiu și timp; și este sursa aparentă a tuturor gândurilor duale-un mecanism reactiv ce ne conduce spre „separare” și „dualitate”.

Din afirmațiile de mai sus, poate părea că vrem să negăm rolul creierului și să-l judecăm ca fiind „rău”.

Hotărât lucru, NU este cazul. Creierul are un rol foarte important, așa că acest vis dual (sau viața așa cum noi o cunoaștem) poate merge înainte, deci Mintea Unică sau Dumnezeu poate avea „experiențe duale”, care cer în mod natural un „experimentator”: „creierul”. Totuși, creierul trebuie să fie văzut așa cum este: „o mică - chiar foarte mică-replică a Minții Universale Unice, sau a reprezentării spațio-temporare a Creatorului din afara timpului-Dumnezeu. Creierul este fizic, în timp ce Mintea nu. Atât creierul cât și Dumnezeu împart natura creativă, dar diferența fundamentală este aparenta creativitate limitată a creierului este o reflectare a Creativității Nelimitate a Sursei sale-Dumnezeu. Odată recunoscută, îmbrățișată și integrată aceasta, oricine poate depăși creierul, ba chiar poate înțelege că de fapt creierul este depășit înainte de a se naște.

El este depășit de Mintea Unică-care este Adevărata noastră Natură, Adevăratul nostru Sine. În această Minte Cosmică nu există nici separare, nici concepte și nici „alții”. Aspectele sale sunt „Iubirea Divină”, „Adevărata Libertate”, „Ființa”, „Eternul Acum” și „Fericirea”, toate luând naștere din Unicitatea și Completitudinea Sa.

„Energia Universală” care induce „vindecări miraculoase” ale corpului, este un alt aspect-identical „gândurilor intuitive”. Ambele apar din această Minte Cosmică și ambele corespund „vibrațiilor înalte”. Gândurile intuitive care intră în minte sunt văzute în efectele lor obiective ca „Energia Universală ce intră în corp”. Ele sunt unul și același lucru. Așadar, Energia Universală (sau chi) este un alt aspect al lui „Dumnezeu”, ambii fiind omniprezenți. Mai mult, Vindecarea finală este vindecarea corpului și vindecarea minții, depășirea creierului prin recunoașterea adevăratei noastre Minți, deci Unirea noastră cu Adevărata noastră Identitate-calea noastră înapoi spre Sursa Energiei Universale, Sursa gândurilor intuitive-Sinele nostru-Dumnezeu. Aceasta este Trezirea finală sau Iluminarea.

În sfârșit, înaintea acestei treziri, simțim că noi

gândim cu creierul; după trezire, înțelegem că sursa gândurilor nu este creierul limitat, ci Mintea Unică Nelimitată-Mintea lui Dumnezeu.

Sper că prin tot ceea ce am spus, s-a făcut puțină Lumină în acest subiect.

VINDECAREA LA TOATE NIVELELE

- - Vindecarea corpului, minții și spiritului
- - Energia Universală și Vindecarea Finală (Integritatea)

Nu cu mult timp înainte, ne-a fost dezvăluit faptul că corpul uman este mai cu seamă un „CORP DE ENERGIE”- un minunat câmp de vibrații, ce are numai o „aparență fizică”. Prin urmare, s-a dat un sens vindecării sale cu ENERGIA UNIVERSALĂ (chi sau prana), pentru a-i aproviziona din nou sursa sa vitală și a-l ajuta să îndepărteze boala simptomatică.

Totuși, apoi ne-a fost revelat că vindecarea nu era nici completă, nici permanentă, din cauza faptului că „energia corpului este o proiecție a MINȚII” și corpul de energie NU ar putea fi permanent vindecat, DACĂ proiecția-mintea-nu este vindecată.

Această înțelegere ne-a dus spre căutarea SPIRITUALĂ, care are o multitudine de practici și căi ce ținesc să vindece mintea de „sentimentul separării”, ducând-o spre Completitudine, sau de „mintea individuală”, ducând-o spre „Unica Minte Universală”. Toate aceste practici spirituale presupun că mintea individuală poate să se vindece pe sine printr-o tehnică, meditație, cale sau practică corectă.

În mod ironic, această căutare este de asemenea destinată să ajungă la un FINAL-MORT, atunci când s-a înțeles că „separarea” nu poate niciodată să se nimicească în întregime pe sine, deoarece toate eforturile sale-legate de sentimentul de „creator personal” - nu fac altceva decât să-i întărească propria separare cu încă un pas, sfidând astfel scopul original, pus înainte.

La acest punct, mintea individuală realizează propria sa „neajutorare”. Ea înțelege că „nu există nicăieri unde să

meargă și nimic ceea ce să facă". Într-o încercare suicidă de a renunța la propriile sale eforturi, la propriile sale căutări, la propria sa identitate, ea CAPITULEAZĂ... și ajunge într-un IMPAS!

În acest impas are loc ceva minunat, ceva așa de EXTRAORDINAR și chiar foarte natural; deci SFÂNT, chiar încă foarte Real...

Mintea Unică Universală, care întotdeauna a fost acolo, care a fost întotdeauna Adevăratul nostru Sine, Se dezvăluie în afara Acestei TĂCERI MAGICI; și Unul realizează că nu a existat NICIODATĂ separație, ego, suferință sau căutare, exceptând o stare imaginată, iluzorie, asemănătoare visului.

Această revelație umple Inima Unică cu o imensă recunoștință, astfel încât Unul realizează „Tu ești deja CEEA CE cauți”.

Acesta este sfârșitul căutării și al suferinței, Nașterea TREZIRII la Natura Noastră Divină: Mintea Unică, Pura Conștiință, „Eu sunt” Prezența, Dumnezeu sau pur și simplu „Adevărul Fără Nume, care ia toate numele și formele”.

De aici încolo, toate proiecțiile-corpurile, percepțiile ale acestei Minți Complete SUNT VINDECATE instantaneu; și Viața devine Sărbătoarea Noastră Eternă, ce nu are sfârșit, și Iubire este numele Jocului, ce nu are condiții...

În Această Splendoare Singur...

Eu sunt Tu.

CERCETAREA ÎN INTERIORUL SUBIECTULUI

Pentru a respecta intimitatea, s-a omis numele persoanei ce a pus întrebările. Unele răspunsuri pot părea uluitoare, dar aceasta este era în care tocmai am intrat; asta este, până când vechile noastre sisteme de credință pe care le-am întreținut de vreo 30 milioane de ani sunt înlocuite de unele noi și corecte. Trezirea este întotdeauna bruscă, spontană și nu ia niciun timp. Deoarece Sursa sa este Sinele fără timp, Ea are puterea să răstoarne și să vindece vederile greșite ce au durat de veacuri... într-o

clipă. Iată cât de puternic TU EȘTI.

Întrebare: Dacă adevărata noastră Minte este Una Singură, Completă și Universală, așa cum ai descris-o în text, de ce există așa de multă suferință în lume?

Răspuns: Toată suferința din lume este numai o proiecție a suferinței interioare, pe care noi o simțim în interiorul nostru. În mod asemănător, toată separarea pe care o vedem și o descoperim în afară, în lume, este o proiecție a sentimentului de separare pe care noi îl simțim în interiorul nostru în mințile noastre.

Prin urmare, în primul rând trebuie să înțelegem că nu există nicio separare sau suferință „în afară”, diferită de cea pe care noi o simțim în mințile noastre. Orice tu vezi, percepi, este propria ta creație, proiecție și reflectare. Toate evenimentele/oamenii cărora tu le faci față și îi atragi, i-ai creat inconștient în interiorul minții tale.

În mod paradoxal, mintea nu poate să înțeleagă ușor asta. În primul rând deoarece ea se identifică cu un sistem de gândire sigur bazat pe separare, se prăbușește în acest sistem de gândire și devine conștientă numai de gândurile/percepțiile proiectate, pe care le percepe acum ca fiind lumea de afară și consideră apoi această lume ca fiind reală.

Chiar și fizicienii moderni au ajuns la concluzia că lumea nu este nimic altceva decât un set de „vibrații mentale”. Lumea se naște în mintea ta și ea oglindește conținutul minții tale. Atât mintea individuală, cât și lumea pe care o proiectează, nu sunt reale și ele încetează să existe în somnul profund. Baza lor comună-Sinele, Mintea Unică-este singura Realitate.

Mintea Unică Completă nu vede și nici nu găsește nicio suferință, pentru că toate reflectările Sale sunt complete și orice lucru pe care Ea îl creează, poartă propria sa semnătură: Completitudine, Sănătate, Viață Eternă și Fericire. Oriunde privește, Ea. Se vede pe Sine sub toate formele și acțiunile. NU NUMAI nu percepe suferința și separarea, dar suferința nu are niciodată loc în

Împărăția Sa.

Tu ești acel ce crede că este separat și apoi visezi o lume bazată pe sistemul tău de credință, care reflectă separarea, limitarea, suferința și moartea și apoi iei lumea visată-care nu este nimic altceva decât o creație mentală-ca fiind reală. Minte face asta doar ca să-și justifice falsul său sentiment de separare, astfel căzând în capcana ego-ului

În realitate, lumea, ego-ul, separarea, suferința și moartea nu există; ele doar par să existe, precum mirajul apei într-un deșert. Eternul Sine, Pura Conștiență este tot ceea ce există și Noi suntem Aceasta. Pe măsură ce tu te trezești la Adevăratul Tău Sine, Lumea Ta (conținutul visului tău trăit) se va schimba odată cu Tine. Acesta este cel mai bun ajutor, cel mai înalt serviciu pe care cineva îl poate face întregului Univers. *„Cunoaște-te pe Tine însuși”*.

Întrebare: Cum poate această lume să fie numai o creație de vis a minții mele, când există mulți alții care văd și percep aceleași evenimente ca și mine? Ei acceptă aceleași suferințe și limitări. Dacă un copil moare de cancer, tu spui că eu i-am creat boala?

Răspuns: „Alții” ce par să împărtășească aceleași evenimente cu tine, sunt de asemenea creațiile visului. Ei toți împărtășesc același sentiment de separare, aceleași sisteme de credințe ca și tine și astfel ei acceptă evenimentele proiectate, bazate pe suferință, moarte etc... Această suprapunere este acolo pentru că există numai o Minte Unică; în plus, a-i vedea pe alții separați, încă în acord (în uniune) cu unele entități/evenimente exterioare, se naște o altă capcană a ego-ului, care tocmai întărește maya (iluzia) lumii și a acțiunii sale în ciuda faptului că nu există nicio realitate obiectivă. Tot ceea ce este numit „realitate obiectivă” este de fapt o aparență în minte.

Pe deasupra, există de asemenea „alții” pe care tu i-ai creat inconștient, care reflectă mintea ta intuitivă. Acești oameni joacă rolul învățătorului tău, al ghidului tău. Ei îți indică Adevărul, Lumina-Propria Ta Lumină.

Cu toate acestea, noi trebuie să ne aducem aminte că

toate rolurile sunt jucate de Mintea Unică singură (Sinele sau Dumnezeu). Atunci când Tu înțelegi asta, Tu de asemenea îți realizezi Sinele și Tu știi cu siguranță că „NU EXISTĂ ALȚII”.

Lumea nu este nimic altceva decât un mare și lung vis. Înainte de trezire, noi singuri vedem forme și evenimente și le luăm drept reale. Este precum un vis pe care îl avem noaptea, în care oamenii pot fi uciși, dar când ne trezim noi știm că nimic nu s-a întâmplat. În mod asemănător, atunci când ne trezim din acest vis trăit, noi suntem dezvăluiți ca fiind Ecranul de Fundal (eternul Sine), pe care sunt proiectate toate formele și aparițiile. Toate aceste forme sunt trecătoare, ele vin și pleacă și nu ar putea exista fără substratul/fundalul-eternul Nostru Real – UNUL, care creează, susține și distruge toate formele.

Întrebare: Când voi fi binecuvântat cu această condiție?

Răspuns: ACUM! Nu în câțiva ani, sau luni, sau zile. Nici chiar mâine. ACUM este singurul moment real în care tu poți fi binecuvântat cu această condiție. Aceasta nu este o condiție-o stare-ce vine și pleacă; ea este VEȘNIC a Ta. Iluminarea este starea noastră naturală.

O REVOLUȚIE ÎN CONȘTIINȚA

Dragi Prieteni.

Am văzut că încercarea de a vindeca corpul NUMAI la nivelul fizic doar mută simptomele cauzei mult mai în profunzime, în mod obișnuit, o deficiență a energiei vitale se datorează reacției la stres. Am observat că prin folosirea Energiei Universale se poate obține o vindecare profundă, căci Energia Universală poate restabili energia vitală a celulelor bolnave, făcându-le să funcționeze într-un mod sănătos. Totuși, contrar unor pretenții și credințe, aceasta NU este finalul Vindecării, deoarece noi am observat la fel de bine că deși se folosește Energia Universală, vindecarea Nu este întotdeauna garantată și NICI întotdeauna definitivă.

Atunci când cercetăm mai profund acest rezultat,

atunci când ne întrebăm „de ce?“, descoperim că nu contează cât de multă energie este primită, ea fiind toată epuizată dacă MINTEA NU ESTE VINDECATĂ. MAI MULT, MINTEA NU POATE FI VINDECATĂ NUMAI DE ENERGIE. Aceasta se datorează faptului că energia este fizică (deci subtilă), dar mintea este non-fizică și așadar ele nu pot interacționa într-o relație cauzală. ESTE NECESARĂ ÎNȚELEPCIUNEA SPIRITUALĂ pentru a dezvălui PREZENȚA ce vindecă mintea, care va transforma mintea divizată într-o minte-întreg. Numai atunci Vindecarea este atât garantată cât și definitivă.

Asta NU înseamnă ca noi să părăsim metodologia noastră cu energie. Aceasta NUMAI accentuează importanța COMPLETĂRII metodologiei ENERGIEI cu ÎNȚELEPCIUNEA MISTICĂ sau Spirituală, astfel încât vindecarea să aibă loc, atât la nivel fizic (energie), cât și la nivel non-fizic (minte).

Atingerea înțelepciunii Spirituale constituie o recompensă foarte mare, însă nu este nici simplă nici ușoară pentru mulți dintre noi, căci vechile concepte și sistemele false de credință sunt bine înrădăcinate în mințile noastre...

DE FAPT, Timpul a venit să ÎNDEPĂRTEZE toate aceste concepte condiționate și sistemele de credință învechite, ce s-au dovedit a fi „NEFOLOSITOARE“. Aceste sisteme de credință, ce se bazează pe percepțiile limitate ale minții, au fost adoptate generații după generații și noi le-am recunoscut ca fiind adevărate, ele determinându-ne dezvoltarea pe baze nestatornice și dogme. ACUM ESTE MOMENTUL SĂ LE PUNEM SUB O CERCETARE ATENTĂ!

Astfel de concepte nu ne-au adus libertatea, ci din contră, ele au adus mult haos și multă suferință. ACUM ESTE TIMPUL SĂ NE ÎNTREBĂM DE CE?!

Noi suntem martorii unei REVOLUȚII în CONȘTIINȚĂ, ale cărei mișcări au început deja-aparent subtile, dar foarte aspre în efectele și consecințele lor. Așa cum a fost profetizat de mulți mistici ai străvechii înțelepciuni, așa cum a fost bine confirmat de învățătorii

timpului nostru, care și-au dat și ei seama, această REVOLUȚIE este AICI și se petrece ACUM, în această nouă ERĂ A TREZIRII, în care noi tocmai am intrat.

Pe de o parte noi suntem binecuvântați a fi martori ai acestui epocal eveniment din ISTORIA UMANITĂȚII, pe de altă parte, pentru a trece prin această TRANSFORMARE, prin această TREZIRE-atât de ușor cât este posibil-noi trebuie să avem smerenia, goliciunea și binevenirea unui copil nou născut. Numai în starea de „nu știu” Adevărul poate pătrunde în sistemul nostru bazat pe condiționări și pe false credințe; întâlnim Adevărul din Interiorul Nostru, așadar dezvăluind întregul Adevăr dincolo de concepte...

Să nu subestimăm puterea acestei transformări... Înțelegând Adevăratul nostru Sine vom fi la fel de puternici precum șarpele ce-și lasă să cadă întreaga-i veche piele, așadar dezvăluindu-ni-se un corp complet nou al Adevărului...

„Revoluția Conștiinței” NU este mult diferită de „Revoluția lui Copernic” ce a avut loc cu 500 de ani în urmă. Mii de ani, aproape toți oamenii au crezut că pământul stătea nemișcat și că soarele se învârtea în jurul lui, deoarece pur și simplu așa le apăruse simțurilor lor. Mai mult, această teorie a fost susținută de vechea știință și de dogma religioasă. A FOST OARE ADEVĂRAT? Atunci când Galileo Galilei a presupus că pământul se învârte în jurul soarelui („Eppur si muove”) și nu soarele se învârte în jurul pământului, el a fost încarcerat în liniște, la cei 70 de ani ce-i avea, de către Papă și Inchiziție.

Acum, imaginați-vă șocul, surpriza și încurcătura în care au fost puși oamenii după ce l-au încarcerat pe Galileo Galilei, după ce s-a dovedit că teoria lui era adevărată și s-a descoperit Astronomia modernă.

În revoluția lui Copernic, oamenii care s-au bizuit doar pe simțurile lor și pe dogma religioasă au descoperit că mult timp au făcut o greșală și au înțeles necesitatea depășirii informației primite prin intermediul simțurilor limitate și că SIMȚURILE și DOGMA RELIGIOASĂ NU sunt întotdeauna DEMNE DE ÎNCREDERE. ADEVĂRUL lor era

cu susul în jos.

Revoluția Conștiinței va fi mult mai puternică decât Revoluția lui Copernic, Vom vedea că:

1) MINTEA.

2) EXPERIENȚELE INDUSE MINȚII noastre și

3) Cele mai multe lucruri ce ni s-au spus și ne-fost predate secole întregi.

PUR ȘI SIMPLU NU SUNT DEMNE DE ÎNCREDERE-și pe deasupra sunt COMPLET GREȘITE.

În REVOLUȚIA CONȘTIINȚEI, Conștiința (sau Conștienta) transcende mintea, în felul acesta ștergându-se toate limitările induse minții, dezvăluindu-se Adevărul nelimitat despre Existența noastră. Aici se întâmplă precum în revoluția lui Copernic, aproape toate noțiunile noastre vor fi CU SUSUL ÎN JOS!

Să recapitulăm acum, rând pe rând, ce atrage după sine această NOUĂ REVOLUȚIE. Să nu luăm aceste afirmații ca fapte întemeiate, ci să le chestionăm, însă să chestionăm și vechile sisteme de credință; în această deschidere în această vastitate-rezidă „Înțelegerea”.

Foarte mulți dintre acești factori nu pot fi înțeleși NICI cu mintea, NICI cu știința tradițională; va fi necesară determinarea pentru a-l înțelege și INTUIȚIA îți va fi principalul tău GHID.

Vom analiza în detaliu NUMAI PRIMELE DOUĂ PUNCTE (în afara punctului 13); toate celelalte puncte vor fi enunțate pe scurt și analizate în alte articole... Practicanții Energiei Universale poate nu doresc să scape în special punctele 11, 12 și 13, dar să păstreze în minte că, înaintea afirmațiilor se află o prercucită necesară înțelegerii complete a ultimilor trei puncte.

1) *Vechea (și FALSA) prezumție:*

Dumnezeu este Creatorul și deoarece El a creat totul, El este separat de Creația Sa.

REVOLUȚIA CONȘTIINȚEI și NOUA revelație:

Dumnezeu NU este separat de Creație. Creatorul și Creația sunt UNA cu „Dumnezeu”. Nu există deosebire și separare. Creația este pur și simplu o aparență a lui

„Dumnezeu în Mișcare”. Aceasta este cunoscută ca „Non-dualitate” sau „Unicitate”.

(Comentariu nou pentru punctul 1): Toată suferința, limitările și boala provin de la ego, care este „falsa senzație a separării de Sursă/Sine/Ființă” sau „identificarea cu corpul/mintea”. Atunci când punctul 1) este pe deplin înțeles, cauza fundamentală a întregii suferințe va fi eliminată, chiar la originea sa. Prin urmare, este FOARTE IMPORTANT să înțelegem acest punct – chiar dacă această înțelegere poate fi la început doar intelectuală-această înțelegere va conduce Sinele profund în Experiența Finală, cunoscută ca „Trezire”.

Dumnezeu este imanent (inerent) în Creația sa. Creația este o aparență a lui Dumnezeu în minte, care ea însăși este o altă aparență. În mod conceptual, Dumnezeu este Conștiința Pură Infinită (Conștiința), și este Tot ceea ce există. Dumnezeu este Ființa taprezența Ta, înaintea minții și a corpului, în plus, Creatorul Final și Martorul a Tot ce există.

Atunci când tu nu conceptualizezi sau nu gândești, în acea Prezență tăcută, Tu ești ACELA. Când tu ești un simplu martor al gândurilor tale, ale senzațiilor corpului tău, ale percepțiilor tale referitoare la Univers, Tu ești ACELA. Când Tu ești Prezent ACUM, pur și simplu Fiind Conștient, Tu ești ACELA. Când Tu ești în mintea ta, sau în trecut ori viitor, Tu ești încă ACELA, dar Tu ai pierdut cunoașterea adevăratei tale Naturi, din cauza conceptelor sau a gândurilor întuncate, ce învăluie Natura ta adevărată.

Dumnezeu (Sinele) este baza noastră comună; (în mod metaforic) Unica Inimă, ce pulsează Universul cu fiecare bătaie, într-o proaspătă Existență...

În mod non-conceptual, Dumnezeu este absența tuturor conceptelor. Nu există nimic altceva decât Dumnezeu, care este adevărat și etern. Toată materia, Universul, corpurile, mintea, gândurile, tot ce considerăm noi ca fiind „real”, sunt numai „aparențele” pe care Dumnezeu le creează în Sine însuși. Ele se nasc din

această Pură Conștiință (Dumnezeu), există în El și se întorc înapoi în această bază comună tuturor Ființelor. Aparențele nu au o existență independentă; ele sunt reprezentările lui Dumnezeu, limitate în spațiu-timp, care transcend spațiul și timpul. Atunci când această Conștiință Impersonală se identifică în interiorul Său cu o aparență, Ea crează ILUZIA sentimentului de a fi un individ separat (sau o conștiință individuală), care în Adevăr nu există, cu excepția unui vis – precum starea în care Dumnezeu se experimentează pe Sine în Sine însuși.

În ciuda tuturor părerilor contrare ce se pot naște în minte, „tot ceea ce există este Dumnezeu” și adevăratul „eu” este ACELA.

„EU SUNT CEEA CE SUNT”. (Exodul 3: 14 Biblia).

„FII DOAR ȘI CUNOAȘTE CĂ EU SUNT DUMNEZEU”. (Psalm 46: 10).

Să purtăm această afirmație în inimile noastre și să vedem unde ne va conduce și să nu depindem de minte, care va fi răzvrătită la aceasta, punând înaintea o mulțime de povești (da, dar...), care la rândul lor pot să ne puncte în aceeași poziție cu cei ce credeau că Pământul stătea pe loc.

P.S. Conștiința nu poate fi conștiință de Sine și prin urmare pentru a deveni Conștiință de Sine, Ea creează întreaga Existență/Aparențe ce se mișcă în Interiorul Său, precum un vis. La început Ea se identifică cu orice aparență, dar după descoperirea că ea nu este o aparență, Ea se desidentifică de ceea ce Ea nu este, ca într-o stare asemănătoare unui vis lucid, Ea se trezește la Realitate și devine Conștiință de Sine (Conștiință de Dumnezeu).

2) *Vechea (și FALSA) prezumție:*

Dumnezeu ne-a dat liberul arbitru și ca „ființe individuale”, noi suntem liberi. Noi deținem alegerea și controlul asupra acțiunilor noastre.

REVOLUȚIA CONȘTIINȚEI și NOUA revelație:

Liberul arbitru este „libera închisoare” generată de minte. El înrădăcinează separarea ca pe o entitate iluzorie și este cauza fundamentală a tuturor resentimentelor față

de acțiunile trecute, neliniștea față de acțiunile viitoare, asociindu-le suferința și boala. Ca individualități, noi NU avem libertate, însă Adevăratul nostru Sine are, noi suntem libertatea. Liberul arbitru personal, iluzoriu, este numai o reflectare a Adevăratei Noastre Libertăți Impersonale, care este liberă să creeze de la sine în eternul ACUM. Spre deosebire de iluzoria voință personală, Adevăratul Nostru Sine nu cunoaște trecutul sau viitorul, ci este întotdeauna în Momentul Prezent. În Completitudinea Sa, El este Pura Bucurie și Fericire.

(Comentariu nou pentru punctul 2): există numai o singură Voință-și aceasta este Voința lui Dumnezeu, care este tot ceea ce există, deoarece Dumnezeu (Ființa, Conștiința) este tot ceea ce există. Orice altceva-corpul, mintea, gândurile, percepțiile, sunt doar CONCEPTE ale minții și atâta vreme cât ele pierd substanța, ele nu pot impune „o voință”. Liberul arbitru (individual) este experimentat, dar este o iluzie datorată falsei identificări a Conștiinței (Tu) cu mecanismul corp-minte (ceea ce crezi tu că ești). Dumnezeu (Ființa ta) este UNICUL SUBIECT de dedesubtul tuturor acțiunilor.

Întreabă un bolnav de cancer, care este gata, în neajutorarea sa, să-și abandoneze întreaga sa voință (iluzorie) divinului! Întreabă un vindecător Miraculos și el îți va spune că nu a fost voința sa, ci a fost voința lui Dumnezeu, cea care a făcut miracolul! Întreabă un căutător al Adevărului, el îți va răspunde că a căutat Adevărul folosind „voia sa”, însă numai atunci când el a înțeles că „tot ceea ce există este voia lui Dumnezeu”, Adevărul i s-a revelat! Creatorul personal este o iluzie. Toate acțiunile sunt acțiuni ale Totalității Impersonale sau ale lui „Dumnezeu în Mișcare”.

3) *Vechea (și FALSA) presupunere:*

Eu trăiesc în acest corp, care există în această lume.

NOUA revelație:

NU, corpul și lumea trăiesc (apar) în Tine.

4) *Vechea (și FALSA) presupunere:*

Creierul produce gânduri (mintea), care la rândul lor

produc conștiința (sau conștiința).

NOUA revelație:

EXACT OPUSĂ celei de deasupra... CONȘTIINȚA ESTE fundamentală și este Sursa Supremă. Ea produce mintea (sau mentalitățile: gânduri, senzații, percepții), în care creierul, corpul și „întregul Univers” se nasc ca aparențe ale vibrațiilor virtuale (mentale) - Conștiința în Mișcare.

5) Vechea (și FALSA) prezumție:

Gândurile sunt necesare pentru a exista viața de zi cu zi... Gândurile sunt reale; pauza dintre ele nu este chiar așa de reală.

NOUA revelație:

EXACT OPUSĂ CELEI DE MAI SUS. Gândurile nu sunt reale. Pauza prezintă între ele și baza, mărturie a tuturor gândurilor este Singura Realitate. Gândurile NU sunt necesare pentru funcționarea corpului; din contra, gândurile îți dau FALSA senzație de a fi o persoană ce este responsabilă de acțiunile sale. Sursa (Adevărata Noastră Ființă), care face ca soarele să răsară dimineața, inima să bată pe tot cuprinsul zilei, are de asemenea grijă de funcționarea corpului chiar în absența oricărui gând. De fapt, gândirea excesivă (a fi în minte) este o boală a ființelor umane, dar atâta vreme cât aproape toți o au, ea este considerată a fi normală. Când ești pur și simplu prezent și conștient, Tu ești Adevărul Etern, din care se nasc numai gândurile necesare.

6) Vechea (și FALSA) prezumție:

Cu cât gândim mai mult, cu atât cunoaștem mai mult. Cea mai înaltă cunoaștere este a ști toate lucrurile (totul), însă fiind atât de complexă, ea nu poate fi cunoscută. Ea cere educație prin instituții și școlarizare riguroasă. Adevărul se atinge prin effort.

NOUA revelație:

Cu cât gândim mai puțin, cu atât cunoaștem mai mult. Cunoașterea precede gândurile. Mintea ta personală, ce operează în spațiul iluzoriu spațiu-timp învăluie Adevărata Ta Minte Impersonală ce este dincolo de spațiu

și timp. De fapt Tu vei cunoaște tot ceea ce ai nevoie să cunoști. Cea mai înaltă cunoaștere este a ști că nu există „NICIUN LUCRU” a fi cunoscut, că în afara acestui „NICIUN LUCRU” apare totul și că nu există nici obiecte, nici separare, cu excepția conceptelor imaginate de minte. Adevărul nu cere efort; numai ego-ul îți va spune că Adevărul cere efort, deoarece ego-ul poate să opereze numai în timpul iluzoriu. Adevărul este întotdeauna revelat ACUM, în Prezența tăcută, în Pura Conștiință din Unica Minte Adevărată, care este dincolo de spațiu și timp.

7) Vechea (și FALSA) prezumție:

Viața are un început și un sfârșit. Noi suntem născuți la un anumit moment, avem o existență de o anumită durată și inevitabil vom muri la un moment dat.

NOUA revelație:

VIAȚA ADEVĂRATĂ ESTE ETERNĂ. Viața trupească este numai o reflectare limitată, de vis, a Adevăratei Vieți, care Ești Tu. Moartea este numai un concept al minții. Cel mai apropiat Tu, ce va merge mereu către moarte, este gândul morții din mintea ta. Când acel gând moare (moartea ego-ului), Tu vei cunoaște cu o siguranță de nezdruccinat că Tu ești NEMURITOR. Corpul nu moare, căci fiind o aparență, el pierde adevărata substanță: Tu-Viața. Atunci când corpul dispare din minte (greșit etichetat ca „moarte”), mintea Ta va continua să fie Martoră că acest Univers este etern. Mintea nu moare niciodată. Tu (Conștiința), care produci mintea, corpul și acest Univers, precum un vis în sine, vei mărturisi că acest vis este etern. „NIMENI nu moare, căci NIMENI nu există”. A fi „cineva” este un concept imaginat... Adevărul este A fi-Conștiință-Fericire (VIAȚĂ eternă).

8) Vechea (și FALSA) prezumție:

Fericirea este adusă de anumite obiecte: grosiere sau subtile.

NOUA revelație:

Fericirea ce este adusă de obiecte (nu are importanță cât sunt ele de subtile, precum o practică spirituală sau o experiență fericită), atunci când este percepută ca venind

din afara unor Ființe PERSONALE, este numai o fericire relativă, ce alternează în mod inevitabil cu perechea sa opusă: nefericirea și suferința. Fericirea relativă și suferința sunt două fețe ale aceluiași lucru și ele sunt inseparabile. Fericirea Absolută, pe de o parte, NU ARE OPUS. Ea este Bucuria Ființei Tale, ce vine direct din interiorul tău. Ea se naște în Completitudinea Ta, în absența oricărui sentiment de separare-aceasta este, în absența obiectelor. Atunci când Tu înțelegi că tot ceea ce Tu vezi în jurul Tău este o reflectare, o manifestare a Sinelui Tău, Tu ești Acea Bucurie, care este necondiționată, de neschimbat și mereu nepătată.

9) Vechea (și FALSA) prezumție:

Ceea ce noi vedem și simțim este real, ceea ce nu vedem și nu simțim este ireal.

NOUA revelație:

EXACT PE DOS. Non-fizicul este Realitatea și fizicul apare din ea. Non-fizicul este etern și real, fizicul este temporar și ireal. Universul fizic este o manifestare a Sinelui non-fizic (Pura Conștiință). („Neprivind noi la cele ce se văd, ci la cele ce nu se văd, fiind că cele ce se văd sunt trecătoare, iar cele ce nu se văd sunt veșnice”. II Corinteni 4: 18)

10) Vechea (și FALSA) prezumție:

Noi ne mișcăm în timp și spațiu, ambele fiind reale.

NOUA revelație:

Timpul și spațiul se nasc în noi în Sine. Timpul și spațiul nu există de pe poziția Conștiinței, dar apar numai din punctul de referință al ego-ului (mintea individuală sau separată), care nu poate percepe în mod direct Completitudinea-ci numai continuumul imaginat al spațiului și timpului. Nimic nu se mișcă, cu excepția mișcării percepute de pe poziția identificării. Spațiul și timpul nu sunt reale, ci numai par reale atunci când Realitatea (Sinele) se identifică pe Sine cu o aparență.

11) Vechea (și FALSA) prezumție:

Pentru ca vindecarea să aibă loc, terapeutul trebuie să folosească un anumit instrument sau o anumită tehnică.

NOUA revelație:

Un instrument (precum o piramidă, un cristal etc.) sau o tehnică sunt necesare NUMAI în stadiile preliminare ale practicilor de vindecare. În stadii avansate, un instrument sau o tehnică POATE FI în detrimentul Vindecării-o limitare. În stadiile avansate, este bine înțeles că: „CONȘTIENȚA VINDECĂ”. În prezența unui terapeut și a unui pacient, și în absența oricărui sentiment de separare, „vindecarea cu Energia Universală” vine direct de la Sursă; ea NU vine de la un corp și nu se datorează unei anumite tehnici. La nivele înalte, folosirea unui instrument implică dependența de ceva exterior, iar utilizarea unei tehnici întărește existența unei entități separate, ceea ce este aparentul „utilizator” al tehnicii și „creatorul” vindecării-toate acestea stau în calea Vindecării Definitive, deoarece implică „separarea”, în locul „Vindecării în Integralitate”. La nivelele superioare ale Terapiei cu Energie Universală, nu este necesară a se utiliza nicio tehnică; și întreaga Ta Prezență (Conștiință) în absența oricărui gând, aduce Vindecarea Definitivă. Întreaga Vindecare vine de la Unicul Sine Adevărat (Dumnezeu). Gândul că vindecarea vine de la o persoană este parte a suferinței-o capcană a ego-ului.

12) *Vechea (și FALSA) prezumție:*

Atunci când corpul suferă, el are nevoie să fie vindecat și o astfel de vindecare vine de la resurse fizice, energetice...

NOUA revelație:

Atunci când corpul suferă, numai mintea are nevoie să fie vindecată, deoarece corpul este o proiecție a minții în Minte. Vindecarea percepțiilor lumești ale minții, prin Realizarea Sinelui (Completitudine) în domeniul non-fizic, se manifestă în domeniul fizic ca fluxul de Energie Universală ce pătrunde în corp. Ambele evenimente sunt unul și același lucru; totuși, vindecarea în minte este primordială, în timp ce vindecarea corpului este secundară.

13) *Vechea (și FALSA) prezumție:*

Suferința este necesară pentru a ne trezi la Realitate.

NOUA revelație:

Suferința poate conduce la trezire, totuși NU este necesară pentru ca Trezirea să aibă loc. Trezirea poate veni sub forma UMILEI Acceptări: Abandonarea în fața înaltului Sine (Ghidului Interior) ca Adevăratul Creator al Tuturor Acțiunilor, prin Cercetarea de Sine: aceasta este a înțelege Cine Ești Cu Adevărat și a renunța la sinele tău personal și iluzoriu, în transmutarea în întregime a focului Adevăratului Tău Sine Etern.

Noi putem să ne trezim prin intermediul unui „Coșmar”, adus de ego-ul nostru limitat și de răzvrătirea sa, SAU prin intermediul conștiinței abandonării și dezvăluirii Adevăratei Noastre Splendori Nelimitate în această Alegere se află Singura și Unica noastră Libertate.

PRINCIPIILE VINDECĂRII

· - *Vindecarea corpului*

· - *Vindecarea minții-Iluminarea*

În această nouă Eră a Trezirii Colective, noi suntem martorii unei Revoluții în Conștiință, astfel că Mintea noastră se trezește la Nemurirea Sa, absorbind astfel ego-ul minții și demolând suprapusele limitări ale separării, suferinței și morții-odată pentru totdeauna.

Această nouă ERĂ ne dezvăluie de asemenea principiile fundamentale ale VINDECĂRII în „Completitudinea” lor. Această finală Vindecare la toate nivelele (corp, minte și spirit) este „Trezirea” în Fericirea eternă-Adevărata noastră Ființă.

Aici vom arunca o privire asupra acestor principii. Observăm 7 principii fundamentale și 4 stări principale (vezi principiul 7).

INDICATORUL PRELIMINAR AL ADEVĂRULUI:

Mintea infinită (Conștiința sau Pura Conștientă) este SINGURA Realitate: non-fizică și non duală. Corpul/creierul și întregul Univers fizic este o REFLECTARE de VIS a acestei Minți Unice.

Prin urmare, în vis (al vieții), noi credem că suntem corpul, care se află în Univers și mintea se află în corp, dar

Realitatea este tocmai contrară... Atât corpul/mintea, cât și Universul, se nasc în Mintea infinită-Adevăratul nostru Sine.

În mod metaforic, această Unică Minte este eternul Ecran de Fundal care proiectează imagine pe El Însuși-aceste imagini fiind „universul fizic”, așa cum îl percepem noi. În vis, noi ne percepem pe noi înșine ca fiind persoane cu o minte proprie limitată. Când Ne trezim, Noi înțelegem că suntem eternul Visător (Martorul Final/Mintea infinită și impersonală/ecranul fundal), care visează întregul Univers în interiorul Existenței.

PRINCIPIUL 1:

Deschizând numai chakrele CORPULUI NU se corectează ceva, căci CORPUL este numai o proiecție a Minții în Minte. Deschizând chakrele corpului SE CORECTEAZĂ NUMAI atunci ceva când această deschidere este asociată cu „vindecarea minții”-este permisă intrarea în mintea terapeutului a percepției Completitudinii, astfel înlocuindu-se percepția separării dintre terapeut și pacient, percepție care este falsă și limitată.

PRINCIPIUL 2:

„Energia Universală” care intră în corp pe durata unui tratament este doar o REFLECTARE A VISULUI „GÂNDULUI de vindecare al Completitudinii” ce intră în mintea terapeutului și în cea a pacientului. Acest gând care indică spre Realitate, se manifestă ca ENERGIA din vis (din viață). Mintea noastră infinită (nu ego-ul) este Sursa aceluia gând (energie). În mod asemănător, „energia care deschide chakrele” este manifestarea fizică sau reflexia non-fizică a „gândului de vindecare al Completitudinii” ce pătrunde în minte.

PRINCIPIUL 3:

Corpul este un instrument pentru învățare, dar cel care a făcut eroarea nu este corpul, ci ego-ul. De aceea, măsura corectivă trebuie să aibă loc la nivelul minții și nu al corpului. Suferința corpului este o proiecție a suferinței la nivelul minții și poate fi corectată numai la acest nivel

(al minții). Atunci când mintea este vindecată, corpul se vindecă instantaneu, dar nu și viceversa.

PRINCIPIUL 4:

Ceea ce califică un corp uman ca fiind un „vindecător” nu este NUMAI deschiderea chakrelor, ci și o profundă înțelegere spirituală (intuiție). Un adevărat vindecător vede pacientul nu n-ai prin ochii fizici, ci și prin „Ochii Adevărului”. El declară că pacientul este Completitudinea, dar nu o entitate separată. Declarația sa vindecă pacientul, deoarece există numai Mintea Unică.

PRINCIPIUL 5:

Singurul Corector (Vindecător) este Mintea Infinită (Spiritul sau Conștiința). Nu există nicio altă sursă de la care vine vindecarea. Gândind că vindecarea vine de la o persoană, este parte a „suferinței”, deoarece ea întărește separația și ego-ul.

PRINCIPIUL 6:

Vindecarea Finală este integrată în Completitudine. Ea aduce absența oricărui sentiment de separare. În această Completitudine, adevărata noastră natură este Sănătatea, Viața eternă și Mintea infinită.

PRINCIPIUL 7:

Există 4 stadii stări fundamentale ale Adevăratei Vindecări:

Stadiul 1:

MIRACOLUL NAIV al MINȚII

În această schemă, terapeutul se întâlnește cu pacientul. Pacientul este conștient că vindecarea este dincolo de această întâlnire și prin urmare capitulează în fața forței vindecătoare, care îi este necunoscută. Totuși, pacientul încă poartă credința condiționată că orice vindecare este obiectivă (aceasta trebuie să vină prin intermediul unei alte persoane sau entități). El se teme și nu înțelege miracolele ce se petrec-o intervenție directă a Spiritului. Terapeutul este conștient că vindecarea vine de la o energie ce este dincolo de mijloacele sale. Totuși, el gândește că este necesar să o canalizeze și prin urmare folosește anumite „tehnici”. În acest caz, vindecare poate

avea loc deoarece amândoi au cedat în fața înaltei forțe; totuși, vindecarea nu este garantată și nu este nici finalizată, căci „folosirea tehnicii” întărește ego-ul vindecătorului, care crede că el este acea persoană care face ceva (și astfel este separat); în mod asemănător, frica (îndoiala) pacientului, întărește propriul său sentiment al separării. Așadar, vindecarea poate să vină numai ca un miracol, grație forței Spiritului, pentru a curta timpul de învățare. Vindecarea care vine prin intermediul unui miracol NU este FINALĂ, deoarece ea este percepută ca venind „din afară”.

Stadiul 2:

MIRACOLUL AVANSAT AL MINȚII

În această schemă, terapeutul a avansat într-un stadiu în care el este în întregime conștient că Vindecarea vine numai de la Spirit (Mintea infinită). Prin urmare, terapeutul a lăsat orice sentiment de „creator personal” sau „folosirea unei tehnici”. El, de asemenea, știe și are o desăvârșită credință în Spirit, care a adus pacientul și terapeutul într-o pură rezonanță pentru ca vindecarea să aibă loc. Terapeutul declară și cere Spiritului să conducă ședința. În această pură rezonanță liberă, între un „eu”, sau „tu”, sau „eu fac ceva ca terapeut”, vindecarea poate să aibă loc ca un miracol. Terapeutul nu este îngrijorat de rezultatul ședinței, căci el doar atinge pacientul pe chakrele sale, sau local; el înțelege că Spiritul hotărăște în totalitate asupra vindecării. El abandonează toată grija și îndoiala. În siguranța sa, terapeutul este vindecat în următorul stadiu avansat (3), pacientul-care acceptă vindecarea și are credință-va fi de asemenea vindecat de boala sa fizică, însă vindecarea minții NU încă este finală.

Stadiul 3:

REVELAȚIA NAIVĂ A MINȚII

În acest stadiu terapeutul a recunoscut Unitatea Ființei. El știe de asemenea-deși încă nu a experimentat din plină El este Mintea infinită (Completitudinea), și Vindecătorul este tot ceea ce există. El știe rațional că pacientul nu este o entitate separată; însă, din punct de

vedere al corpului, pacientul este o percepție-omentalizare în Mintea Sa (Mintea Unică). El este de asemenea conștient că atâta vreme cât El vede pacientul ca pe un pacient (o entitate separată), această entitate separată nu poate niciodată câștiga Completitudinea, deoarece falsa percepție îi blochează drumul.

Singura cale de a-i justifica Completitudinea pacientului este pentru terapeut a vedea pacientul prin ochii Adevărului: asta este, a-i corecta percepția sa despre pacient, că pacientul este însăși Completitudinea. Totuși, terapeutul este de asemenea conștient că aceea ce corectează este Mintea Infinită (Spiritul), și el nu poate să-și corecteze percepțiile prin mijloace personale (care ar face doar să i se întărească ego-ul); deci el cere Spiritului să-i corecteze percepția despre pacient. Odată corectată, ambii sunt vindecați, deoarece ADEVĂRATA percepție a terapeutului se reflectă și în mintea pacientului pentru că există numai Mintea Unică. Înțelegând Completitudinea pacientului, terapeutul își întărește mai departe, Propria Sa Completitudine-dincolo de intelect.

În timpul căutării vindecării, atât terapeutul cât și pacientul descoperă Vindecătorul; și prin găsirea Vindecătorului, ei și-au descoperit și adevăratul lor Sine. Vindecarea ESTE ACUM FINALĂ LA TOATE NIVELELE. Corpul este de asemenea vindecat, deoarece proiecția corpului-mintea-este vindecată. Când terapeutul își pierde „Terapiile”, El câștigă statutul de a fi un Adevărat Vindecător. Acum, El este dezvăluit ca fiind „Tot ceea ce există”. Aceasta îi conduce pe amândoi mai departe spre stadiul 4).

Stadiul 4:

REVELAȚIA AVANSATĂ A MINȚII

Terapeutul este acum Vindecătorul (Completitudinea). El a înțeles (a experimentat) că El nu este nici corpul/creierul, nici mintea (ego-ul), ci El este Mintea infinită, care este nemuritoare ca Adevărat Viață și Sănătate. Oriunde El privește, El vede prin ochii Adevărului. Dacă în Conștiința sa intră vreun concept al

separării (percepție a pacientului), el sau ea este vindecat instantaneu precum Completitudinea Vindecătorului vede Completitudinea pacientului și îi dă naștere. Această Completitudine absoarbe orice sentiment de separare dintre Vindecător și pacient și îi oferă pacientului Vindecarea și Nemurirea. Această revelație este experiența că în această Completitudine noi suntem Viața eternă, care nu cunoaște suferință sau moarte. ACUM, VINDECAREA ESTE FINALĂ ȘI GLOBALĂ.